ΑΡΙΘ. 46 „112„

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

ΕΛΑΙΑ ΕΚΛΕΚΤΑ
αλφα
ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΑΝΤΑΛΙΔΗΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21 - ΑΘΗΝΑΙ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΤΟΥ ΔΟΧΕΙΟΥ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΠΙ ΜΟΛΥΒΔΟΣΦΡΑΓΙΔΟΣ ΤΟ ΣΗΜΑ α

ΕΛΑΙΑ
ΑΛΦΑ

'Ανώτερα ὅλων.

Πραγματικῶς ἁγνὰ σὲ δοχεῖα σφραγισμένα 4 καὶ 2 ὀκάδων.

ΑΠΟΘΗΚΗ : Μενάνδρου 21
ΑΘΗΝΑΙ

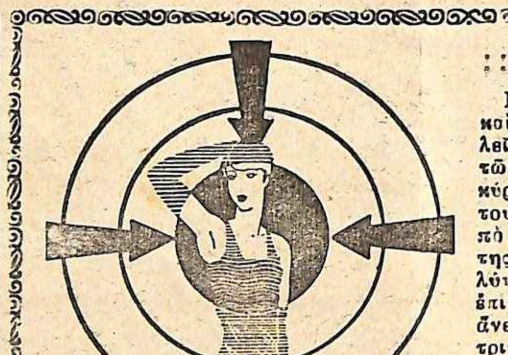

:: ΣΤΟΧΟΣ ::

Μία νέα κυρία, ὡραία ὅσον καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένη ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν στόχον ὅλων τῶν περιέργων βλεμμάτων. Ὁ κύριος ὅμως στόχος τοῦ τοιούτου θαυμασμοῦ προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ ἐξώμου τῆς ἀμφιέσεώς της. Συνεπῶς διὰ νὰ εἶνε ἀπολύτως γοητευτικὴ δέον νὰ ἔχῃ ἐπιδερμίδα λευκοτάτην καὶ λείαν ἄνευ οὐδὲ καὶ τῆς ἐλαχίστης τριχὸς τόσον ἐπὶ τοῦ τραχήλου ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων, τοῦ προσώπου ἢ καὶ ἐπὶ τῶν κνημῶν ἀκόμη.

Καθε κυρια ἐκ φύσεως κομψὴ γνωρίζει ὅτι διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ τὰς τρίχας αἱ ὁποῖαι εἶνε περιτταὶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς νέας θαυμαστῆς ἐφευρέσεως τοῦ Τάκυ. Ἡ ἀρωματισμένη αὐτὴ κρέμα, χρησιμοποιουμένη αὐτουσία ὅπως ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σωληναρίου, ἀφαιρεῖ ἐντὸς 5 λεπτῶν μόνον τὰς ὁπουδήποτε τοῦ σώματος περιττὰς τρίχας καὶ σχηματίζει μίαν ἐπιδερμίδα λευκοτάτην καὶ λείαν ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους τριχός, τοῦτο δὲ διότι τὸ Τακυ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξαφανίζῃ τὰς τρίχας ἀπὸ τὴν ρίζαν των καὶ συχνὰ συντελεῖ εἰς τὴν μὴ ἐκ νέου ἐπανεμφάνισίν των ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μερους τοῦ σώματος.

Τὸ Τάκυ ἐσημείωσεν ἤδη ἐξαιρετικὴν καὶ προϊοῦσαν διαρκῶς ἐπιτυχίαν καὶ προτιμᾶται ἀπὸ τὸ ξυράφιον τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἀμυχάς, σκληρύνει τὸ δέρμα καὶ προκαλεῖ σπιθουράκια, τείνει δὲ νὰ ὑποσκελίσῃ ὁλοτελῶς τὰ γνωστὰ ἀποτριχωτικὰ τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον πολύπλοκα εἰς τὴν χρῆσιν των εἶνε ἀλλὰ καὶ κακόσμα (δύσοσμο).

Τὸ Τάκυ, Παρισινὴ κρεμα, πωλεῖται εἰς ὅλα τα καταστήματα, ἀντὶ δρχ. 40. Εἶνε κρέμα μοναδικὴ καὶ ἡ τιμὴ της εἶνε τιμὴ εὐκαιρίας.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ
Στοὰ Πεσματζόγλου
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ὑποκατάστημα ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὁδὸς Μεγ. Ἀλεξάνδρου 33

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ὁ καλλίτερος ἐπιτραπέζιος ΟΙΝΟΣ ἀπὸ Σταφύλι ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ
ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΛΕΥΚΟΣ
ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
2 1)2 καὶ 5 ὀκάδων
ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
Εἰς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 ὀκᾶς καὶ 100 δραμίων.
Η ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10
ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
Ἄνω τῶν 3 δαμιτζανῶν
ΠΡΑΤΗΡΙΑ :
ΑΘΗΝΑΙ : ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 8
Τηλέφ. 14-34
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-08

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΑΓΚΕΙΟΝ
Η FERRO - CHINA - BISLERI

περιέχουσα Σίδηρον καὶ Κίναν εἶνε τὸ δραστηριώτερον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐξάντλησιν.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν οἱ ἀναρρωνύοντες ἀπὸ κίτρινον πυρετὸν εὑρίσκουν τὴν σωτηρίαν των μὲ τὴν ΦΕΡΡΟ—ΚΙΝΑΝ—ΜΠΙΣΛΕΡΗ καὶ ἡ κατανάλωσίς της εἶνε τεράστια.

Πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ Φαρμακεῖα
Χονδρικὴ πώλησις
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(Ὁμόνοια)

ΤΑΧΕΙΑ ΑΝΑΚΟΥΦΗΣΙΣ

Διὰ κάθε πόνον ἢ μώλωπα ἐπαλείψατε Σλόανς Λίνιμεντ ἐπὶ τοῦ πονεμένου μέρους. Ἀφαιρεῖται ἡ φλόγωσις καὶ ὁ πόνος ἐξαφανίζεται.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΝ
ΠΟΝΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Μὰ εἶδες πόσο ἀγαπημένα ζοῦν ὁ Μανωλάκης καὶ ἡ Νίτσα ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Ναὶ μὰ ξεύρεις τὸ γιατί ; Γιατὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα καὶ δὲν ζητᾶ κάθε λίγο καὶ καινούργια φορέματα, ἀλλὰ βάφει μόνη της τὰ παληά της μὲ τὰς θαυμασίας Γερμανικὰς Βαφὰς ὑφασμάτων "ARTI,, καὶ τὰ κάνει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Ἄ ! γι' αὐτὸ μᾶς παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγο καὶ μὲ καινούργιο φόρεμα, ἄμ' τότε τρέξε πάρε μου κ' ἐμένα 2 πακετάκια βαφῆς "ARTI,, μπουὰ ντὰ ρὸζ. Ἔχω δῆ τὰ πωλοῦν στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ Φαρμακεῖα τῆς γειτονιᾶς μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 5-72 (Παλαιὸν)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ παρὰ σοβαρᾷ οἰκογενείᾳ ἓν ἢ δύο δωμάτια ἐπιπλωμένα ἢ μή, ἠλεκτροφώτιστα κλπ. ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀχαρνῶν. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας Λεκα 7 Ἀθῆναι.

'ΒΟΤΡΥΣ'
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 57.500.000
Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδ. Ἀθηνᾶς 53

Οἶνοι χῦμα : λευκοί, ἐρυθροί, γλυκεῖς, μοσχᾶτοι.
Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέζιοι, ἐπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.
Βερμοὺτ ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἴνου.
Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.
Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἴνου «ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.
ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Κάλτσες, Κυλόττες, Γάντια, Κομβία, Ἀγκράφ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῆς μόδας εἰς πλουσίαν συλλογὴν καὶ μὲ πολὺ μικρὰς τιμὰς εἰς τὸ νεόδμητον κατάστημα «ΡΕΚΟΡ» = = = Δ. ΚΟΡΑΚΗ Εὐαγγελιστρίας 16. = = =

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Εἶνε ὁ καλλίτερος συντροφος ἑκάστης κυρίας. Μὴ ἐμπεριέχουσα οὐδὲν βλαβερὸν στοιχεῖον, κάμει βελούδινο δέρμα, μεταχειριζομένη δὲ μετὰ τῆς κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ δίδει εἰς αὐτὸ ἐλαστικότητα καὶ δροσερότητα. Ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμούς.

PUBLIBURO

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὁδὸς Κεφαλληνίας 30
Ὧραι 8—11 π. μ. καὶ 4—7 μ.μ
Ἀριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιὸν

ΣΤΕΡΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
Ὁδὸς Ἁγ. Εἰρήνης 11

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΘ. Η. ΣΤΑΜΠΟΛΤΖΗ
Ὁδ. Εὐπόλιδος 14 (Μεγ. Σαραντη)
Ἀθῆναι

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ
Διπλωματούχου Καθηγητοῦ τῶν Ἀκαδημιῶν Χοροῦ Παρισίων, Ἀγγλίας, Γερμανίας, Βελγίου, Ὁλλανδίας.
ΟΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΑΣ 4 (Πάροδος Ἑρμοῦ).
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 46 (112)
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2.50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανοῦ Π. Πετρῶ 1.
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-05

Ἀπὸ Ὅτι Βλέπω Καὶ Ἀκούω

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΜΑΣ

Γνωρίζεις, ἀναγνώστα—θὰ τὸ γνωρίζῃς ἀσφαλῶς—πόσο ἔφτασαν νὰ πωλοῦνται οἱ φασίολοι τελευταίως ; Εἰκοσιὲξ δραχμὲς τὴν ὀκᾶν !... Εἶνε πράγματι καταπληκτικόν. Οὔτε μαῦροι ἀδάμαντες νὰ ἦσαν. Ἔτσι δὲ μὲ τὴν ἀκρίβεια αὐτὴ θὰ καταργηθῇ σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ πατροπαράδοτος τῶν νεοελλήνων, ἡ τερψιλάρυγγος, ἡ γευστική, ἡ χυλώδης φασολάδα... Τί νὰ γίνῃ ὅμως ; Ἡ ἀγορανομία δὲν ἐνδιαφέρεται Διότι, ἴσως, οἱ κ. κ. ἀγορανόμοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ φασιανούς !..

....

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ

Λόγου γενομένου περὶ φασολίων, σᾶς παραθέτουμε καὶ τὴν ἑξῆς τελευταίαν ἀνακάλυψιν τοῦ κ. Χατζηδάκη. Ἡ λέξις φασόλι παράγεται, ὑποστηρίζει ὁ κ. Καθηγητὴς ἀπὸ τὸ φᾶτε ὅλοι-φατόλι, φασόλι !

Τί σοφία !...

....

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Ἀναγγέλεται ἡ ἔκδοσις ποιητικῆς συλλογῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Χαμομήλια». Ὁ ποιητὴς εἶνε νεαρὸς λόγιος, θαμὼν τοῦ ὑπογείου «Παγκείου». Τὴν συλλογὴν τὴν συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς κρυολογημένους. Πέντε χιλιάδες τεύχη της ἐζήτησαν ἤδη τὰ φαρμακεῖα, τὰ νοσοκομεῖα καὶ αἱ κλινικαὶ τῆς πόλεως. Τὸν ποιητὴν τὸν ἐκαπάρωσε τὸ Δρομοκαΐτειον !...

....

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ»

Τὸ ἐφετεινὸ «Ἡμερολόγιο τοῦ Μπουκέτου», τὸ λέμε χωρὶς κανένα δισταγμό, θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα Ἡμερολόγια, ἂν ὄχι τὸ ἄριστον, ἐξ ὅσων ἔχουν ἐκδοθῆ ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα. Ἐμφάνισις καλλιτεχνικωτάτη, πολυτελεστάτη, ἀφαντάστως πλουσία. Περιεχόμενα ἐκλεκτὰ καὶ ποικίλα. Συνεργάται ὅλοι οἱ Ἕλληνες λόγιοι. Καλύτερο δῶρο γιὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ...

....

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Ὥστε ὁ κ. Μουσούρης ἀπήγαγε τὴν Ἀλίκη Θεοδωρίδου γιὰ τὴν προῖκα της ;

— Ἔτσι λένε... μὰ ὁ πατέρας τῆς ἀπαχθείσης εἶνε ἄτεγκτος.

— Δηλαδή ;

— Νά, ὅταν πῆγε ὁ ἀπαγωγεὺς καὶ τοῦ μίλησε γιὰ γάμο τὸν ἔδιωξε... προίξ, λάξ !..

Ὁ Κρῦος

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ... ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΗ

Στὴν Ρωσσία ἄρχισε νὰ ἐκδίδεται τελευταίως μιὰ ἐφημερίδα τσιγγάνικη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ γλῶσσα τῶν τσιγγάνων δὲν ἔχει δικά της ψηφία, ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ —«Τσιγγάνος» εἶνε ὁ τίτλος της —γράφεται μὲ ρωσσικὰ ψηφία. Τὶς δαπάνες τῆς ἐκδόσεώς της καταβάλλει ἡ Ρωσσικὴ Ἐπιτροπεία Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως (τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, ὅπως θὰ ἐλέγαμε ἐμεῖς). Τὸ πρῶτο φύλλο, ἀντίτυπα τοῦ ὁποίου ἐκυκλοφόρησαν καὶ στὸ ἐξωτερικό, ἔχει ὕλη ἀποκλειστικῶς τσιγγάνικη. Εἰδήσεις ποὺ ἐνδιαφέρουν τοὺς τσιγγάνους, ἀνέκδοτα τσιγγάνικα, τσιγγάνικες παραδόσεις, διηγήματα, μυθιστορήματα καὶ χρονογραφήματα μὲ θέματα παρμένα ἀπ' τὴν ζωὴν τῶν τσιγγάνων καὶ ἕνα ἄρθρο στὸ ὁποῖο ἡ διεύθυνση τῆς ἐφημερίδος συμβουλεύει τοὺς τσιγγάνους νὰ πάψουν πειὰ νὰ περιπλανῶνται σὰν τὴν ἄδικη κατάρα, νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν νομαδικὴ ζωή τους καὶ νὰ πολιτογραφηθοῦν σὲ ὅποια χώρα προτιμοῦν καὶ νὰ ὑποβληθοῦν στὶς σχετικὲς στρατολογικὲς ὑποχρεώσεις κλπ. Μὲ ἄλλους λόγους νὰ πάψουν νὰ εἶνε τσιγγάνοι καὶ νὰ γίνουν ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ κανένας τσιγγάνος δὲν συμμορφώθηκε μέχρι τῆς στιγμῆς μὲ τὴν συμβουλὴ αὐτή.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

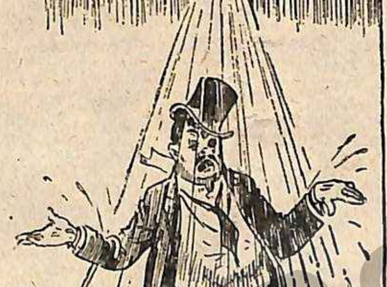

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Οὔλεν : Κι' ἔπειτα λένε πὼς ὑπάρχει ἔλλειψις νεροῦ στὴν Ἀθήνα !..

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Δὲν γνωρίζω ἂν ἔχῃ συσταθῆ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος διωκτῶν τοῦ καπνοῦ ἢ τοῦ καπνίσματος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ συγκινεῖ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶνε τὸ ὅτι οἱ καπνισταὶ γίνονται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀραιότεροι. Φίλοι καὶ γνωστοί, μανιώδεις καπνισταί, ζῶντες διὰ τοῦ σιγάρου, τρεφόμενοι διὰ τοῦ καπνοῦ, καπνίζοντες διαρκῶς ὡς καμινάδες, ἀπηρνήθησαν ἤδη τὸν καλὸν αὐτὸν φίλον. Τὸ ἔκοψαν ! Τό...κόπτειν τὸ κάπνισμα εἶνε τὸ αὐτό, ὡς τὸ καρατομεῖν στενὸν ἐγκάρδιον φίλον. Μένετε πλέον μόνοι εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἢ διὰ λόγους ὑγείας ἢ διὰ λόγους οἰκονομίας παύουν νὰ καπνίζουν. Καὶ τοὺς μὲν λόγους ὑγείας τοὺς εὑρίσκω ὁπωσδήποτε σοβαρούς. Ἡ ζωὴ εἶνε κάτι καλό, γλυκό, τερπνον. Δὲν πρέπει νὰ τὴν συντομεύουμε. Ἀλλὰ οἱ λόγοι οἰκονομίας: Μοῦ φαίνονται ἀστεῖοι καὶ ἂς εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐξ ἴσου σοβαροί. Εἶνε φρικτὸν τὸ νὰ στερῆται κανεὶς μιᾶς ἡδονῆς διὰ νὰ κερδίσῃ μετὰ μίαν εἰκοσαετίαν ἕνα στρογγυλὸν ποσόν. Κι' ἐν τούτοις εὑρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἄνθρωπος ἀποδείξας ἐμπράκτως τί κερδίζει κανεὶς κόπτων τὸ κάπνισμα. Κερδίζει ἕνα σπίτι : Ἕνα σπίτι μὲ δύο πατώματα. Μάλιστα, αὐτὴ ἦτο ἡ εὐτυχία τοῦ συμπολίτου, ὁ ὁποῖος ἔκοψε τὸ κάπνισμα καὶ ἔρριπτε κάπου τὰ ἡμερήσια ἔξοδα αὐτοῦ. Συνεκέντρωσεν ἐν τέλει ἕνα στρογγυλὸ ποσὸν καὶ ἔκτισε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων λαμπρὸν οἶκον εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ ὁποίου ἀνέγραψε μεγάλοις γράμμασι, τὸ πόθεν προήρχετο ἡ οἰκοδομὴ αὐτή. Ἦτο ἡ οἰκονομία τοῦ καπνίσματος.

Ἀλλά, διάβολε, ἀκριβῶς δι' αὐτὸ θεωρῶ τὸ κάπνισμα καὶ ὡς ἡδονὴ καὶ ὡς ἡρωϊσμὸ συγχρόνως. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα βέβαια, νὰ καίετε χωρὶς οἶκτον, χωρὶς συγκίνησιν, ἀδιαφοροῦντες ἐντελῶς τὴν περιουσία σας, νὰ τὴν μεταβάλλετε εἰς τέφραν. Τὴν ἡδονὴ αὐτὴ τὴν ὑπέροχη τὴν αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴ στιγμή. Γράφω καπνίζων. Τὸ κουτὶ τῶν σιγάρων ὑφίσταται πανωλεθρίαν. Τὰ πάντα στάχτη. Ὁ συνάδελφος ἀπὸ τὸ πλαγινὸ τραπέζι μὲ βλέπει κατάπληκτος.

— Τί ἔπαθες καὶ φουσκώνεις σὰν κοῦρκος Παρθένιε ;

— Πυρπολῶ, τέκνον μου. Πυρπολῶ τὴν περιουσίαν μου.

— Δηλαδή ;

— Νὰ δηλαδὴ τὰ καίω ὅλα. Πόρτες, παράθυρα, πολτρόνες, καναπέδες, τάπητας, σὲζ-λόγκ, κρεββάτια, ἐταζέρες ! Τί μὲ κυττᾶς ὡς ἠλίθιος ; Σοῦ λέγω πυρπολῶ τὸ νοικοκυριό μου ! Καὶ νά, πάρε καὶ σὺ ἕνα σιγάρο, ἄναψέ το καὶ κάψε, κάψε ἀλύπητα.

— Παρεφρόνησες ;

— Ἐγώ ; Εἶσαι γελοῖος ! Ἀνόητε, λησμονεῖς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων διορόφου οἰκίας τῆς κτισθείσης ἐκ τῶν οἰκονομιῶν τοῦ καπνίσματος :

— Ἔ, καὶ λοιπόν ;

— Λοιπόν, ἐγὼ δὲν τὸ θέλω τὸ σπίτι αὐτό. Τὸ περιφρονῶ. Τὸ καίω ! Θέλω νὰ γίνουν ὅλα τέφρα. Ἐμπρὸς πάρε ἕνα σιγαράκι ἀκόμη. Πάρε, πάρε μὴ διστάζῃς. Κάψε καὶ σὺ κάτι, θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς. Βοήθησέ με εἰς τὴν καταστροφήν. Κάπνισε, φύσα τὸν καπνὸν ὑψηλά, κλεῖσε τὰ μάτια σου, ἡ καταστροφὴ εἶνε τὸ γλυκύτερον τῶν πραγμάτων. Κάπνιζε, κάπνιζε...

ΧΑΡΗΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Οἱ κινηματογράφοι εὑρίσκονται πειὰ στὶς δόξες τους. Ἐντούτοις τὰ προβαλλόμενα ἔργα δὲν εἶνε καὶ τόσον καλά, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὡς πρῶτα τῆς σαιζόν.

— Οἱ κινηματογραφομανεῖς ὅμως (κατηγορία ἀνθρώπων ἡ ὁποία διαρκῶς αὐξάνεται καὶ πληθύνεται) δὲν λείπουν οὔτε βραδειὰ ἀπ' αὐτούς. Προτιμοῦν νὰ μὴ φᾶνε, παρὰ νὰ μὴν ἰδοῦν ἕνα νέο ἔργο.

— Νά κ' ἕνα παράδειγμα ὁμαδικοῦ ἀλτρουϊσμοῦ, ἀρκετὰ παρήγορο γιὰ τὴν ὑλιστικὴ ἐποχή μας.

— Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεώς μας ἕνας στρατιώτης βαρέως ἀσθενής, διέτρεχε σοβαρώτατον κίνδυνο θανάτου.

— Ἡ μόνη σωτηρία γιὰ τὸ δυστυχῆ στρατιώτη ἦτο ἡ μετάγγισις αἵματος. Ἀλλὰ ποιὸς νὰ βρεθῇ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ αἷμα του ;

— Τότε ὁ Διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου ἐκάλεσε τοὺς νοσοκόμους καὶ τοὺς ἐρώτησε ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐδέχετο νὰ δώσῃ λίγο ἀπὸ τὸ αἷμα του γιὰ νὰ σώσῃ τὸ συνάδελφό τους.

— Ἀμέσως ὅλοι οἱ νοσοκόμοι χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ προσεφέρθησαν καὶ ἔτσι ὁ ἀσθενὴς στρατιώτης ἐσώθη !

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥ'Ι' ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Στέφανε, φώναξε, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές ! Ἐγὼ νὰ σὲ προδώσω ; Ἐγώ ;... Ποτέ... Μπορεῖς νὰ βασίζεσαι σὲ μένα, ἀγαπημένε μου. Γιατὶ εἶμαι δική σου πειά, σὲ λατρεύω !...

— Εἶσαι βέβαιη γι' αὐτὸ Λεονία ; ρώτησε σὰν νὰ μὴν τὴν πίστευε δῆθεν ὁ Στέφανος.

Ἡ Λεονία ἔγινε ἄνω-κάτω. Ἡ μορφή της κατσούφιασε. Τὰ μάτια της βούρκωσαν. Στέναξε καὶ εἶπε :

— Στέφανε, γιατὶ μοῦ τὸ εἶπες αὐτό ; Τί κακὸ σοὔκαμα, Στέφανε ;

Ἐκεῖνος τὴν ἔσυρε ἀπαλὰ κοντά του, χάϊδεψε τὰ μαλλιά της καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ κακιώνης, μικρούλα μου Λεονία. Σοῦ τὸ εἶπα αὐτό, γιατὶ πρόκειται νὰ σὲ ὑποβάλω σὲ μιὰ ἀκόμα δοκιμασία. Ἂν κάμης ὅτι σοῦ ζητήσω, τότε θὰ πιστέψω πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ θὰ γίνη ἀμέσως ὁ γάμος μας...

Ἡ Λεονία τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Αἰσθάνονταν τὴν καρδιά της σφιγμένη. Ὁ Στέφανος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε.

— Ξέρεις γιατὶ βρίσκουμαι ἐδῶ ;

— Ἀκολουθεῖς τὸν κύριό σου.

— Ναί, ἀλλα ἔχω καὶ κάποιον σκοπὸ καὶ κάποιον ἄλλο λόγο ποὺ ἦρθα καὶ κλείστηκα μὲ τὸν κύριό μου σ αὐτὴ τὴν διαβολοκλινική.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω Στέφανε.

— Θὰ μὲ καταλάβης...

— Πές μου τότε τί θέλεις ; Ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ.

— Θὰ σοῦ πῶ τί ζητῶ ἀπὸ σένα ἀγαπίτσα μου. Ξέρετο ὅμως καλά... Ἂν δὲν κάμης ὅτι σοῦ ζητήσω, εἶμαι ξένος γιὰ σένα, θὰ μὲ χάσης.. Ὅπως θὰ μὲ χάσης ἂν μαρτυρήσης τὸ μυστικό μου.

Ἡ νέα φοβήθηκε.

— Εἶνε τόσο τρομερό ; ρώτησε δειλά.

— Τρομερό :... Ὄχι καὶ τόσο... Νά... θέλω νά... θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν κυρία σου...

Ἡ Λεονία τινάχτηκε ἀνήσυχη.

— Τὴν κυρία μου ; ψιθύρισε.

— Ναί... γιατί ;... Γιατὶ τρομάζεις ;

Ἀντὶ νὰ ἀπαντήση στὸ ἐρώτημά του ἡ Λεονία τοῦ εἶπε :

— Σοὔχει κάμη κακὸ ἡ δεσποινὶς Φερνάνδη ;

— Σὲ μένα ὄχι... Σὲ κάποιον ἄλλον, δικό μου ἄνθρωπο... Τέλος πάντων μὴ μὲ ρωτᾶς... Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ.

Ἡ Λεονία σκυθρώπασε.

— Γιατὶ κατσουφιάζεις, τὴ ρώτησε ὁ Στέφανος.

— Τὴν λυποῦμαι, ψιθύρισε ἡ νέα, Εἶνε τόσο καλή ! Τόσο γλυκειά ! Ποτὲ δὲν μοῦ φέρθηκε ἀπότομα...

— Ὥστε δὲν δέχεσαι νὰ μὲ βοηθήσης ; ρώτησε ἀπότομα ὁ Στέφανος. Καὶ συγχρόνως γύρισε σὰν νάθελε νὰ φύγη.

Ἡ Λεονία τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι.

— Στέφανε... Στέφανε... μὴ φεύγης... Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω !.. Στάσου... Θὰ κάμω ὅτι θέλεις...

Ἐκεῖνος προσποιόνταν τὸν δυσαρεστημένο, καμώνοταν πὼς θέλει νὰ φύγη. Ἡ Λεονία κρεμάστηκε ἀπάνω του θρηνῶντας :

— Μεῖνε, ἀγάπη μου, σὲ ἱκετεύω, λυπήσου με... Θὰ κάμω ὅτι μοῦ ζητήσης, ὅτι θές, ὅτι μοῦ πῆς. Δὲν θὰ σοῦ πῶ ὄχι, σοῦ τὸ ὁρκίζουμαι !

Ὁ Στέφανος ξαναγύρισε κοντά της.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε, θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν κυρία σου. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω αὐτὸ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσης. Θὰ τὸ κάμης ;

— Ναί... ναί...

— Ἐσὺ τῆς τοιμάζεις τὸ κρεββάτι ;

— Ἐγώ.

— Τότε ὁ θάνατός της εἶνε σίγουρος !

Ἡ Λεονία ἀνατρίχιασε.

— Ὁ θάνατός της !... Ὁ θάνατός της !... μουρμούρισε.

"Ακουσαν ξαφνα τίς φωνές ..

— Ναί, ὁ θάνατός της. Διστάζεις ;

Ἡ νέα ἔσφιξε τὴν καρδιά της καὶ μόλις μπόρεσε νὰ ψελίση :

— Ὄχι... Μά... πῶς θὰ γίνη αὐτό, Στέφανε ;... Ἂν μᾶς καταλάβουν ;

— Δὲν θὰ καταλάβουν τίποτα.

— Κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν σκοτώσουμε ; Δὲν θἆταν καλύτερο νὰ τὴν ἐκδικηθῆς μ' ἄλλο τρόπο ;

— Τὴν λυπᾶσαι ἀκόμα.

— Ναί, Στέφανε, τὸ ὁμολογῶ, τὴν συμπαθῶ τόσο !... Εἶνε τόσο καλὴ μαζύ μου !...

— Κουτή ! τῆς εἶπε αὐτὸς εἰρωνικά. Εἶσαι ἀνόητη. Οἱ κύριοί μας δὲν μᾶς ἀγαποῦν. Τοὺς δουλεύουμε, εἴμαστε σκλάβοι τους καὶ πάντα σκλάβοι τους θὰ μείνουμε. Γιατὶ νἄσαι ἐσὺ ὑπηρέτρια τῆς Φερνάνδης, καμαριέρα της ; Μήπως δὲν σ' ἔπλασε ὁ Θεὸς ὅπως κι' αὐτή ; Δὲν εἶσαι καὶ σὺ ὤμορφη ὅπως κι' αὐτή ;

Τῆς μιλοῦσε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, ὥς ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν πείθη. Ἔρριχνε στὴ ψυχή της τὸ μῖσος τοῦ δούλου κατὰ τοῦ κυρίου του. Στὸ τέλος τὴν κατάφερε.

— Λοιπόν : τῆς εἶπε. Συμφωνεῖς μαζύ μου ;

— Ναὶ Στέφανε... Πῶς ὅμως θὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ζητᾶς ; μὲ δηλητήριο ;

— Τὸ βρῆκες.

— Θὰ χύσω δηλητήριο στὸ γάλα της ;

— Ὄχι.

— Τότε ;

— Θὰ τῆς στρώσης αὔριο τὸ κρεββάτι της ;

— Ναί.

— Κι' ἔπειτα, τὸ βράδυ, θὰ ξαναμπῆς βέβαια μέσα στὴ κρεββατοκάμαρή της, νὰ ρίξης μιὰ ματιὰ ἂν εἶνε ὅλα ἐν τάξει...

— Ἔτσι γίνεται πάντοτε.

— Λοιπόν, τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ βραδυοῦ θὰ βάλης κάτω ἀπὸ τὰ κλινοσκεπάσματά της ἕνα φεῖδι.

Ἡ Λεονία ἔφριξε.

— Τί εἶπες ;

— Ἕνα φεῖδι, ἀνόητη.

— Φεῖδι !...

— Ναί, μιὰ ὀχιά.

— Θεέ μου !... Μὲ κοροϊδεύεις Στέφανε ;

— Σοῦ μιλῶ σοβαρά.

— Μά...

— Τί θὲς νὰ πῆς ;

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ βάλω μιὰ ὀχιὰ στὸ κρεββάτι τῆς κυρίας. Μιὰ ὀχιὰ δὲν εἶνε ἕνα τριαντάφυλλο βέβαια. Δαγκώνει...

— Ἔχεις δίκηο. Ἡ ὀχιὰ ὅμως ποὺ θὰ σοῦ δώσω δὲν θὰ σὲ δαγκώση.

— Γιατί ;

— Γιατὶ θὰ εἶνε ναρκωμένη.

— Ἂ ! ἔτσι...

— Ἔτσι βέβαια. Ὅταν θὰ σοῦ τὴ δώσω, ἡ ὀχιὰ θὰ κοιμᾶται βαθειά. Θὰ τὴν βάλης στὸ κρεββάτι τῆς κυρίας σου κι' αὐτὴ θὰ κάμη τὴ δουλειά της. Σύμφωνοι ;

Ἡ Λεονία δὲν ἐδίστασε αὐτὴ τὴ φορά.

— Σύμφωνοι, εἶπε.

Ὁ κακοῦργος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν γέμισε φιλιὰ λέγοντάς της :

— Ἔτσι μπράβο !... Τώρα σ' ἀγαπῶ τρελλά... Νὰ δῆς τί ταιριαστὸ ζευγάρι ποὺ θὰ κάνουμε οἱ δυό μας...

— Ἀλήθεια, Στέφανε, μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

— Ἀμφιβάλλεις ; Δὲνθὰ γίνης γυναίκα μου ;

— Ἄχ, ναί... ναί...

— Καὶ θἆσαι πάντα δική μου.

— Ὤ; τὸ θάνατο !

— Κι' ὥς τὴ λαιμητόμο...

— Ναί, κι' ὥς τὴ λαιμητόμο, κι' ὥς τὴν ἀγχόνη, παντοῦ...

. . . .

ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΙ

Τὸ βράδυ τῆς ἑπομένης, οἱ ἀσθενεῖς τοῦ γιατροῦ Φαβὲλ ἦσαν μαζευμένοι στὸ σαλονάκι τῆς κλινικῆς καὶ συζητοῦσαν... Μιλοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα περνῶντας τὴν ὥρα τους, διηγοῦντο παληὲς ἱστορίες ἐκάπνιζαν...

Θὰ πλησίαζε 10 ἡ ὥρα ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς εἶπε :

— Ἡ δεσποινὶς Φερνάνδη μᾶς ἔφυγε ἐνωρὶς ἀπόψε... Κρῖμα !.. Εἶνε τόσο εὐχάριστη ἡ συντροφιά της !

— Μὰ ποῦ πῆγε ; ρώτησε κάποιος ἄλλος. Ἂς τὴν φωνάξουμε.

— Εἶχε κατέβει στὸν κῆπο, ἐξήγησε μιὰ κυρία. Τώρα ὅμως θὰ βρίσκεται πειὰ στὴν κρεββατοκάμαρή της. Θὰ πῆγε νὰ κοιμηθῆ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου ἐσήμαινε 10.

— Δέκα ἡ ὥρα... Καιρὸς γιὰ ὕπνο, μουρμούρισε ὁ Τεβενέκ. Δὲν πηγαίνουμε νὰ κοιμηθοῦμε κύριοι ;...

Ἦσαν ἕτοιμοι νὰ σηκωθοῦν ὅταν ἄκουσαν ἄξαφνα φωνὲς ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρίσκοταν ἡ κρεββατοκάμαρη τῆς Φερνάνδης.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ἴδιας τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ Φαβέλ. Φωνὴ τρόμου, φωνὴ πόνου καὶ φρίκης. Κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως...

Ἡ κυρίες ἀνατρίχιασαν. Οἱ κύριοι κυττάχτηκαν ἀνήσυχοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΕΤΩΝ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΑΡΔΙΔΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ πέρασε στοὺς πρόποδας σχεδὸν τοῦ βουνοῦ ὁ δημαστυνόμος Λεβαδίων, ἐπὶ κεφαλῆς εἴκοσι περίπου ἱππέων. Ἀμέσως οἱ λησταὶ ἔβαλαν σὲ ἐνέργεια τὸ τηλεσκόπιο. Τὸν γνωρίσανε καὶ τότε ὁ λήσταρχος γυρίζοντας στὸν κ. Φίλωνα τοῦ εἶπε :

— Γλέπεις κυρ-Φίλιο, ὁ ἀνηψιός σου θέλ' νὰ σὲ χάσ', γιά, τ' αὐτῆνο τὴ φέρ' τὴ μπαγάνα ! Τὸ γλέπεις ποὺ τὸν ἔκαμες κι' ἀστυνόμο !..

Τὸ βράδυ κατεβήκαμε πρὸς τὴ Λειβαδιά. Οἱ ἀρχιλησταὶ μὲ τοὺς τρεῖς ληστὰς προηγήθησαν περίπου μισῆς ὥρας δρόμο. Ἡμεῖς κατερχόμενοι χάσαμε τὸ μονοπάτι. Θεὲ καὶ Κύριε ! Τί ὑποφέραμε ! Οἱ λησταὶ φιλονεικοῦσαν καὶ βριζόντουσαν δυνατά, ἀποδίδοντες ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν ἀποπλάνησιν αὐτήν, ἔβριζαν δὲ καὶ μᾶς, ποὺ δυσκολευόμαστε νὰ τοὺς παρακολουθήσουμε σ' ἕνα χωματῶδες μέρος τοῦ βουνοῦ, ποὖταν ὅλο αὐλάκια ἀπ' τὶς βροχές, καὶ γεμᾶτο ψηλὰ χόρτα κι' ἀγκάθια.

Γλύστρησε στὸ μέρος αὐτὸ τὸ ζῶο τοῦ Φίλωνος καὶ ἀναποδογύρισε μαζὺ μὲ τὸν ἀναβάτη του, ποὺ ἴσως τὴ φορὰ αὐτὴ νὰ σκοτωνότανε, ἂν πάλι ὁ κατὰ τὸ ἐπάγγελμα μόνο ληστὴς Νῖκος Πάνου δὲν τὸν ἐπρολάβαινε. Ὁ Νῖκος Πάνου, πιάνοντας τὸν κ. Φίλωνα πότε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πότε παίρνοντάς τον στὸν ὦμο του, κατώρθωσε μὲ δυσκολία καὶ ἐπιμονὴ μεγάλη νὰ τὸν φέρη ἀβλαβῆ ὥς τὸ ὁμαλὸν ἔδαφος. Σ' ἕναν δὲ ἀπὸ τοὺς ληστὰς ποὺ ἐκάκισε τὸν κ. Φίλωνα ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήση, ὁ Νῖκος ἀντεῖπε :

— Μωρὲ ζαγάρ', τί σὲ μέλλ' σένα ; γὼ τὸν παγαίνω, ἂν τὸν πάγαινες σὺ ἂς ἔλεγες ὅτ' ἤθελες...

Λίγο πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἦρθε ὁ Νταλιάνης. Ἔφερε τροφὲς καὶ εἰδήσεις καὶ μᾶς τὰ παρέστησε ὅλα πολὺ ἄσχημα.

Οἱ λησταὶ τὴν εἶχαν ἄσχημα.

— Μίλα βρέ... Πέσμας τί τρέχει... Θὰ πάρ' ὁ δγιάολος ἔτσι ποὺ τὰ κάνουν μὲ τὶς παγάνες. Μίλα καὶ μᾶς ἔσκασες...

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε καὶ ὁ κ. Φίλων.

— Νά, κὺρ Φίλιο, εἶπε ὁ Νταλιάνης, πολλὲς παγάνες γυρίζουν στὰ βουνά. Εἶνε σφίξες μεγάλες. Οἱ δικοί σου δὲ δίνουν τὰ λεφτά. Γιὰ δαῦτο νὰ τοὺς κάνης ἕνα γράμμα πικρὸ καὶ φαρμακερμένο νὰ φροντίσουν τὸ γρηγορώτερο νὰ τὰ στείλουν.

Γράψαμε λοιπὸν ἀμέσως ἕνα γρᾶμμα παρακλητικὸ καὶ παραπονετικὸ μαζὺ γιὰνὰ τὸ στείλουμε στοὺς φίλους καὶ στοὺς συγγενεῖς μας. Ἀλλὰ πρὶν τὸ διπλώσουμε, οἱ λησταὶ μᾶς τὸ ἅρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ προσθέσανε μόνοι τους ἀπὸ κάτω, ὅτι ἂν δὲν ἔρθουν τὰ χρήματα νὰ στείλουν οἱ δικοί μας νὰ πάρουν κρέας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους !. Τὸ γρᾶμμα τὸ πῆρε γιὰ νὰ τὸ πάη ὁ Νταλιάνης, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν Λειβαδιά. Ἐμεῖς λημεριάσαμε στὸ ἴδιο μέρος. Ὅταν καθήσαμε ἄρχισα νὰ παραπονιέμαι πάλι στὸν Καμάρα γιατὶ αὐτός, ἂν καὶ ἀδελφοποιητός μου, μὲ αἰχμαλώτισε, ἀλλά, ὅπως πάντα, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι μὲ βεβαιώναν ὅτι ἡ αἰχμαλωσία μας ἔγινε χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ θέλη. Λίγο πάρα πέρα ἀπὸ μᾶς ὁ Νῖκος Πάνου ἔρραβε καὶ ξύλωνε μιὰ κάπα. Πῆγα κοντά του καὶ τὸν ρώτησα κρυφὰ ἂν ὁ λήσταρχος μοὖλεγε ἀλήθεια...

—Δὲν τὸ ἀφήνεις—μοῦ ἀπάντησε— τὸ καλησόσκυλλο. Ἂν δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸς δὲν θὰ γινότανε τίποτα. Ὅταν εἶνε γιὰ νὰ πάρουμε σκλάβο, κ' ἕνας ἀπὸ μᾶς νὰ μὴ θέλη, ἂς εἶν' αὐτὸς ὁ χειρότερος κασιδγιάρης, τότε δὲν γίνεται ἡ αἰχμαλωσία. Ὅταν πάλι εἶνε νὰ σκοτώσουμε κανένα προδότη, ὅλοι νὰ μὴ τὸ θέλουν αὐτὸ κι' ἕνας νὰ τὸ ζητήση θὰ περάση τοῦ ἑνός.

— Δὲν μοῦ λές, ρώτησα, ποιὸς μᾶς πρόδωσε καὶ σὲ ποιὸ μέρος κρυφτήκατε, πρὶν μᾶς πιάσετε ;

— Προδότης ἤτανε' ἀλλὰ ποιὸς ἦταν αὐτὸς καὶ σὲ ποιὸ μέρος κρυφτήκαμε μὴ ρωτᾶς, γιατὶ μ' αὐτὴ τὴν τέχνη θὰ ζήσω καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μαρτυρήσω.

Μόλις νύχτωσε κατεβήκαμε πάλι κατὰ τὴ Λειβαδιά. Στὸ δρόμο ἀνταμώσαμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φέρνανε τὰ λύτρα. Ἀλλὰ μόλις τὰ μετρήσανε καὶ τὰ ηὗρανε 34 χιλιάδες τὰ γυρίσανε ἀγανακτησμένοι καὶ εἴπανε πὼς θὰ μᾶς περάσουν στὸ Τουρκικὸ ἔδαφος, περνῶντας τὰ σύνορα.

Ὁ ἀπαισιόδοξος Νταλιάνης ἄνοιξε μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πάλι τὸ στόμα του :

— Βλέπεις κὺρ Φίλιο, οἱ δικοί σου θέλουν νὰ σὲ χαρίσουν· Ἄλλα γράφεις καὶ ἄλλα στέλνουν. Λυποῦνται τὴ σακκούλα σου.

Παρακαλέσαμε τότε τοὺς ληστὰς νὰ φανοῦν συγκαταβατικοὶ καὶ νὰ κάνουν ὑπομονὴ μιὰ μέρα ἀκόμη.

Ξαναγράψαμε ἄλλο γρᾶμμα, τὸ πῆρε πάλι ὁ Νταλιάνης κι' ἔφυγε. Στὶς 8 τοῦ Ὀκτώβρη, τὴ νύχτα κατεβήκαμε πάλι γιὰ τὴ Λειβαδιὰ καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα φθάσανε οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ λύτρα. Τὰ μετρήσανε καὶ τὰ ηὗραν 57 χιλιάδες. Ἡ 47 ἦσαν σὲ χρυσᾶ καὶ ἡ 10 χιλιάδες σὲ ἀσημένια νομίσματα κα χαρτονομίσματα. Ἡ 54 χιλιάδες ἦσαν γιὰ τὸν Φίλωνα καὶ ἡ τρεῖς γιὰ μένα. Οἱ λησταὶ τὰ πῆρανε, ἀλλὰ ἀμέσως ἄρχισαν τὸν τσακωμό, γιατὶ ἔλειπαν χίλιες δραχμὲς ἀπὸ τὰ λύτρα τοῦ Φίλωνος καὶ γιατὶ γιὰ μένα εἶχον στείλει πολὺ λίγα. Γιὰ τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ ἦταν 5 χιλιάδες δὲν κάλωσαν, πιστέψαντες τὸν Φίλωνα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς του ὅτι τὰ χαρτονομίσματα δὲν ἦσαν κάλπικα καὶ ὅτι δὲν εἶχε κρατηθεῖ ὁ ἀριθμός τους ἀπὸ τὴν τράπεζα. Ὅσο νὰ μετρήσουν τὰ χρήματα μὲ τὶς φοβέρες, τὶς φωνὲς καὶ τοὺς τσακωμοὺς ἡ ὥρα πῆγε τρεῖς τὸ πρωΐ.

Κυττάξανε τὰ ρολόγια τους :

— Τρεῖς παρὰ δέκα, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Τρεῖς παρὰ πέντε, ἔλεγε ὁ ἄλλος.

— Τρεῖς καὶ πέντε, εἶπε ὁ τρίτος.

— Ξημέρωσε ! ξημέρωσε ! εἴπαν τέλος ὅλοι μαζύ, δὲν κάνει ν' ἀπολύσουμε τὸν αἰχμάλωτο, θὰ προδοθοῦμε. Μονάχα αὔριο νὰ μᾶς φέρουνε καὶ τ' ἀποδέλοιπα καὶ τότε νὰ τὸν ἀπολύσουμε. Γιὰ τὸ Λινάρδο ποὺ δὲ θέλει νὰ συμμορφωθῆ, τὸν πέρνουμε κοντὰ καὶ τότε βλέπει...

Τότε ὁ ληστὴς Ζήκας τράβηξε τὸ γιαταγάνι του γιὰ νὰ μοῦ πάρη τὸ κεφάλι.

— Σὰ μαρτίνι θὰ τὸν σφάξω ! Θὰ τὸν σκοτώσω, οὔρλιαξε...

Ἀλλὰ πέσανε στὴ μέση οἱ ἄλλοι καὶ τὸν ἐμπόδισαν.

Ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ παρακάλια τοῦ Φίλωνος καὶ τοῦ Νταλιάνη, ὁ ὁποῖος συνηγόρησε, οἱ λησταὶ δεχτήκανε νὰ πάρουν ἀπὸ μένα τέσσερες χιλιάδες δραχμές.

Κατόπιν ἀποφασίσανε νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Φίλωνα καὶ νὰ κρατήσουν ἐμένα ὡς ἐνέχυρο γιὰ τὶς χίλιες δραχμὲς ποὺ ἔλειπαν ἀπὸ τὰ λύτρα του, γιὰ τὶς χίλιες τὶς δικές μου καὶ γιὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ πολεμοφόδια ποὺ ζητοῦσαν.

Ἀφοῦ ζητήσανε τὴν συγκατάθεσί μου γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί τους καὶ συστήσανε στὸν Φίλωνα νὰ μὴν παρουσιαστῆ ἀμέσως στὴ Λειβαδιά, ἀλλὰ νὰ περιμένη καὶ νὰ μπῆ στὴν πόλι τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ἀφήσανε ἐλεύθερο.

Ἀποχωριστήκαμε κι' αὐτὸς μὲν ἐβάδιζε ἐλεύθερος πρὸς τὴ Λειβαδιά, ἐγὼ δὲ αἰχμάλωτος τῶν ληστῶν περπατοῦσα γιὰ τὸν Ἑλικῶνα μὲ λύπη καὶ ἀπελπισία. Συχνὰ γύριζα καὶ κύτταζα τὸν Φίλωνα ποὺ ἔφευγε. Αὐτὸ τὸ πρόσεξαν οἱ λησταὶ καὶ θελήσανε νὰ μοῦ δώσουν κουράγιο.

— Κὺρ Λινάρδο σὲ φοβεούξαμε σήμερα, σὲ κόψαμε, σὲ σκοτώσαμε!... Νὰ μᾶς συμπαθᾶς ἔτσι τὄχει ἡ τύχη. Τώρα μὴ φοβᾶσαι τίποτα ὅπως κι' ἂν ἔρθη τὸ πρᾶμμα, αὔριο καὶ σὺ θὰ πᾶς στὸ σπίτι σου.

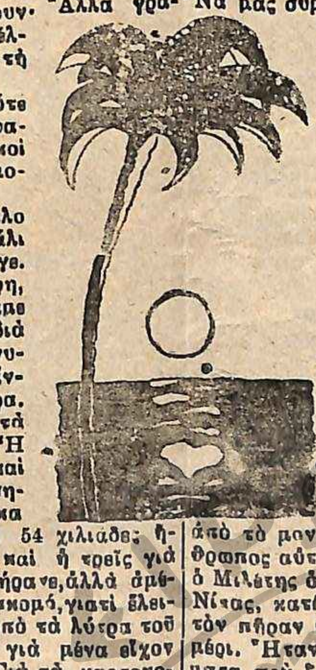

Τοὺς εὐχαρίστησα γιὰ τὸ ψεύτικο κουράγιο ποὺ μοῦ δίνανε. Περπατῶντας ἀνεβήκαμε στὸν Ἑλικῶνα. Ἀπὸ κεῖ κυττάζαμε νὰ δοῦμε πότε θὰ φαινόταν ὅπως συμφωνήσαμε, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ λύτρα. Θὰ ἔσερνε μαζύ του γιὰ σημάδι ἕνα ἄλογο καὶ μιὰ ἀξίνα στὰ χέρια γιὰ νὰ κόφη δῆθεν φρύγανα. Ἦταν ἡ ὥρα μία μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν φάνηκε ἀπὸ τὸ μονοπάτι νὰ ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ἀμέσως δύο λησταὶ ὁ Μιλάτης ὁ Δεληγιάννης καὶ ὁ Νῖκος Νίκας, κατέβηκαν στοὺς πρόποδας, τὸν πῆραν καὶ τὸν ἔφεραν στὸ λημέρι. Ἦταν φορτωμένος μὲ τὰ πράγματα ποὺ ζήτησαν οἱ λησταί. Ἔφερε ἐπίσης καὶ δυὸ χιλιάδες δραχμὲς σὲ χαρτονομίσματα.

Οἱ λησταὶ κάθησαν κάτω καὶ χώρισαν τὰ λεφτὰ σὲ μερίδια.

Οἱ ἀρχιλησταὶ δίνοντας σὲ κάθε ληστὴ τὸ μερίδιό του τοῦ λέγανε : «Καὶ σάλλα μὲ γειά».

— Καὶ σάλλα μεγειά, ἀπαντοῦσαν κ' οἱ λησταί.

Ἀφοῦ λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πῆρε καθένας τὴ μερίδα του, φώναξαν ὅλοι μαζύ :

— Κι' ἄλλα τέτοια κι' ἄλλα τέτοια καὶ καλύτερα !..

Ὕστερα σηκώθηκαν ἀπάνω καὶ ὁ ἀρχιληστὴς σκόρπισε χάμω «γιὰ τὸ καλό», μιὰ δραχμὴ γαζέτες.

Κατόπιν οἱ λησταὶ μ' ἄφησαν ἐλεύθερο. Θεέ μου !.. Μὲ πόση χαρὰ ροβόλησα γιὰ τὴ Λειβαδιά !..

Ἀπ' τὴ συμβίωσί μου μὲ τοὺς ληστὰς, πολλὲς ἀποκόμισα ἐντυπώσεις. Τὸν λήσταρχο, τὸν ὁποῖο κυρίως θαυμάζουν εἶνε ὁ Σπανός. Τὸν θεωροῦν δάσκαλό τους. Μὰ δὲν «ἐργάζουνται» μαζύ του, γιατὶ εἶνε πολὺ αὐστηρός. Ἀπ' τοὺς στρατιωτικοὺς τῶν καταδιωκτικῶν ἀποσπασμάτων φοβοῦνται πολὺ τὸν Λαδόπουλο, τὸν Λακόπουλο, τὸν Δαγκλῆ, τὸν Μακρῆ, τὸν Στεφάνου καὶ τὸν Κριμελόπουλο.

Γιὰ νὰ νιφτοῦν οἱ λησταὶ γεμίζουν τὸ στόμα τους μὲ νερὸ καὶ τὸ χύνουν λίγο-λίγο στὶς φοῦχτες τους. Τοὺς καπετανέους των τοὺς σέβουνται πολύ. Δέχουνται τὶς βρισιές τους, πολλὲς δὲ φορὲς καὶ τοὺς δέρνουν, οἱ ἀρχηγοί τους, ἀλύπητα !

Γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιὰ κοστιάζουν τὰ ξύλα τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο καὶ τ' ἀνάβουν στὴν κορυφή, ὥστε νὰ καίγουνται πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ μὴ σηκώνεται ὁ καπνὸς ψηλά.

Τὸ πρωΐ ποὺ θὰ ξυπνήσουν κάνουν μ' εὐλάβεια τὴν προσευχή τους καὶ καλημερίζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

ΤΕΛΟΣ

Λ. Ν. ΛΕΟΝΑΡΔΙΔΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Κάτω στὴν ἄσπρη πέτρα κάτω
[στὸ γιαλό,
—μοὺρ Γιαννάκαινα,
ἐκεῖ 'ταν δένδρος φυτρωμένος κ'
[ἕν ἀγιόκλημα'
κόρη κάθουνταν σ' τὸν ἴσκιο κ' ὁ
[Γιανίτσαρης'
κ' ἦταν Τοῦρκοι μαζωμένοι παί-
[ζουν τὰ σπαθιά,
ρίχνουν κ' ἕνα ντουφέκι τὸν ἀνή-
[φορο'
ἐβάρεσαν τὸν Γιάννο, τὸν ἁμα-
[ξωλό.
Τοῦρκοι τὸν τρουβίζουν καὶ Ρω-
[μηοὶ τὸν κλαῖν,
κ' ἕνα μικρὸ Τουρκάκι τὸν μυρ-
[γιολογάει'
— Γιάννη μου, νἄχες μάνα, νἄχες
[κι' ἀδερφή,
νἄχες καλὴ γυναῖκα γιὰ νὰ σ'
[ἔκλαιγε.
Γιάννη μου, γιὰ κ' ἡ μάνα σ' γιὰ
[κ' ἡ ἀδερφή,
γιὰ κ' ἡ καλὴ γυναῖκα σ' στηθο-
[δέρνεται,
μὲ δυὸ παιδιὰ σ' τὰ χέργια κ'
[ἕνα 'στ(ὴν) ἀγκαλιά,
κι' ἄλλο 'στὴν ἀμασκάλα τ(η)·,
[ταραμάσκαλα.

ΜΠΑΝΙΑ ΓΙΑ... ΨΑΡΙΑ

Στὴ Νέα Ὑόρκη ὑπάρχει ἕνα τεράστιο ἐνυδρεῖο, ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλείτερα καὶ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου, στὸ ὁποῖο διατηροῦνται ψάρια ὅλων τῶν εἰδῶν ἀπὸ τὰ κοινότερα ὥς τὰ σπανιώτερα.

Τελευταίως, δίπλα στὸ ἐνυδρεῖο αὐτό, ἱδρύθηκε ἕνα νοσοκομεῖο... γιὰ τὰ ψάρια ! Φαίνεται λίγο περίεργο τὸ πρᾶγμα καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Τὰ ψάρια, ὅπως ἄλλως τε ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, προσβάλλονται ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ κάτι ἐξανθήματα σπογγώδη ποὺ βγαίνουν σὲ ὡρισμένα εἴδη ψαριῶν τοῦ ποταμοῦ.

Οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὰ ψάρια γιατροὶ βεβαιοῦν ὅτι ἡ ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσβάλλονται τὰ ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, θεραπεύονται ἂν τὰ κάνη κανεὶς μπάνια μὲ θαλασσινὸ νερό. Γι' αὐτὸ στὸ νοσοκομεῖο τοῦ ἐνυδρείου τῆς Νέας Ὑόρκης ἐγκατέστησαν καὶ εἰδικὲς μπανιέρες γιὰ τὰ ἄρρωστα ψάρια.

Ὅταν δὲν ἔχη κανένας τί νὰ κάνη...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !..)
(Εὐαγγέλιον)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πάρτε το ἀπὸ δῶ !

Κ' ἔστρεφε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου.

Τί εἶχε συμβεῖ ; Θυμήθηκε ὅτι μιὰ μέρα ἁμάρτησε μὲ τὸν Φίλιππο. Καὶ τὸ παιδί της ἦταν τέκνον τῆς ἁμαρτίας της ! ἦτο κακὴ γυνή !...

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ντροπή, οὔτε φόβος, οὔτε φρίκη, ἡ ὁποία νὰ μὴ μπορῇ νὰ νικήσῃ στὴ μητέρα ἡ στοργή. Τὸ παιδὶ ἐφώναξε καὶ πάλι καὶ στὴ σκληρὴ μάχη ποὺ γινόταν στὴν καρδιὰ τῆς Καίτης μεταξὺ στοργῆς καὶ φόβου, ἐνίκησε τέλος ἡ μητρότης. Ἡ μητρικὴ καρδιὰ εἶχε θριαμβεύσει. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀπέκτησε ἡ Καίτη ἀντὶ ὅλων ὅσων ὑπέφερε.

— Γιὰ κυττάχτε το καλά, εἶπε ἡ Καίτη. Δέστε ἂν εἶνε γερὸ κι' ὤμορφο... Δέστε μὲ ποιὸν μοιάζει.. Μήπως εἶν' ἄσχημο ;

— Ὄχι, τῆς εἶπε ἡ Γράνη. Εἶνε ὤμορφο καὶ χαριτωμένο.

Ἡ γυναῖκες πηγαινοερχόντουσαν στοὺς διαδρόμους, ψιθυρίζοντας καὶ χαμογελῶντας καὶ λέγοντας ἡ μιὰ στὴν ἄλλη νὰ σωπάσῃ γιὰ νὰ μὴν ταράζουν τὴν ἡσυχία τοῦ βρέφους, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ...

Ἡ Καίτη, ἐντωμεταξὺ μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα προσηύχετο. Ἔνοιωθε τώρα τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο γιατὶ εἶχε ἀποκτήσει παιδί. Ὢ ! πόσο θὰ τ' ἀγαποῦσε !.. Θὰ τὸ λάτρευε !.. Θὰ τὸ φρόντιζε μόνη της... Θὰ τὸ πήγαινε κάθε μέρα στὴν πηγή. Θὰ τὄπλενε, θὰ τὸ καθάριζε σὰν πουλάκι...

Ὁ γιατρὸς στεκόταν πάντα στὸ πλάϊ της. Βλέποντας ὅμως ὅτι ἡ λεχὼ εἶχε ἡσυχάσει κάπως τῆς εἶπε :

— Ἐγὼ θὰ φύγω τώρα. Πλάγιασε ἥσυχα-ἥσυχα καὶ ἐγὼ θὰ ξανάρθω σὲ μιὰ ὥρα.

***

Ὅταν ἡ βάρκα τοῦ Πήτου πλησίασε στὴν ἀκτή, κάποιος ψαρᾶς, ὁ Τζών, ποὺ πουλοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ ψάρια του, τοῦ φώναξε:

— Ἔχω νέα γιὰ σᾶς, κὺρ Πῆτο.

Ὁ Πῆτος ἀπεβιβάσθη σὲ λίγο καὶ πλησίασε τὸ Τζών, ὁ ὁποῖος ἦταν περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς του.

Τότε ὁ Τζὼν τοῦ φώναξε !

— Κὺρ Πῆτο, σιδεροκέφαλο νἄνε τὸ παιδὶ ποὺ γέννησε ἡ γυναῖκα σου...

Ὁ Πῆτος ἀμέσως, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη ἐξήγηση, ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπή, διευθυνόμενος πρὸς τὸ σπίτι τοῦ πεθεροῦ του.

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔφτασε, ἔκανε πὼς δὲν ἤξερε τίποτε.

Μερικὲς γυναῖκες βρισκόντουσαν μαζεμένες μπρὸς στὴν πόρτα:

— Ἀνοῖχτε μου τόπο νὰ περάσω ! τοὺς φώναξε κ' ἔκανε μπρὸς μὲ ὁρμὴ γιὰ ν' ἀνεβῇ τὴν σκάλα.

Μὰ ἡ Νάνση ποὺ βρισκόταν μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες τοὔφροξε τὸ δρόμο, βάζοντάς του τὰ χέρια της στὸν ὦμο του.

— Πρέπει νά κάτσῃς φρόνιμα, τοῦ εἶπε. Εἶνε πολὺ ἀδύνατη ἡ γυναῖκα σου. Προπάντων ὄχι φασαρίες καὶ φωνές !

— Θὰ εἶμαι φρόνιμος σὰν ποντίκι ! ἀπάντησε ἐκεῖνος βγάζοντας τὶς χοντρὲς ναυτικές του μπόττες.

Θὰ τὸ πήγαινε καθημερινῶς στὴν πηγή, θὰ τὄπλενε, θὰ τὸ καθάριζε σὰν πουλάκι...

Καί, ἔτσι μὲ τὶς κάλτσες του ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς λεχοῦς.

Ἡ Καίτη βρισκόταν στὸ κρεββάτι της καὶ ἡ ἀκτῖνες τοῦ πρωϊνοῦ ἥλιου ἔπεφταν ἀπάνω της. Ἦταν τόσο λευκὴ ὅσο καὶ τὸ σεντόνι μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν σκεπασμένη.

— Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός ! φώναξε ὁ Πῆτος μὲ κομμένη φωνή. Δόξα νἄχῃ ὁ Θεὸς ποὺ σὲ βρίσκω καλά.

Καὶ τραβῶντας κάπως ἀπότομα τὸ σεντόνι ξεσκέπασε τὸ μωρὸ ποὺ κοιμόταν στὸ ἄλλο πλευρὸ τῆς λεχοῦς.

Τότε, παρ' ὅλην τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει νὰ καθήσῃ ἥσυχα, δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ συγκίνησή του καὶ φώναξε:

— Ὢ νάτο !... Νάτο !... Τί χαρά !... Τὸ παιδί μου...

Ἀμέσως ἡ γυναῖκες ρίχτηκαν ἀπάνω του, τραβῶντας τον πρὸς τὰ ἔξω.

— Αὐτὴ ἦταν ἡ ἡσυχία ποὺ θὰ ἔκανες; τοῦ ἔλεγαν.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, κυράδες μου, τοὺς ἀπάντησε τότε ἐκεῖνος, μὰ ξέρετε, δὲν εἶμαι μαθημένος ἀπὸ μωρά. Ἐνθουσιάστηκα, βλέπετε, ἐνθουσιάστηκα... Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω τὴ χαρά μου...

Ἔπειτα, στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ, πρόσθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴ λεχώ:

— Ὢ Καίτη μου, τί ὤμορφο ποὺ εἶνε....Εἶνε χαριτωμένο.. καὶ παχύ... παχὺ σὰν τὴ γροθιά μου... Δόστο μου, Καίτη, δόστο μου νὰ τὸ πάρω στὰ χέρια μου, νὰ τὸ χορέψω λίγο.

— Ἀκοῦτε ! Εἶπε τότε ἡ Νάνση πρὸς τὶς ἄλλες γυναῖκες. Νομίζει πὼς εἶνε ἀγόρι.

— Εἶνε κορίτσι, Πῆτο, πρόσθεσ' ἡ Νάνση σηκώνοντας τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Κορίτσι ; εἶπε ὁ Πῆτος κουνῶντας μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του. Μὰ τί πειράζει... Ἢ ἀγόρι εἶνε ἢ κορίτσι τὸ ἴδιο κάνει... Δόξα νἄχῃ ὁ Θεὸς ποὺ μοῦ τὸ χάρισε.

Καὶ ἅπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ νήπιο ποὺ τοῦ τὸ ἔτεινε ἡ Γράνη.

Ἐκείνη, δίνοντάς του το, εἶπε :

— Πάρ' το ἐλαφριά, Πῆτο... Πρόσεξε μὴν τὸ στραμπουλήξεις..

Μὰ μόλις τὸ ἄγγιξε ὁ Πῆτος, τὸ βρέφος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ κ' ἡ Γράνη ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ξαναπάρῃ στὰ γόνατά της.

— Πῶ ! πῶ ! τί φωνὴ ποὺ τὴν ἔχει ! εἶπε ὁ Πατέρας.

Τὸ βρέφος ἀποκοιμήθηκε σὲ λίγο κ' ἡ Γράνη τὸ ἔβαλε πάλι στὸ κρεββάτι, στὸ πλευρὸ τῆς Καίτης.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ γιατρὸς ξαναγύρισε. Ἀμέσως ἐξέτασε προσεχτικὰ τὴν Καίτη, ἐπῆρε ἔξω τὸν Πῆτο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ κατάστασις τῆς μητέρας εἶνε λίγο πιὸ ἄσχημα. Γι' αὐτὸ θὰ κάνατε καλὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ βυζάξῃ τὸ παιδί...

***

Ἐπὶ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἡ Καίτη μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσε νὰ κλείσῃ τὴν καρδιά της στὸ παιδί της. Μὰ τοῦ κάκου... Μόλις ἄκουγε τὴ διαπεραστικὴ φωνοῦλα του ἡ καρδιά της ἄνοιγε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Πῆτος, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκες δὲν τὸν ἄφηναν νὰ μπῇ μέσα στὸ δωμάτιό της, στεκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τιναζόνταν στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἄκουγε μέσα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πῆγε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ὁ Φίλιππος. Ἀμέσως ὁ Πῆτος τὸν τράβηξε ἐπάνω γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ παιδί του.

Μόλις ἔφτασαν στὴν πόρτα, φώναξε στὴν Καίτη:

— Μὴν ἀνησυχεῖς, Καίτη μου.. Εἶνε ὁ Φίλιππος... Ὁ Φίλιππος, ὁ δικός μας, καλέ...

Καὶ ἐτράβηξε μέσα τὸ φίλο του.

Ἡ Καίτη δὲ σήκωσε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τὸν δῇ, μὰ κ' ἐκεῖνος ἀπόφευγε τὸ βλέμμα της.

— Ἄκου ! Καίτη ! φώναξε πάλι ὁ Πῆτος. Ξέρεις, σ' ἕνα μῆνα θὰ διορίσουν τὸ Φίλιππό μας δικαστὴ στὸ νησί μας...

Τότε ἡ Καίτη ὕψωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὸν Φίλιππο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ-ΦΡΙΚΗ-ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ-ΤΡΟΜΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Τὸ περίφημο σπανιώτατο μεσαιωνικὸ ἀπόκρυφο βιβλίο τοῦ Δομινικανοῦ μοναχοῦ ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΝΤΟ, Ἐξορκιστοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Μάγοι, Μάγισσες, ἀστρολόγοι, δραματιζόμενοι, βρυκόλακες, κολασμένες ψυχές, φαντάσματα, σκελετοί, σκιάχτρα, μυστηριώδεις καὶ παράδοξες ἐμφανίσεις καὶ ὀπτασίες, νάνοι, στοιχειά, κακοποιὰ πνεύματα, διάβολοι, ἐξορκισμοί, κλπ. κλπ.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

«ΠΩΣ ΜΟΥ ΕΧΑΡΙΣΑΝ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ !...»

Ὁ Κοὺμ στὴ Νέα Ζηλανδία. Μιὰ ἐπίσκεψις στὸ βασιλέα τῶν Μαορί. Τὰ βώδια καὶ ὁ σουγιᾶς. Ὁ βασιλεὺς προσφέρει ὡς δῶρο στὸν ἐξερευνητὴ τὶς κόρες του. Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων. Ὅπου ὁ Κοὺμ παρ' ὀλίγον νὰ καῇ ζωντανός. Ἡ ἀνέλπιστη βοήθεια, κλπ.

Ὅταν ἤμουνα ἀκόμη νέος, γράφει ὁ διάσημος Ἄγγλος ἐξερευνητὴς Κοὺμ στὰ ἀπομνημονεύματά του, βαρυεστημένος πειὰ νὰ ζῶ μονότονα στὴν πατρίδα μου, ἀποφάσισα νὰ πάω στὴ Νέα Ζηλανδία. Ἐκεῖ, ἀφοῦ περιώδευσα ὅλο τὸ νησί, ἀγόρασα στὸ τέλος στὸ βόρειο μέρος τῆς μεγαλονήσου ἕνα χωράφι ἀρκετὰ εὔφορο ποὺ ἔμενε ἀκαλλιέργητο πρὸ πολλῶν χρόνων. Τὸ χωράφι αὐτὸ βρισκόταν κοντὰ σ' ἕνα χωριὸ τῶν Μαορί, βασιλεὺς τῶν ὁποίων ἦταν τότε κάποιος Κουτουκουτοῦ.

Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶχε πολὺ μεγάλη δύναμι, ἀρκετὸ στρατὸ καλογυμνασμένο καὶ διοικοῦσε πολλὲς χιλιάδες ἰθαγενῶν.

Ἅμα ἐγκατεστάθηκα καλὰ καὶ ἄρχισα νὰ καλλιεργῶ τὸ χωράφι μου, εἶδα πὼς μοῦ χρειαζόταν ἕνα ζευγάρι βώδια γιὰ τὸ ὄργωμα καὶ γιὰ τὴν σπορά.

Ὁ βασιλῆᾶς τῶν Μαορὶ εἶχε πολλὰ ἀπὸ τὰ χρήσιμα αὐτὰ ζῶα στὰ χωράφια του. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσῃ δύο. Ἐκαβάλλησα λοιπὸν τὸ ἄλογό μου καὶ ὕστερ' ἀπὸ κάμποσην ὥρα ἔφθασα στὸ χωριὸ τὸ ὁποῖο ἦταν ἡ πρωτεύουσά του. Ἐκεῖ, ἐπῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ βασιλικὸ παλάτι κι' ἐζήτησα νὰ παρουσιασθῶ στὸν βασιλέα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ὁ Τὲ Κουτουκουτοῦ ἐδίκαζε μερικοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ περιμένω ἀρκετὴν ὥρα μέχρις ὅτου νὰ τελειώσῃ ἡ δίκη. Τέλος παρουσιάσθηκα καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτησα, τοῦ ἐξήγησα τί ἤθελα. Τοῦ πρότεινα δηλαδὴ νὰ μοῦ δώσῃ δύο βώδια καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ τοῦ ἔδινα καπνό, χρήματα ἢ ἄλλου εἴδους ἐμπορεύματα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχα φέρει μαζύ μου ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Ὁ βασιλεὺς τότε μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητοῦσα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου καὶ ἀλλάζοντας τὴν συζήτησι ἄρχισα νὰ τὸν ἐπαινῶ καὶ νὰ πλέκω χίλια ἐγκώμια γιὰ τὸ γενναῖο στρατό του, τὴν ὡραία χώρα του καὶ τοὺς καλοὺς ὑπηκόους του. Ὁ βασιλεὺς φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος καθὼς ἄκουγε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους μου καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκάλεσε ἕνα στρατιώτη ποὺ ἐφύλαγε σκοπὸς στὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ μερικὰ λόγια. Κατόπιν ἐστράφηκε πρὸς ἐμένα καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὴν διπλανὴ καλύβα, ἡ ὁποία ἐχρησίμευε γιὰ ἑστιατόριο τοῦ παλατιοῦ. Θὰ ἐτρώγαμε μαζύ.

Χωρὶς νὰ διστάσω, ἐδέχθηκα τὴν πρόσκλησι, ἐλπίζοντας ὅτι στὸ τραπέζι θὰ κατώρθωνα νὰ τοῦ ἀποσπάσω ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσα. Ἀκολουθῶντας λοιπὸν τὸν βασιλέα, ἐμπῆκα στὸ παράξενο ἐκεῖνο ἑστιατόριο. Στὴ μέση τῆς καλύβας βρισκόταν ἕνα μεγάλο τραπέζι κι' ἐπάνω σ' αὐτὸ ἕνα γουρουνάκι ψημένο καὶ μέσα σὲ μεγάλες γαβάθες πολλὲς βρασμένες πατάτες. Χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις ἐκαθήσαμε στὸ τραπέζι καὶ ἐπειδὴ τὸ γουρουνόπουλο ἦταν τρυφερὸ καὶ ὡραῖα ψημένο ἔπεσα μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαΐ. Μαχαίρια ὅμως δὲν ὑπῆρχαν πουθενὰ στὸ τραπέζι καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκα νὰ βγάλω ἀπὸ τὴ τσέπη μου ἕνα μεγάλο ναυτικὸ σουγιᾶ γιὰ νὰ κόψω τὸ κρέας. Τὰ μάτια τοῦ βασιλέως ἐκαρφώθηκαν ἀμέσως ἐπάνω στὸ κοινότατο αὐτὸ σουγιᾶ καὶ ἐδίστασε ἀρκετὴν ὥρα, στὸ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ τὸν δώσω γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ.

Ἀμέσως ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζα τὸ σουγιᾶ ποὺ ἐθαύμαζε τόσο ἂν εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ παραχωρήσῃ τὰ δύο βώδια γιὰ τὰ ὁποῖα ἄλλως τε θὰ τοῦ ἔδιδα καὶ τὰ ἄλλα ἐμπορεύματα ποὺ τοῦ ἐπρότεινα προηγουμένως. Τότε ὁ Τὲ Κουτουκουτοῦ, πραγματικὰ στενοχωρημένος, μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ὄχι γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ γιατὶ τὰ βώδια θεωροῦνται ὡς ἱερὰ ζῶα καὶ ἡ θρησκεία τους ἀπαγορεύει νὰ τὰ δώσουν σὲ χέρια λευκοῦ ὁ ὁποῖος θὰ τὰ μολύνῃ. Κατάλαβα τότε ὅτι ἦτο πειὰ περιττὸ νὰ ἐπιμείνω περισσότερο καὶ ἅμα ἐφάγαμε ἐσηκώθηκα γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσω καὶ νὰ φύγω. Ὁ βασιλῆας ὅμως μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω λίγο ἀκόμη.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς μπῆκαν στὴν καλύβα δύο ὡραῖες νέες ποὺ γονάτισαν μπρὸς στὰ πόδια τοῦ βασιλῆᾶ, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε :

— Ἀντὶ τοῦ μαχαιριοῦ ποὺ ἤθελες νὰ μοῦ δώσῃς μαζὺ μὲ ἄλλα ἐμπορεύματα γιὰ τὰ βώδια, σοῦ χαρίζω αὐτὰ τὰ δύο κορίτσια μου. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶσαι ὁ ἀπόλυτος κύριός των.

Ἂν καὶ ἐγνώριζα τὰ ἔθιμα τῶν Μαορί, ἐντούτοις ἡ βασιλικὴ αὐτὴ προσφορὰ μὲ ἔφερε σὲ κρίσιμη θέσι, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ πάρω μαζύ μου τὰ δύο κορίτσια, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἂν ἀρνιόμουνα νὰ τὰ δεχθῶ ἐφοβούμην μήπως προσβάλω τὸν βασιλέα.

Ἐσκέφθηκα λίγο καὶ κατόπιν τοῦ ἀπήντησα ὅτι τοῦ προσέφερα τὸ σουγιᾶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω τὸ σεβασμὸ ποὺ ἔτρεφα γιὰ τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ γιὰ τὴν προσφορά μου αὐτὴ δὲν ἦτο καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μοῦ χαρίσῃ τὰ κορίτσια του.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἐθύμωσε καὶ μὲ ἀπότομες χειρονομίες μοῦ εἶπε ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῶ τὸ δῶρο του χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἔτσι λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφευγα ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι μαζὺ μὲ τὰ δυὸ κορίτσια τοῦ βασιλέως ποὺ τὰ συνώδευαν ὡς τιμητικὴ φρουρὰ μερικοὶ στρατιῶτες.

Τὰ δύο κορίτσια τοῦ Τὲ Κουτουκουτοῦ ἔμειναν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη μαζύ μου. Εἶχε περάσει πάνω κάτω μιὰ ἑβδομάδα ὅταν μιὰ νυχτιὰ ἐξύπνησα ἀκούγοντας ἀσυνήθιστο θόρυβο. Ἄναψα ἕνα φῶς καὶ ἄνοιξα τὴν κάμαρα ὅπου ἔμεναν ἡ βασιλοποῦλες. Μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι εἶδα ὅτι κοιμόντουσαν καὶ προσπάθησα ν' ἀνακαλύψω ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὁ θόρυβος.

Ἐβγῆκα ἔξω καὶ τότε ἀντίκρυσα ἕνα παράξενο θέαμα. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι μου εἶδα πολλοὺς στρατιώτας Μαορὶ νὰ χορεύουν καὶ νὰ φωνάζουν γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιά. Ἐμπῆκα στὸ σπίτι καὶ ἀφοῦ ἐξύπνησα, τὰ δύο κορίτσια, τὰ ρώτησα ἂν οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ ἦσαν τοῦ πατέρα των. Ἐκεῖνες ὅμως ἅμα τοὺς εἶδαν, τὶς ἔπιασε μεγάλος φόβος καὶ μοῦ εἶπον ὅτι ἦσαν στρατιῶτες μιᾶς ἄλλης ἐχθρικῆς φυλῆς καὶ εἶχαν ἔλθει ἐκεῖ γιὰ νὰ τὶς ἁρπάξουν.

Ὁ μεγάλος φόβος ποὺ τὶς κατέλαβε ἦτο ζωγραφισμένος στὰ πρόσωπά τους. Ἂν καὶ ἤθελα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ αὐτές, ἐντούτοις δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ τοὺς πάρουν ἔτσι βάρβαρα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἀποφάσισα λοιπὸν ν' ἀμυνθῶ καὶ πρὶν οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι μοῦ ἐπιτεθοῦν, ἄρχισα νὰ τοὺς πυροβολῶ. Ἀντὶ ὅμως νὰ τοὺς φοβίσω, ὅπως ἔλπιζα, ἀπεναντίας τοὺς ἐξαγρίωσα περισσότερο. Βλέποντας ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους των νὰ πέφτῃ νεκρός, ἄρχισαν νὰ ρίχνουν ἐπάνω στὸ ξύλινο σπίτι μου ἀναμμένα δαυλιὰ γιὰ νὰ τὸ κάψουν. Συγχρόνως μοῦ ἔρριχναν καὶ δηλητηριασμένα βέλη. Ἐγὼ μόνο ἀμυνόμουν πυροβολῶντας τους καὶ κατώρθωσα νὰ πληγώσω μερικούς. Ἦσαν ὅμως τόσο πολλοὶ ὥστε στὸ τέλος εἶδα ὅτι θὰ κατώρθωναν νὰ κάψουν τὸ σπίτι καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ κι' ἐμένα μὲ τὰ δύο κορίτσια. Εἶχαν ἄλλως τε πλησιάσῃ τόσο πολὺ ὥστε ἐπετοῦσαν ἐπάνω στὴ στέγη τ' ἀναμμένα δαυλιά τους. Μερικοὶ μάλιστα εἶχαν κατορθώσει νὰ τρέξουν πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν διὰ τῆς βίας τὸ παράθυρο.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐνόμιζα ὅτι ἔφθασε ἡ τελευταία μου στιγμή, ἔξαφνα ἄκουσα ἀπὸ μακρυὰ φωνὲς καὶ ἀλλαλαγμοὺς καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ εἶδα τοὺς στρατιῶτες τοῦ Τὲ Κουτουκουτοῦ νὰ τρέχουν εἰς βοήθειάν μου. Εἶχαν ἰδεῖ τὶς φωτιὲς καὶ εἶχαν ἀκούσει τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἀμέσως ὑποπτεύθηκαν τί συνέβαινε.

Οἱ ἐχθροί τους Μαορὶ μόλις τοὺς εἶδαν ἄρχισαν νὰ φεύγουν. Οὔτε τὰ πτώματα τῶν συντρόφων των δὲν ἐπρόφθασαν νὰ πάρουν μαζύ τους.

Ὅταν κατόπιν ἀπὸ μία ὥρα ἐμπῆκα στὴν πρωτεύουσα τοῦ Τὲ Κουτουκουτοῦ ὁ βασιλεὺς μὲ ἀγκάλιασε καὶ μὲ συνεχάρη γιατὶ ἐγλύτωσα τὰ κορίτσια του καὶ δὲν ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του. Γιὰ νὰ μὲ ἀμοίψῃ δὲ μοῦ χάρισε δέκα ζευγάρια βώδια μὲ τὰ ὁποῖα ὤργωσα τὰ χωράφια μου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ H. J. MAGOG

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Ἡ Μισσελὶν ἢ Μίςς, ὅπως τὴν ἔλεγαν χαϊδευτικά, κύτταζε αἰνιγματικὰ μὲ τὰ μεγάλα βαθειὰ μάτια της τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

— Μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα ; τὸν ἐρώτησε.

Ὁ Φερνάνδος Καστελλὰν τῆς ἀπάντησε μ' ἕναν εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμό.

— Καὶ βέβαια σ' ἀγαπῶ !...

— Πόσο ;

— Μέχρι τρέλλας... Κάθε μέρα ποὺ περνάει, σ' ἀγαπῶ περισσότερο. Εἶσαι πολὺ κακή, Μίςς, ποὺ μοῦ ἐπαναλαμβάνεις συνεχῶς αὐτὴ τὴν ἐρώτησι μὲ τὸν περίεργο αὐτὸ τρόπο...

Ἐκείνη χαμογέλασε. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό της δὲν ἦταν τὸ ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο ποὺ ἀνθίζει στὰ χείλη μιᾶς ἀρραβωνιαστικιᾶς ὅταν ἐκείνη εἶνε εὐτυχισμένη καὶ σίγουρη γιὰ τὴν παροῦσα καὶ τὴν μελλοντικὴ εὐτυχία της. Μέσα στὸ χαμόγελο ἐκεῖνο, ἕνας καλὸς παρατηρητὴς θᾶβλεπε ἕναν εἰρωνικὸ σκεπτικισμὸ καὶ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία.

Ἂν ἦταν στὸ χέρι της, ἡ Μίςς θὰ διέλυε μὲ πόνο τὸν ἀρραβῶνα ἐκεῖνον ποὺ πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε δεχθῆ μὲ χαρά. Ἤξερε ὅμως πὼς οἱ γονεῖς της μιὰ καὶ εἶχαν δώσει τὴν συγκατάθεσί τους γιὰ τὸ συνοικέσιο ἐκεῖνο δὲν θὰ ἐπέτρεπαν ποτὲ νὰ ματαιωθῇ. Γι' αὐτούς, ποὺ ἦταν ἄνθρωποι τῆς παλαιᾶς σχολῆς, δὲν θὰ εἶχαν καμμιὰ σημασία ἡ ὑπερβολικὰ αἰσθηματολογικὲς ἀπογοητεύσεις ποὺ ἔννοιωθε κάθε μέρα ἡ Μίςς ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ γνωρίζῃ καλύτερα τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Γι' αὐτούς, ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅλον τὸν κόσμο, ὁ Φερνάνδος ἦταν ἕνας νέος μὲ μέλλον, ἔξυπνος, δραστήριος, μορφωμένος καὶ μὲ ἀπέραντες φιλοδοξίες, εἶχε δηλαδὴ ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωή του. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, ἦταν καλοκαμωμένος, κομψός, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ ἀθλητικὴ κορμοστασιά, εἶχε δηλαδὴ ἀκόμα καὶ ὅλα τὰ προσόντα γιὰ ν' ἀρέσῃ στὶς γυναῖκες.

— Ὥστε μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη τρελλά ; ξαναρώτησε τὸν ἀρραβωνιαστικό της μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος ἡ Μίςς. Ἐξακολουθῶ νὰ ἔχω καὶ σήμερα μεγάλη ἀξία ;

— Βέβαια.

— Πόση εἶνε ἡ ἀξία μου σήμερο;

— Καλύτερη καὶ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ χθεσινή, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ ἀφέλεια ἐκεῖνος.

Καί, πιάνοντας τρυφερὰ τὸ χέρι της, ἔσκυψε καὶ μὲ ὕφος κάπως ἐμπιστευτικὸ τῆς εἶπε :

— Ἀπόψε θὰ ζητήσω ἀπ' τὸν πατέρα σας νὰ ὁρίσῃ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ὅτι ἡ περίοδος τῆς μνηστείας μας κράτησε παραπολύ ;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα, ἀπάντησε πάλι μὲ εἰρωνία ἡ νέα.

— Ὥστε ; σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι..

Τὴν ἀπεχαιρέτησε κι' ἔφυγε γιατὶ ἦταν ἡ ὥρα τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ ὁ Φερνάδος ἦταν ἀπ' τοὺς τακτικώτερους καὶ τοὺς πιὸ μανιώδεις παῖκτας.

Ἡ Μίςς τὸν συνώδευσε ὣς τὴ σκάλα. Στὸ βλέμμα της ζωγραφιζόταν τώρα ἀκόμη μεγαλείτερη εἰρωνία καὶ μελαγχολία.

Ὅταν ξαναγύρισε μέσα, ψιθύρισε εἰρωνικά...

— Μὲ λατρεύει τρελλὰ καὶ θέλει νὰ ὁρισθῇ ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως καὶ τὶς τιμὲς τοῦ Χρηματιστηρίου...

Πῆρε μιὰ ἐφημερίδα, τὴν ἄνοιξε στὴ σελίδα τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ μὲ τὸ δάχτυλό της διέτρεξε γρήγορα γρήγορα τὸν πίνακα τῶν τιμῶν τῶν μετοχῶν. Τέλος τὸ σταμάτησε σ' ἕναν ἀριθμὸ ποὺ ἦταν ἀπέναντι στὸν τίτλο «Γκολκόντ».

— Αὐτὸ εἶνε ! εἶπε στενάζοντας ἡ νέα. Γι' αὐτὸ θέλει νὰ ὁρισθῇ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μας. Τὰ «Γκολκόντ» ἀνέβηκαν πάλι χθὲς καὶ φαίνεται πὼς θ' ἀνεβοῦν ἀκόμη περισσότερο. Τώρα λοιπὸν εἶνε ἡ καταλληλότερη στιγμὴ γιὰ νὰ τὰ βάλη στὸ χέρι του.

Καὶ ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Μισσελὶν ἤξερε ὅτι ἡ προῖκα της ἀποτελεῖτο σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μετοχὲς τῶν μεταλλείων «Γκολκόντ» ἡ ὁποῖες ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸν ἀνέβαιναν συνεχῶς κι' εἶχαν γίνει περιζήτητες στὸ χρηματιστήριο. Ὁ κύριος Ρὶβς, ὁ πατέρας της, κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ μόλις ἔφθανε στὸ σπίτι του θεωροῦσε καθῆκον του νὰ εἰδοποιήσῃ ἀπ' τὴν πόρτα τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἡμέρας τῶν «Γκολκόντ».

— Πάλι ἀνέβηκαν ! Ἔφθασαν στά... τους φώναζε. Καὶ πρόσθετε, ἀπευθυνόμενος στὴν κόρη του :

— Θἄχῃς μιὰ πολὺ καλὴ προῖκα, μικροῦλα μου.

Ἦταν τόσο περήφανος ποὺ εἶχε τοποθετήσει τόσο καλὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης του, ὥστε τὸ διεκήρυσσε σ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους του. Στὸ Χρηματιστήριο ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε ὅτι ἡ Μισσελίνα Ρὶβς εἶχε γιὰ προῖκα της ἕνα σεβαστὸ ἀριθμὸ ἀπὸ «Γκολκόντες», ὅπως τὶς ἔλεγαν στὴν χρηματιστηριακὴ ἀργκό.

Ἀκριβῶς, λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ κ. Ρὶβς εἶχε ἀγοράσει τὶς «Γκολκόντες» γιὰ τὴν κόρη του, παρουσιάσθηκε ὁ Φερνάνδος, τὴν φλερτάρισε συστηματικὰ καὶ τὴν ζήτησε σὲ γάμο.

Ἡ Μισσελίνα δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ Φερνάνδου εἶχε σχέση μὲ τὴν τιμὴ τῶν μετοχῶν της. Ἀλλὰ ὁ νέος εἶχε μιὰ μέρα τὴν ἀφέλεια νὰ τῆς πῇ.

— Ἀλήθεια !.. Πὲς τοῦ μπαμπᾶ σου ν' ἀγοράσῃ κι' ἄλλες «Γκολκόντες» ! Εἶνε μετοχὲς πολύτιμες καὶ θὰ ὑψωθοῦν ἀκόμη.

Ἀμέσως ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ μάτια τῆς νέας ἀνοῖξαν διάπλατα καὶ στὸ πρόσωπό της ζωγραφίσθηκε ἀνέκφραστος πόνος. Μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸ μυαλό της. Ὥστε ὁ Φερνάνδες της ζὲν ἀγαποῦσε αὐτήν, ἀλλὰ τὶς «Γκολκόντες» της. Κι' αὐτὴ ποὺ ἐνόμιζε ὅτι πραγματικὰ τὴν εἶχε ξεχωρίσει ὅπως τῆς ἔλεγε, ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες, κι' ὅτι τὴν ἐλάτρευε, ἐνῷ δὲν ἦταν γι' αὐτὸν παρὰ μία χρηματιστηριακὴ ἀξία. Πόσον πόνο καὶ πόση ἀπογοήτευσι τῆς εἶχε φέρει ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη.. Καὶ κάθε μέρα βιβαιονόταν περισσότερο. Τότε ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ ὡρισμένους τρόπους τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀναβολές του στὸν ὁρισμὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου.

Ὥστε ἡ ἀγάπη του κι' ἡ περιποιήσεις του ἀκολουθοῦσαν τὶς διακυμάνσεις τοῦ χρηματιστηρίου ; Γι' αὐτὸ γινόταν διστακτικὸς ὅταν κυμαινόνταν ἡ «Γκολκόντες» κι' ἐνθουσιώδης ὅταν ἡ «Γκολκόντες» ἀνέβαιναν ;..

Ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη ἔκανε τὴν Μισσελίνα νὰ περάσῃ πικραμένη τὴν μεγαλείτερη περίοδο τῆς μνηστείας της. Καὶ τὰ ἄνθη ἀκόμη ποὺ τῆς ἔφερνε ὁ ἀρραβωνιαστικός της, τὰ πετοῦσε μακριὰ μὲ ἀηδία.

Μερικὲς φορὲς τῆς ἐρχόταν ἡ διάθεσις νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα. Ἀλλὰ ἔπειτα ἔλεγε πάλι μ' ἀποκαρδίωσι :

— Τί τὸ ὄφελος κι' ἂν διαλύσω τὸν ἀρραβῶνα ; Ὅποιον ἄλλον κι' ἂν ἀρραβωνιασθῶ τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ μ' ἐκεῖνον. Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσουν ποτὲ παρὰ μόνο γιὰ τὶς «Γκολκόντες» μου !.. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν καρδιά μου... Τουλάχιστον, πρόσθετε μὲ εἰρωνία, θὰ εἴμαστε πλούσιοι.

Ἕνα μεσημέρι ὁ Φερνάνδος ἔφθασε στὸ σπίτι της, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Ἡ Μισσελίνα παρατήρησε ἀμέσως ὅτι τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀπογοητεύσεως. Ἦταν ὑπερβολικὰ ταραγμένος. Καὶ ἡ ταραχή του φαινόταν ἀκόμη περισσότερο ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ξεχάσει νὰ φέρῃ μαζύ του τὸ συνειθισμένο μπουκέτο λουλούδια ποὺ τῆς ἐπήγαινε κάθε μέρα.

— Ὤ, Μίςς, τῆς εἶπε μόλις κάθησε. Τί ἔγινε σήμερα στὸ χρηματιστήριο. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς. Ἡ μετοχές σας..

— Ἡ προῖκα μου δηλαδὴ θέλεις νὰ πῇς, ἐξήγησε ἐκείνη ἀμείλικτα μὲ μιὰ παράξενη ἠρεμία. Τὰ ἔμαθα κι' ὅλας. Ἡ Γκολκόντες ἔπαθαν τρομερὸ κατρακύλισμα. Βέβαια. Ἔπρεπε νὰ τὶς πουλήσουμε χθές. Σήμερα πειὰ εἶμαι κατεστραμένη.. καὶ δὲν θἄχω νὰ ζήσω κι' ἐγὼ ὡς παντρεμένη.

Καὶ κρύβοντας τὸν μεγάλο πόνο της καὶ τὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς της μὲ τὴν συνειθισμένη εἰρωνία της, ρώτησε σαρκαστικά :

— Λοιπὸν πόσο μ' ἀγαπᾷς σήμερα ; Πόση εἶνε ἡ ἀξία μου σήμερα. Ὅση ἔχουν καὶ ἡ «Γκολκόντες» μου. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Τότε εἶδε τὸν Φερνάνδο νὰ κιτρινίζῃ, ἐνῷ στὸ πρόσωπό του ζωγραφιζόνταν μιὰ βαθειὰ λύπη.

— Ὢ ! Μίςς, τῆς φώναξε μὲ παράπονο. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές ; Ὥστε αὐτὴ τὴν ἰδέα ἔχεις γιὰ μένα ; Ὥστε ἀλήθεια τόσον καιρὸ ἐνόμιζες πὼς σ' ἀγαπῶ γιὰ τὶς «Γκολκόντες» σου ; Ὤ, Μίςς ! Τί κακὴ ποὺ εἶσαι ! Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μοῦ ἀρέσει ν' ἀνακατεύωμαι στὸ χρηματιστήριο καὶ ὅτι μοῦ ἀρέσει ἀκόμη περισσότερο νὰ μεγαλώσω τὴν περιουσία μου. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα. Ἐσένα σὲ ἀγαπῶ ὁλοένα περισσότερο, καὶ μάλιστα σήμερα, σ' ἀγαπῶ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ὁ γάμος μας θὰ ἔχῃ λιγώτερη λαμπρότητα ἀπ' ὅση θέλαμε. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Ἀλλὰ τουλάχιστον τώρα θὰ γίνῃ γρηγορώτερα.

— Τὰ λὲς ἀλήθεια, αὐτὰ Φερνάνδε ; ρώτησε δύσπιστα ἡ νέα !

— Ἀληθέστατα. Καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι τώρα ποὺ θάρθῃ ὁ μπαμπᾶς σου θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ὁρισθῇ ὁ γάμος μας γιὰ τὴν ἄλλη Κυριακή.

— Ἀγάπη μου, ψιθύρισε ἡ Μίς. Πόσο σὲ εἶχα παρεξηγήσει τόσον καιρό. Ἔπρεπε νάρθῃ αὐτὸ τὸ κατρακύλισμα γιὰ νὰ μάθω ἐπὶ τέλους πόσο μ' ἀγαπᾷς.

Καὶ ἔγειρε ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του, εὐτυχισμένα γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνες πόνου.

H. J. MAGOG

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Μιὰ παληὰ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ἀδελφοί. Οἱ βαρῶνοι Ρότενφλουχ στὸν πόλεμο. Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν νικητῶν. Τὸ ὡραιότερο λαφυρο. Ὅπου μιὰ γυναῖκα χωρίζει τὰ δυὸ ἀδέλφια. Ἑορτὲς καὶ γάμοι. Ἡ φριχτὴ ἀδελφοκτονία, κλπ.

Στὶς βόρειες Ἑλβετικὲς Ἄλπεις καὶ στὸ πιὸ ἀπότομο καὶ ἄγριο μέρος τῶν ἀπόκρημνων βουνοσειρῶν τους ὑπάρχει ἕνας φοβερὸς βράχος ποὺ τὸν ὀνόμαζαν ὁ Βράχος τῶν Ἀδελφῶν. Πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ βράχο αὐτὸ ὑψώνεται ἡ κορυφὴ τοῦ Ρότενφλουχ, ποὺ χάνεται μέσα στὰ πυκνὰ καὶ μολυβένια σύγνεφα.

Ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε στὰ παληὰ μεσαιωνικὰ χρόνια, ἕνας μεγαλοπρεπέστατος ἀρχοντικὸς πύργος. Τὰ μπεντένια καὶ ἡ πολεμίστρες του ἐφάνταζαν μέσα στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη μὲ ἕνα ἀγριωπὸ μεγαλεῖο. Ὁ πύργος αὐτὸς ἀνῆκε σὲ μιὰ μεγάλη γερμανικὴ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῶν βαρώνων Ρότενφλουχ, ἡ ὁποία ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Φεουδαρχικῆς Γερμανίας.

Ὁ Οὖλριχ καὶ ὁ Ροδόλφος ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῶν Ροτενφλουχ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο νέοι καὶ εἶχαν ἀφοσιωθῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἦσαν κ' οἱ δυό τους γενναῖοι καὶ μεγαλόψυχοι ἄρχοντες. Ἐξουσίαζαν ὅλη τὴν κοιλάδα ποὺ ἁπλώνεται ἀνάμεσα στὶς βουνοσειρὲς ἐκεῖνες τῶν Ἄλπεων καὶ οἱ ὑπήκοοί τους ἐζοῦσαν ἥσυχοι καὶ εὐτυχισμένοι ὑπὸ τὴ διοίκησί τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔγινε ἕνας μεγάλος πόλεμος καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας ἐμάζεψαν τὸ στρατό τους, φόρεσαν τὶς σιδερένιες πανοπλίες τους καὶ ξεκίνησαν νὰ πολεμήσουν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἀδελφοί, ὁ Οὖλριχ καὶ ὁ Ροδόλφος Ρότενφλουχ.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς ἦταν σκληρὸς καὶ κράτησε τέσσερα χρόνια. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ πολεμοῦσανε πάντα ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο μέσα στὶς μάχες καὶ στοὺς κινδύνους. Οἱ κακουχίες κ' οἱ περιπέτειες τοῦ πολέμου ἐμεγάλωσαν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀγάπη ποὺ τοὺς ἕνωνε καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ καθενὸς δεκαπλασιαζόταν ὅταν ἔννοιωθε δίπλα του, μέσα στὸ σάλαγο τοῦ πολέμου τὸν ἀδελφό του.

Ἐπὶ τέλους ὁ πόλεμος ἐτελείωσε. Οἱ σύμμαχοι εὐγενεῖς τῆς Ἑλβετίας ἐνίκησαν τοὺς ἐχθρούς των. Οἱ νικηταὶ ἐγύριζαν στοὺς πύργους των καὶ πίσω τους ζῶα καὶ ἁμάξια κουβαλοῦσαν τὰ λάφυρα ποὺ εἶχαν μαζέψη γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν κακουχιῶν ποὺ εἶχαν ὑποφέρῃ.

Μαζύ τους ἐγύριζε καὶ ὁ στρατὸς τῶν δυὸ ἀδελφῶν. Καβάλλα στ' ἄλογά τους, μὲ τὶς πανοπλίες τους ποὺ ἀστραφταν κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο, ὁ Οὖλριχ καὶ ὁ Ροδόλφος βιαζόντουσαν να ξαναγυρίσουν στὸν περήφανο πατρογονικό τους πύργο καὶ νὰ ξαναβάλουνε σὲ τάξη τὰ ὑποστατικά τους. Ὅθε εἶχαν γυρίση νὰ κυττάξουν τὰ λάφυρα ποὺ εἶχαν φορτώση οἱ πολεμιστές τους πάνω στὰ ζῶα ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω τὸ στρατό τους.

Ὅταν ἐξύγωναν πειὰ στὴν ἐπικράτειά τους, ἐστάθηκαν γιὰ νὰ καταμετρήσουν καὶ νὰ μοιράσουν στὰ παλληκάρια τους τοὺς θησαυροὺς ποὺ εἶχαν πάρῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ἡ καταμέτρησῃ κράτησε ὧρες πολλές. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὑφάσματα πολύτιμα, χρυσαφικὸ καὶ στολίδια ἄφθονα, σπάθες μὲ ἀσημένιες σκαλιστὲς θῆκες καὶ μαλαματένιες λαβὲς καὶ πλούσιες πανοπλίες. Ὑπῆρχαν ἀκόμα μέσα στὰ λάφυρα καὶ κοπέλλες σκλάβες ἀπὸ τοὺς γερμανικοὺς δρυμούς, ξανθὲς σὰν τὸν ἥλιο καὶ ἄσπρες σὰν τὸ φεγγάρι.

Τῆς ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ κ' ἔφυγε.

Οἱ σκλάβες καθόντουσαν δυὸ δυὸ ἐπάνω στὰ ζῶα, εἶχαν ὅλες μιὰ θλιμένη ὀμορφιὰ καὶ στὰ γαλανά τους μάτια ζωγραφιζότανε ἕνας ἀόριστος φόβος γιὰ τὸ μέλλον ποὺ τὶς ἐπερίμενε. Μὰ πίσω σ' ἕνα ἁμάξι ὑπῆρχε τὸ ὡραιότερο ἔπαθλο τῆς νίκης : μιὰ ὡραιοτάτη γερμανίδα πριγκηποπούλα !...

Ἡ μοιρασιὰ ἔγινε μὲ τάξη καὶ ὅλοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι. Ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς πριγκηποπούλας. Ἦταν τόσο ὡραία !

Ὁ Οὖλριχ ἦταν ὁ μεγαλείτερος τῶν Ροτενφλούχ. Καὶ κάτι ποὺ θὰ ἤθελε αὐτός, ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιθυμήση.

— Αὐτὴν θὰ τὴν κρατήσω ἐγώ, εἶπε ὁ γενναῖος Οὖλριχ. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε δικά σας. Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτήν !

Ὁ Ροδόλφος δὲν εἶπε τίποτε. Ἔρριξε μονάχα μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν ὡραία πριγκηποπούλα καὶ κέντρισε τὸ ἄλογό του. Τὸ περήφανο ζῶο ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἐνῷ στὸ πρόσωπο τοῦ Ροδόλφου ζωγραφιζόταν μιὰ σκληρὴ ἔκφραση μίσους...

Ὁ πύργος τῶν Ροτενφλοὺχ μαζὺ μὲ τὴ νίκη ἐγιόρτασε καὶ τοὺς γάμους τοῦ Οὖλριχ μὲ τὴν αἰχμάλωτό του. Πόσο ὡραία, πόσο γοητευτικὴ ἦταν στὰ νυφικὰ ντυμένη ἡ ὡραία πριγκηποπούλα ! Ὁ Ροδόλφος φαινόταν χαρούμενος σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς γιορτὲς ποὺ ἔγιναν καὶ μόνο ὅταν ἔμενε μόνος ἡ σκληρὴ ἔκφραση τοῦ μίσους ξαναγύριζε στὸ πρόσωπό του..

Τρεῖς μέρες ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ γάμο. Τρεῖς μέρες ὁ Οὖλριχ, ἀφοσιωμένος στὴ λατρευτή του, δὲν εἶχε ἰδῆ τὸν ἀδελφό του. Τὴν τετάρτη ὅμως ἡμέρα ἐπῆγε κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Συγχώρησέ με, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε. Μπορεῖ τάχα μιὰ γυναῖκα νὰ μᾶς κάνει νὰ ξεχασθοῦμε ! Πᾶμε κυνῆγι οἱ δυό μας κι' ἂς ἀφήσουμε τὶς γυναῖκες μπρὸς στοὺς ἀργαλειούς καὶ στὰ ροδάνια τους. Πᾶμε !...

Καὶ ἐπῆγαν κυνῆγι. Ὁ Ροδόλφος φαινόταν πάντα χαρούμενος καὶ ἐκύτταζε μὲ ἀγάπη τὸν ἀδελφό του. Ἐκυνήγησαν ὥρα πολλή, τὰ ἄλογά τους εἶχαν σχεδὸν κουρασθῆ.

— Ἂς ξεκουρασθοῦμε, ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Οὖλριχ καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ ξεπεζέψῃ. Βρισκόντουσαν δίπλα στὸ Βράχο τῶν Ἀδελφῶν...

— Ἂς ξεκουρασθοῦμε, ἀδελφέ μου, ξαναεῖπε ὁ Οὖλριχ καὶ ἔσκυψε λιγάκι πάνω σ' ἄλογό του, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἀριστερό του πόδι ἀπὸ τὸν ἀσημένιο ἀναβολέα. Μά ! Τί κάνεις, Ροδόλφε... Ροδόλφε !.. Ἐσύ... Ἂ !.. φώναξε ξαφνα μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔσβυνε ὁλοένα.

Ὁ Ροδόλφος τὸν εἶχε χτυπήσει ξαφνα μὲ τὸ κοντάρι του τὸ ὁποῖο εἶχε χωθεῖ βαθειά, πολὺ βαθειὰ μέσα στὸ ἀδελφικὸ κορμί. Καὶ ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἔπεσε χάμου φτύνοντας αἷμα, ἐνῷ τὸ ἄλογό του ἐκύτταζε περίλυπα τὸ Ροδόλφο, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου εἶχε πάρει πάλι τὴ σκληρὴ ἔκφραση τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ φονιᾶς ἀδελφὸς ξεπέζεψε μετὰ τὸ ἔγκλημά του. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπόβαρβαρο μῖσος στὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου Οὖλριχ κ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ σκάβη γρήγορα-γρήγορα στὴν πλαγιὰ τοῦ βράχου μὲ τὴ μικρὴ πολεμικὴ σκαπάνη ποὺ εἶχε μαζύ του. Σὲ λίγο εἶχε ἀνοίξη μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη τρύπα καὶ ἔσπρωξε μέσα τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ σκέπασε γρήγορα-γρήγορα κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Ἔτρεξε κάμποσο κ' ἔπειτα ἐγύρισε ξαφνα νὰ ἰδῆ πίσω του. Μὰ τὸ πτῶμα τοῦ Οὖλριχ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν τάφο καὶ κοιτόντανε αἱματοβαμένο πάνω στὴν πλαγιὰ τοῦ βράχου.

Ὁ Ροδόλφος ξαναγύρισε. Ἔσκαψε πιὸ βαθειὰ καὶ ἔθαψε τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἔρριξε ὕστερα ἄφθονο χῶμα ἐπάνω καὶ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τρέχῃ. Ἕνα βάρος ὅμως ἀβάσταχτο ἔννοιωθε νὰ τὸν πιέζῃ τώρα πάνω στὸ στῆθος του καὶ ὁ φονιᾶς ξαναγύρισε πίσω.

Ἔβγαλε τότε μιὰ φοβερὴ κραυγή : ὁ τάφος εἶχε πάλι ξαναβγάλη ἔξω τὸ πτῶμα !

Καὶ σὰ δαιμονισμένος ἐπῆρε τοὺς ἄγριους καὶ ἐρημικοὺς λόγγους φωνάζοντας :

— Οὖλριχ !.. Οὖλριχ !.. Ἀδελφέ μου !...

Πρὸς τὸ βράδυ οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦ Οὖλριχ ἐβρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ κυρίου τους καὶ τὸ μετέφεραν στὸν πύργο τοῦ Ρότενφλουχ.

Ὁ Ροδόλφος πλανιόταν ξετρελλαμένος στὶς ἀπόκρημνες βουνοπλαγιές, ὡς ποὺ μιὰ μέρα γκρεμίστηκε καὶ σκοτώθηκε ἀπ' αὐτές.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Ρότενφλουχ. Πέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ ὁ ἀρχοντικὸς πύργος ἔπεσε ἀφήνοντας στὴ θέση μαῦρα ρημάδια ποὺ τὰ δέρνουν τώρα οἱ μπόρες καὶ τὰ χιόνια...

Καὶ μόνο μιὰ ἐπιγραφὴ ἀνάμεσα στὰ ρημάδια αὐτά, γραμμένη, μὲ ἀρχαϊκὰ γράμματα, ἔμεινε γιὰ νὰ μαθαίνῃ σ' ὅλους τοὺς διαβάτες τὴ φρικτὴ ἀδελφοκτονία :

«Ἐδῶ κοιμᾶται ὁ βαρῶνος τοῦ Ρότενφλουχ, σκοτωμένος ἀπὸ τὸν ἀνάξιο ἀδελφό του. Ὁ φονιᾶς, κυνηγημένος ἀπὸ τὸ ἀδελφικὸ αἷμα ποὺ ἔχυσε, πέθανε στὴν ἐρημιὰ καὶ στὴν ἀπελπισία. Ἔτσι ἐχάθηκε τὸ βαρωνᾶτο τῶν Ρότενφλουχ».

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Ὅταν ὁ Βενσεράδης εἰσῆλθε στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία, τοῦ ἐδόθη ἡ ἕδρα τὴν ὁποίαν κατεῖχε ἕως τότε ὁ ἀββᾶς Φυρετιέρ. Ὁ Βενσεράδης ὁ ὁποῖος δὲν ἐχώνευε τὸν προκάτοχό του, εἶπε δυνατά.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἕδρα αὐτὴ θὰ μὲ ἐμπνέῃ νὰ λέω τοῦ κόσμου τὶς κουταμάρες...

— Θάρρος ! Γιατὶ ἐκάματε ἤδη τὴν ἀρχή !... τοῦ ἀπήντησεν ἀπὸ μακρυὰ ὁ Φυρετιέρ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθῆκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας Δέκα 7

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΦΟΡΟΥΣΑΝ Η ΕΒΡΑΙΕΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἀνδρικὰ ἢ γυναικεῖα; Ποιὰ γυναίκα στὸν κόσμο πρωτοέκαμε ζήτημα γιὰ τὰ μαλλιά της. Ὅπου ὁ Ἰὼβ χάνει τὴν ὑπομονή του. Ἕνας προφήτης, ὁ Ἠσαΐας, ποὺ καταγίνεται μὲ τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν. Ἀπὸ τὸ φόρεμα γνωριζόταν ἡ ἀξία. Ὅπου ἀνακατεύεται καὶ ὁ Μωϋσῆς. Ἡ χῆρες μὲ τσουλούφια. Ἡ Ἰεζάβελ καὶ τὸ οὐράνιο τόξο. Τί ἔβαφαν ἡ ἀρχαῖες.

Νὰ ἕνα ζήτημα ποὺ ἀπασχόλησε ἐξαιρετικά, κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς, τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς ἀρχαιολόγους.

— Τί ροῦχα φοροῦσαν ἡ γυναῖκες κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς; Τὰ ροῦχα τους ἦσαν ὅμοια μὲ τῶν ἀνδρῶν ἢ ἦσαν διαφορετικά;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνεκινήθη καὶ τελευταῖα μὲ τὴν παρατηρουμένη τάσι τῶν γυναικῶν νὰ μιμηθοῦν σὲ ὅλα σχεδὸν τοὺς ἄνδρες. Ἔκοψαν τὰ μαλλιά τους, καπνίζουνε, ἐδημιούργησαν τὰ ταγιὲρ καὶ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἀκόμη καὶ ἄλλες μόδες, ἡ ὁποῖες νὰ τὶς ἐξομοιάσουν ἐντελῶς μὲ τοὺς ἄνδρες.

Πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶπαν σχετικῶς τὴ γνώμη τους. Ἄλλοι βασιζόμενοι ἐπὶ εἰκασιῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ ἱστορικῶν ντοκουμέντων

Μερικοὶ σοφοὶ ἀρχαιολόγοι ἀπεφάνθησαν ὅτι στοὺς παναρχαίους χρόνους ὑπῆρχε μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ γυναικείου καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ ντυσίματος. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ γυναῖκες φοροῦσαν πάντα πιὸ μακρυὰ καὶ πιὸ κλειστὰ φορέματα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Ἐπίσης ἀπὸ παληὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Ἑβραίων μαθαίνουμε ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοφάνηκε ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο, ἡ γυναίκα ζήτησε νὰ ἀφομοιωθῆ στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι μὲ τὸν ἄνδρα ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, γιατὶ τὴν παρέσυρε ἡ ματαιοδοξία της καὶ ἡ ἀγάπη της πρὸς τὰ λοῦσα.

Τὰ ἱερὰ αὐτὰ βιβλία ἀναφέρουν ὅτι ὁ Κάϊν εἶχε μακρυὰ μαλλιά, ποὺ τὰ καμάρωνε ἐξαιρετικά. Ὁ Κάϊν εἶχε ἀρραβωνιασθῆ μὲ μιὰ νέα ὀνόματι Σιλλά, τῆς ὁποίας ἡ πρώτη δουλειὰ ἦταν, μόλις μνηστεύθηκε τὸν Κάϊν, ν' ἀφίση κι' ἐκείνη τὰ μαλλιά της μακρυά.

Καὶ ὅταν ὁ Κάϊν, τῆς ἔκαμε παρατηρήσεις, μὴ θέλοντας φαίνεται νὰ ἔχη ἡ γυναίκα του τὰ ἴδια μαλλιὰ μ' αὐτόν, ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε:

— Ἐμὰ τυγχάνουν!

***

Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς τοῦ Κάϊν ὡς τοὺς κατόπιν χρόνους, ἡ Ἰουδαῖες πήρανε κατήφορο.

Ὄχι μόνον δὲν ἐπέμειναν νὰ ἀφομοιώσουν τὸ ντύσιμό τους μὲ τὸ ἀνδρικό, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔρριξαν σὲ τέτοια πολυτέλεια, ὥστε, οἱ μὲν προφῆτες ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται οἱ δὲ ἄνδρες δὲν ἀργήσαν νὰ τὶς... ἀκολουθήσουν στὰ λοῦσα.

Λένε ὅτι μιὰ ἑβραία Νοεμή, σύζυγος τοῦ Λάμεχ, εἰσήγαγε πρώτη τὴ χρῆσι τῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Παλαιστίνη, ἀριστοκράτις ἐθεωρεῖτο ἐκείνη ποὺ θὰ εἶχε τὰ περισσότερα φορέματα. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ μετεδόθη καὶ στοὺς ἄνδρες. Γινόταν ἄρχων εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁποῖος εἶχε πιὸ πολλὰ καὶ πιὸ πολυτελῆ ροῦχα. Στὴ «Βίβλο» ἀναφέρεται ὅτι κάποτε ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς προκειμένου νὰ ἐκλέξη τὸν ἡγεμόνα του, διάλεξε κάποιον ποὺ εἶχε πολλὲς ἀμφιέσεις, λέγοντάς του:

— Πλούσιος τυγχάνεις ἐν ἱματίοις. Ἔσο ἡγεμὼν ἡμῶν.

Ἔχει ἀποδειχθεῖ ἱστορικῶς ὅτι ἡ πολυτέλεια στὸ ντύσιμο μετεδόθη στὴν Ἰουδαία, ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Φοίνικας.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ἰώβ, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο ὑπομονητικός, δὲν βάσταξε στὸ τέλος καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴ γυναικεία πολυτέλεια.

Κι' ὁ προφήτης Ἠσαΐας, σὲ μιὰ δυνατὴ περιγραφὴ κατὰ «τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς» του, τὶς ἐπιπλήττει μὲ πικρὴ εἰρωνία καὶ τοὺς λέγει ὅτι δὲν ζοῦνε παρὰ γιὰ νὰ εἶνε ἀρεστὲς καὶ ὅτι δὲν ἔχουν ἄλλη ἐπιθυμία παρὰ μόνο νὰ ἐπιδεικνύωνται.

Ἀριθμεῖ δὲ «εἴκοσι ἓν εἴδη γυναικείου κόσμου», δηλαδὴ εἰκοσιένα εἴδη φορεμάτων.

***

Ἂς ἔλθουμε τώρα στὰ φορέματα τῶν Ἑβραίων γυναικῶν.

Ἐν πρώτοις φοροῦσαν κατάσαρκα ἕνα ἐσωτερικὸ χιτῶνα, τὸν ἴδιο ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τῶν γυναικῶν ἦταν ἀπὸ ὕφασμα λεπτότερο. Στὴν ἀρχὴ γινόταν ἀπὸ μαλλὶ ἢ ἀπὸ νῆμα βαμβακερὸ καὶ εἶχε χρῶμα γαλάζιο ἢ λευκὸ ποὺ καμμιὰ φορὰ ἦταν καὶ ριγωτό. Ἔπειτα, ὅταν γνώρισαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας τὸ μετάξι, ὁ χιτὼν αὐτὸς γινόταν μεταξωτός.

Ὁ χιτὼν αὐτὸς στὴν ἀρχὴ ἦταν πλατύς, ἄκομψος καὶ χωρὶς μανίκια.

Ἀπάνω ἀπὸ τὸν χιτῶνα αὐτόν, καθὼς γράφει ὁ Ἠσαΐας, φορούσανε τὸ «Σαδὶν» ποὺ μεταφραζόμενο σημαίνει «ἐκλεκτὰ ἀσπρόρρουχα».

Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ἡ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ φοροῦν ἀπὸ μέσα καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἔνδυμα. Αὐτὸ ἦταν γνωστὸ καὶ στοὺς Ἕλληνας, τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Φοίνικας καὶ τὸ κατεσκεύαζαν μὲ ὕφασμα πολύτιμο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν ὑφασμένα ἢ κεντημένα λουλούδια, ἄνθρωποι καὶ πουλιά. Ὁ γῦρος τοῦ λαιμοῦ ἦταν ἐπίσης γεμᾶτος ἀπὸ στολίσματα. Τὰ ἄνθη τοῦ φορέματος αὐτοῦ τὰ κεντοῦσαν μὲ πορφύρα βαθειά, ἡ δὲ ἄκρες του γινόντουσαν ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀπὸ ἄλλα λαμπρὰ χρώματα.

Ἀπάνω ἀπὸ αὐτὸ φοροῦσαν μιὰ ζώνη ἡ ὁποία τὰ συγκρατοῦσε. Ἡ ζώνη αὐτὴ φανέρωνε τὴ δύναμι καὶ τὸν πλοῦτο ἐκείνης ἢ ἐκείνου ποὺ τὴ φοροῦσαν.

Ἡ κοινὲς ζῶνες ἦσαν ἀπὸ δέρμα καὶ στενές.

Ἄλλες ὅμως γινόντουσαν ἀπὸ μετάξι καὶ ἄλλες ἀκόμη ἀπὸ χρυσάφι καὶ εἶχαν πόρπες ἀσημένιες.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν στὸ ζώσιμο ἦταν ὅτι ἡ γυναῖκες ζωνόντουσαν πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Πολλὲς φορὲς ἡ ζῶνες αὐτὲς εἶχαν γύρω μικροὺς γάντζους ἀπὸ τοὺς ὁποίους κρεμόντουσαν φιαλίδια μὲ μυρωδιές.

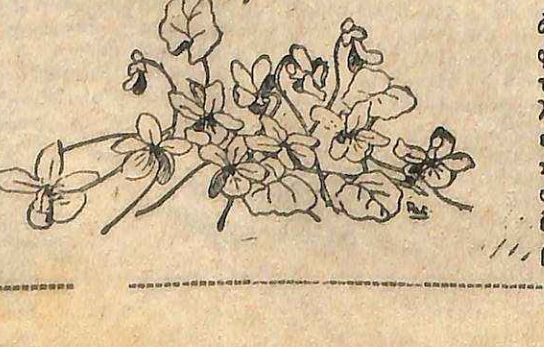

Ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ φοριόταν τὸ «σιμλά», ἕνα εἶδος μακρυοῦ καὶ φαρδειοῦ ἐπανωφορίου μὲ μακρυὰ οὐρά. Στὴν ἀρχὴ τὸ ροῦχο αὐτὸ ἦταν ἕνα κομμάτι ὕφασμα τετράγωνο, σὰν μεγάλο σάλι. Τὸ ὕφαιναν δὲ ἀπὸ τρίχες καμήλας. Ἀργότερα ἄρχισαν νὰ τὸ κάνουν μὲ βαμβάκι.

Τὰ καλοκαιρινὰ «σιμλὰ» ἦσαν ἐλαφρυὰ κι' ἔμοιαζαν μὲ τὶς σημερινὲς «μουσελίνες».

Τὸ «σιμλὰ» τὸ χρησιμοποιοῦσαν καὶ γιὰ ἄλλη χρήση: Τὸ στρώνανε καὶ καθόντουσαν ἀπάνω καὶ πολλὲς φορὲς ὅταν ἐκοιμῶντο σκεπαζόντουσαν μ' αὐτό.

Ἦσαν δὲ τόσο χρήσιμα καὶ τόσον τῆς πρώτης ἀνάγκης τὰ «σιμλά», ὥστε ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως, ὁ ὁποῖος σὲ ὅλα ἀνακατευότανε—ἀφοῦ ἀπηγόρευε νὰ κατασκευάζωνται ὑφάσματα μὲ μῖγμα μαλλιοῦ καὶ βαμβακιοῦ—ὥριζεν ὅτι, «ἐὰν ἄνθρωπός τις ἠναγκάζετο ἐκ πενίας νὰ καταθέση ὡς ἐνέχυρον τὸν ἐπενδύτην του, νὰ τῷ ἀποδίδηται πρὸ τῆς νυκτός».

Τὸ «σιμλὰ» πιανόταν μὲ χρυσὲς παραμάνες ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ ἔπεφτε κάνοντας ὡραῖες πτυχὲς ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα ροῦχα.

Τὸ ὅτι ἡ πολυτέλεια ἔπαιζε σπουδαῖο ρόλο στοὺς Ἑβραίους καὶ τὸ ὅτι μιὰ πολυστολισμένη ἐθεωρεῖτο ὤμορφη, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῶν Κριτῶν, ὅπου ἡ Δεβόρα, μιλῶντας γιὰ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα ἡ μητέρα τοῦ Σισάρα ὑποθέτει ὅτι ἔπεσαν ὡς μερίδιο στὸ παιδί της, λέει τὰ ἑξῆς:

— «Ἴσως τώρα μοιράζουνε τὰ λάφυρα κι' ἐκλέγουν γιὰ τὸν Σισάρα τὴν ὡραιοτάτη ἀπὸ ὅλες τὶς αἰχμάλωτες, ποὺ θὰ ἔχη τὰ πιὸ πλουμιστὰ καὶ πλούσια φορέματα».

Ὁ βασιλεὺς Σαμουὴλ, πάλι, ἐκθειάζοντας κάποια γυναίκα λέει:

— Ἡ ἐσθής της εἶνε ἀπὸ μετάξι καὶ πορφύρα.

Ἡ γυναῖκες τοῦ Ἰσραὴλ τὰ ροῦχα τους τὰ ὕφαιναν καὶ τὰ ἔβαφαν στοὺς Φοίνικες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὀνομαστοὶ γιὰ τὸ βαθὺ γαλάζιο χρῶμα ποὺ τοὺς ἔδιναν καὶ γιὰ τὸ πορφυρό.

Οἱ Πέρσαι τοὺς προμήθευαν τὸ μετάξι.

***

Ἡ Ἑβραῖες διατηροῦσαν πάντοτε μακρυὰ μαλλιά, μόδα ποὺ τὴν πήρανε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Ἡ μακρυὰ κόμη ἐθεωρεῖτο μεγάλο στολίδι γιὰ τὴν ἑβραία γυναίκα.

— Ἡ κόμη σου εἶνε ὡς ποίμνιο αἰγῶν, λέγει ὁ Σολομὼν γιὰ τὴν Σουλαμίτιδα.

Στὴν ἀρχὴ ἄφηναν τὰ μαλλιά τους ἁπλωτά, μὲ λίγες κορδέλλες δεμένες σ' αὐτά. Κατόπιν ὅμως ἄρχισαν νὰ πλέκουν τὰ μαλλιά τους, νὰ τ' ἀλείφουν μὲ λάδια ἀρωματικὰ καὶ νὰ τὰ πασπαλίζουνε μὲ χρυσόσκονη. Καμμιὰ φορὰ τὰ κατσαρώναν γύρω-γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, σὰ στεφάνι.

Ἡ χῆρες, ἄφιναν νὰ πέφτη μὲ χάρι, ἐπάνω στὸ μέτωπό τους, ἕνας μικρὸς βόστρυχος, ποὺ ἐσκίαζε τὰ φρύδια. Αὐτὸ ἐδήλωνε τὸ πένθος τους.

Ὅταν ὅμως ἡ Ἑβραῖες πῆραν τὸ μεγάλο κατήφορο τῶν λούσων δανείστηκαν τὶς μόδες καὶ τῶν ἄλλων γειτονικῶν τους ἐθνῶν.

Γιὰ τὴν Ἰεζάβελ λένε ὅτι βαφόταν κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ τῆς ἡμέρας, τόσο μάλιστα ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ εἰπῆ τὸ πρωῒ ποίου χρώματος θὰ ἦταν τὸ βράδυ ἡ κόμη καὶ τὸ πρόσωπό της.

Περίεργο εἶνε τὸ ὅτι, ἡ Ἰσραηλίτιδες δὲν χρησιμοποιοῦσαν χτένια γιὰ τὰ μαλλιά τους. Κι' ὅμως καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἄλλου ἔθνους, δὲν εἶχε τόσο τακτοποιημένα καὶ ταιριασμένα τὰ μαλλιά της σὰν κι' αὐτές.

Ἡ Ἑβραῖες ἔβαφαν τὸ πρόσωπο, τὰ φρύδια καὶ τὰ νύχια τους.

Εἶχαν δὲ μιὰ ἐλαφρὰ καλύπτρα γιὰ τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπό τους, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μεγάλη προσβολὴ γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ παρουσιασθῆ χωρὶς αὐτὴν ἔξω. Αὐτὸ δὲ ἦταν καὶ τὸ μεγαλείτερο παράπονο τῆς Σουλαμίτιδος ποὺ λέει:

— Οἱ φυλάσσοντες τὸ τεῖχος μοὶ ἀφῄρεσαν τὴν καλύπτραν μου.

***

Ἄλλοτε θὰ σᾶς ποῦμε κι' ἄλλα πιὸ περίεργα πράγματα γιὰ τοὺς στολισμοὺς καὶ τὶς συνήθειες τῶν ἀρχαίων γυναικῶν.

Ὁ Βιβλιοθηκάριος

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Τώρα ποὺ χύθ' ἡ νύχτ' ἀγριεμένη
Ἀπ' ὅλα της τ' ἀστέρια ὀρφανή,
Ποὺ ἀστράφτουν καὶ βροντοῦν οἱ οὐρανοὶ
Καὶ κάτου ἡ γῆ κοιμᾶται τρομασμένη

Τώρα ποὺ ἔχεις φῶς τὴν ἀστραπὴ
Καὶ δὲν φοβᾶσαι νὰ παραστρατήσῃς
Ἔλα, γαλανομμάτα χαρωπή,
Τ' ἀθάνατο νερὸ νὰ μὲ ποτίσῃς

Ξέρω κρυφὸ παράδεισο ἕνα μέρος
Φωλιὰ νὰ μᾶς γενῆ σ' αὐτὸ τὸ βράδυ...
Ἀχ! ἔλα! Τὸ διαμάντι καὶ ὁ ἔρως
Ἐπλάσθηκαν νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι.

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ

ΤΟΥ Ρ. LOTI

Μιὰ μέρα, στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰουνίου, τὴν ὥρα ποὺ ἡ γρηὰ Ὑβόνη γύριζε στὸ σπίτι της οἱ γείτονες τῆς εἶπαν ὅτι εἶχε ἔρθει κάποιος γυρεύοντάς την ἀπὸ τὸ Ναυτολογικὸ Γραφεῖο. Θὰ τὴν ἤθελαν γιὰ καμμιὰ δουλειὰ σχετικὴ μὲ τὸν ἔγγονό της,—σκέφτηκε ἡ γρηά, μὰ δὲν ἀνησύχησε διόλου. Οἱ οἰκογένειες τῶν θαλασσινῶν ἔχουν συχνὰ νταραβέρια μὲ τὴ Ναυτολογία, κι' αὐτὴ ποὺ ἦταν κόρη, γυναῖκα, μητέρα καὶ γιαγιὰ θαλασσινῶν, γνώριζε αὐτὸ τὸ γραφεῖο καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρόνια τώρα.

Ἔκανε λοιπὸν τὴν τουαλέττα της, ἐφόρεσε τὸ καινούργιο της φόρεμα κι' ἕνα ἄσπρο μαντῆλι στὸ κεφάλι, κι' ὕστερα ξεκίνησε γιὰ τὸ Πεμπόλ, ὅπου βρισκόταν τὸ γραφεῖο τῆς Ναυτολογίας.

Στὸ δρόμο της, ὁ χαρούμενος ἥλιος τοῦ Ἰουνίου ἔκανε τὰ πάντα νὰ γελοῦν γύρω της.

Ὅσο ὅμως πλησίαζε στὸ Πεμπόλ, ἔνοιωθε ἀόριστη ἀνησυχία μέσα της, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ βιάζη τὸ βῆμα της.

Ἔφτασε τέλος στὴ γκρίζα πολιτεία, μὲ τὰ γρανίτινα σοκάκια της, κι' ἄρχισε νὰ καλημερίζη τὶς γνώριμές της ποὺ κάθονταν στὰ παραθύρια τους. Αὐτὲς σκανδαλισμένες ποὺ τὴν ἔβλεπαν τέτοια ὥρα ἐκεῖ ἄρχισαν τὸ κουτσομπολιό: —«Ποῦ πηγαίνει τάχα τόσο γρήγορα, μὲ τὸ κυριακάτικο φουστάνι της μέρα καθημερινή!»

Ὁ κ. Ἐπίτροπος τῆς Ναυτολογίας, δὲν βρισκόταν σπίτι του ὅταν ἡ γρηὰ Ὑβόνη ἔφτασ' ἐκεῖ. Ἕνα μικρό, ἀσχημότατο πλᾶσμα, καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρονῶν, ὁ ὑπάλληλός του, ἦταν καθισμένος στὸ γραφεῖο του...

Μὲ σπουδαῖο ὕφος, ὅταν τοὔπε τὄνομά της, σηκώθηκε γιὰ νὰ πάρη ἀπὸ ἕνα ντουλάπι κάτι σφραγισμένα χαρτιά. Ἦταν πολλὰ τέτοια χαρτιὰ ἐκεῖ... Πιστοποιητικά, ἔγγραφα μὲ σφραγίδες, ναυτικὰ βιβλιάρια κιτρινιασμένα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὰ ἅπλωσε ὅλα μπρὸς στὴ φτωχὴ γρηούλα, ἡ ὁποία ἀμέσως ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ νὰ βλέπη θαμπά. Εἶχε γνωρίσει ἀνάμεσα στὰ χαρτιὰ αὐτὰ δύο γράμματά της, τὰ γράμματα ποὺ ἔγραφε ὁ Γκιώνε, ὁ γείτονάς της, ἀπὸ μέρους της, καὶ ποὺ εἶχαν γυρίση πίσω, χωρὶς νὰ φτάσουν, φαίνεται, στὸν προορισμό τους.

Τὸ παιδὶ πῆρε ἕνα χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη δυνατά: «*Μοὰν-Ζὰν Μαρὶ Σιλβέστρ,* ἐγγραμένος ἐν Πεμπόλ, ἀριθμὸς μητρώου 2091, ἀποθανὼν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Μπιὲν-Χοὰ» τὴν 14.

— Τί; τί τοῦ συνέβη μικρέ μου; ρώτησε χωρὶς νὰ καταλαβαίνη ἡ γρηά.

— Ἀποθανών, τῆς ἀπάντησε ὁ νέος. Ἔχει πεθάνει δηλαδή!...

Βλέποντας ὅμως ὅτι ἡ γρηούλα δὲν καταλάβαινε ἀκόμα, τῆς ἐξηγήθηκε μπρετόνικα: «Μάρβ-εό..» τῆς εἶπε (εἶνε πεθαμένος).

Μὰρβ εό!... Αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μαντέψει. Ἡ φτωχὴ γρηὰ ἄρχισε τότε νὰ τρέμη... Τῆς χρειάστηκε ὥστόσο μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ χωρέση τὸ μυαλό της ὅτι ὁ ἔγγονός της ὁ ἀγαπημένος, ἐκεῖνος ποὺ ἦταν ἡ μόνη της σκέψη στὶς προσευχές της, ὅλη ἡ προσδοκία της, ὅλες της ἡ ἔννοιες, ὅλη της ἡ ζωὴ εἶχε πεθάνει..

Ντρεπόταν ὅμως ν' ἀφήση νὰ ξεσπάση ἡ ἀπελπισία της μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ τῆς προξενοῦσε τώρα φρίκη: ἔτσι λοιπὸν ἀναγγέλουν σὲ μιὰ γιαγιά, τὸ θάνατο τοῦ ἐγγόνου της;

Στεκόταν ὀρθια, μπροστὰ στὸ γραφεῖο, μὲ σκληρημένη τὴν ὄψη, στριφογυρίζοντας τὰ κρόσσια τοῦ καφετιοῦ σαλιοῦ της, μὲ τὰ φτωχά, σκασμένα χέρια της, χέρια πλύστρας...

Καὶ ἔννοιωθε πὼς βρισκόταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της... Γιὰ νὰ γυρίση σ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ξανακάνη ὅλον αὐτὸ τὸ δρόμο, καὶ νὰ τὸν κάνη μ' ἀξιοπρέπεια, κρύβοντας τὸν πόνο της ὥσπου νὰ φτάση στὴν καλαμένια καλύβα της, καὶ νὰ κλειστῆ σ' αὐτή, σὰν τὰ πληγωμένα πουλιά, ποὺ κρύβονται στὴ φωλιά τους γιὰ νὰ πεθάνουν.

Τῆς ἔδωσαν μιὰν ἀπόδειξη γιὰ νὰ εἰσπράξη ὡς κληρονόμος τὶς 30 δραχμὲς ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὸ πούλημα τοῦ γυλιοῦ τοῦ Σιλβέστρου. Τῆς ἔδωσαν ἐπίσης τὰ γράμματα, τὰ πιστοποιητικὰ καὶ ἕνα κουτὶ μὲ ἕνα στρατιωτικὸ μετάλλιο.

Ἀδέξια πῆρε ὅλα αὐτὰ στὸ χέρι της, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ νὰ βρῆ τὶς τσέπες της καὶ νὰ τὰ χώση μέσα—χωρὶς νὰ τὶς βρίσκη ὅμως.

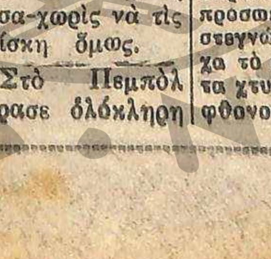

Στὸ Πεμπὸλ πέρασε ὁλόκληρη συνοικία, χωρὶς νὰ δῆ κανένα, μὲ τὸ σῶμα σκυμμένο, ἕτοιμη σὲ κάθε στιγμὴ νὰ σωριαστῆ κάτω, νοιώθοντας τὸ αἷμα της νὰ βουΐζη στ' αὐτιά της.

Στὸ τρίτο χιλιόμετρο, εἶχε ἀποκάμει πειά. Κάθε τόσο καὶ τὸ τσόκαρό της, σκόνταφτε σὲ καμμιὰ πέτρα, κι' αὐτὸ τῆς φαινόταν σὰ νὰ τὴ χτυποῦσε κάποιος στὸ κεφάλι. Βιαζόταν νὰ πάη νὰ κρυφτῆ σπίτι της, ἀπὸ φόβο μὴν πέση καὶ δὲν ξανασηκωθῆ...

Μόλις ἔφτασε στὸ σπίτι της, ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴ πόρτα, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας ἡ ὁποία τὴν ἔπνιγε τόσην ὥρα τώρα καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὸ κεφάλι ἀπάνω στὸν τοῖχο. Τὸ μαντῆλι της κατέβηκε στὰ μάτια· τὸ πέταξε κατὰ γῆς-τὸ φτωχό, ὡραῖο της μαντῆλι, ποὺ ἄλλοτε τόσο τὸ περιποιόταν. Τὸ κυριακάτικο φόρεμά της ἦταν καταλερωμένο, καὶ μιὰ ψιλή, ἀσπροκίτρινη τοῦφα ἀπὸ μαλλιὰ ξεπεταγόταν ἀπὸ τὴ χτένα της, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν εἰκόνα τῆς ἀθλιότητος ποὺ παρουσίαζε τώρα.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τὴν βρῆκε τὸ βράδυ μιὰ γειτόνισσά της ποὺ πήγαινε πάντα καὶ τῆς κράταγε συντροφιά. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κλάψη: ἡ πολὺ γρηὲς γιαγιὲς δὲν ἔχουν πειὰ ἄλλα δάκρυα στὰ στερεμένα τους μάτια...

Καὶ τὸ ὠχρὸ βραδυνὸ φῶς, ἔμπαινε ἀπὸ τὸ φεγγίτη μέσα σ' αὐτὴ τὴ καλύβα τῆς φτωχικιᾶς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἡ θάλασσα εἶχε ἁρπάξει ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ὁποία τώρα εἶχε σβύσει ὁλότελα...

PIERRE LOTI

Η ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Θὰ ἔχετε ἀκούσει βέβαια νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου ὄρους, ἡ ὁποία ἔχει τὴν περίεργη ὀνομασία «Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου». Ἀπὸ ποῦ προῆλθε ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ ὀνομασία εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστον. Κατὰ τὴν καλογερικὴ ὅμως παράδοση προῆλθε ἐκ τοῦ ὅτι ὁ πρῶτος ἱδρυτής της, ἕνας ἀναχωρητὴς εἶχε τὸ πόδι του καὶ τὸ χέρι του δεμένα καὶ «ἐσφιγμένα» μ' ἕνα σκοινί. Ἀλλὰ ἡ παράδοση αὐτὴ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, διότι ὑπάρχει αὐτοκρατορικὸ χρυσόβουλλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐμφαίνεται ὅτι ἱδρυταὶ τῆς μονῆς ἦσαν ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος καὶ ἡ ἀδελφή του βασίλισσα Πουλχέρια ἡ παρθένος.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Ἐὰν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας ἔχει ξαρώσει, χτυπῆστε καλὰ ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ, ἀλοιφτε μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας καὶ ἀφίσατέ το νὰ στεγνώση. Κατόπιν πλένεσθε μονάχα τὸ πρωῒ μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἔπειτα χτυπᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἄφθονο κρύο νερό.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΣΙΝ-ΣΕ

ΟΤΑΝ πέθανε, πᾶνε τώρα τρεῖς χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε, ὁ μεγάλος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ὁ Τσίν, ὅλος ὁ λαὸς ἐπένθησε ὁλόκληρες μέρες.

Ὅταν τὸ πένθος ἐτελείωσε, οἱ αὐλικοί, οἱ μεγιστᾶνοι, καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπῆγαν στὸ διπλανὸ παλάτι ὅπου ἔμενε κλεισμένος ὁ διάδοχος Τσὶν-Σέ. Ἦταν μόλις δέκα ἐννέα χρονῶν καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμό, πολὺ χλωμό, σὰ μολυβένιο..

Οἱ μεγιστάνες ἔπεσαν μπρὸς στὰ πόδια του καὶ τὸν ἐχαιρέτησαν μὲ σεβασμό. Αὐτὸς θὰ ἦταν στὸ ἑξῆς ὁ αὐτοκράτωρ τῶν κινέζων.

Ἦλθαν ἔπειτα οἱ δοῦλοι, τὸν ἔντυσαν μὲ μετάξινα καὶ χρυσᾶ φορέματα καὶ τὸν ὡδήγησαν μὲ μεγάλη πομπὴ στὸ αὐτοκρατορικὸ παλάτι.

Ἡ ζωὴ φαινότανε πολὺ βαρειὰ στὸ νέο αὐτοκράτορα. Ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε ἰδῆ γυναῖκα ἀκόμη, γιατὶ τέτοιο ἦταν τὸ ἔθιμο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ὅταν πειὰ τὸ βράδυ, τὸν ἄφηναν οἱ δασκάλοι του καὶ οἱ συμβουλάτορές του καὶ οἱ γελωτοποιοί του, ὁ χλωμὸς αὐτοκράτωρ δὲν ἤξερε πῶς νὰ περάση τὶς μοναχικές, τὶς μακρὲς καὶ σιωπηλές του νύχτες..

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἐπιτρεπότανε στοὺς κινέζους αὐτοκράτορας νὰ βγοῦν ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι τους. Τὸ παλάτι ἦταν μεγάλο, σὰ μιὰ ὁλόκληρη πολιτεία, στὸ νεαρὸ ὅμως ἡγεμόνα φαινότανε σὰ μιὰ πικρὴ καὶ σκοτεινὴ φυλακή. Ἐγύριζε θυμωμένος καὶ σιωπηλὸς στοὺς διαδρόμους καὶ στὶς στοές, στοὺς κήπους καὶ στὰ ἀπέραντα διαμερίσματα τοῦ ἀνακτόρου, ἀποζητῶντας πάντα κάτι καὶ ἔτσι ὁλοένα γινότανε χλωμότερος, μολυβένιος..

Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας ἦρθαν τότε γιατροὶ γιὰ νὰ τὸν κυττάξουν καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦν· καὶ κανείς τους δὲν καταλάβαινε ἀπὸ τί ἀρρώστεια ὑπέφερνε ὁ σεπτός τους βασιλῆας. Οἱ πρίγκηπες τοῦ βορρᾶ ἔμαθαν τὴ θλίψη τοῦ αὐτοκράτορα καὶ τοῦ ἔστειλαν τοὺς καλλίτερους γελωτοποιοὺς ποὺ εἶχαν γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν. Ὅμως τίποτε δὲν ἐστάθηκε ἱκανὸ νὰ διώξη τὴ θλίψη του. Δὲν μιλοῦσε κανενός, ἔριχνε μιὰ ματιὰ στοὺς γελωτοποιοὺς καὶ προσπερνοῦσε γιὰ νὰ κλειστῆ στὰ διαμερίσματά του...

Πέρασαν χρόνια καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἔγινε εἴκοσι πέντε χρονῶν. Ἦρθε τέλος ἡ μέρα ποὺ θὰ ἔβγαινε ἔξω στὴν πόλη ὁ βασιλῆας τῶν κινέζων. Αὐτὸ γινότανε κάθε ἕξη χρόνια, τὴν ἡμέρα ποὺ γιορταζόταν ἡ γιορτὴ τῶν δράκων. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ αὐτοκράτωρ θὰ περνοῦσε ὁλόκληρη τὴν πολιτεία καὶ θὰ πήγαινε στὸ μεγάλο ναό. Ἐκεῖ θὰ ἐγονάτιζε, θὰ ἔκλαιε καὶ θὰ προσευχότανε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ του. Ἔπειτα θὰ ἐγύριζε καὶ θὰ κλεινότανε καὶ πάλι στὸ παλάτι του, γιὰ νὰ μὴν ξαναβγῆ παρὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕξη πάλι χρόνια.

Τὴ μέρα τῆς γιορτῆς ἐκείνης ὅλος ὁ λαὸς ἐνήστευε καὶ προσευχότανε. Τὴν προηγούμενη βραδειὰ ἦταν ἡ νύχτα τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ὀργίων.

— Αὔριο θὰ νηστεύσουμε, συλλογιζόντουσαν οἱ ἄνθρωποι, αὔριο θὰ κλαῖμε καὶ θὰ προσευχόμαστε, ἴσως νὰ πεθάνουμε κιόλας γιατὶ εἶνε ἡ μέρα τῶν δράκων...

Καὶ γλεντοῦσαν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα.

***

Ἀπὸ βραδὺς ὁ βασιλῆας ἐγύριζε ἀνήσυχος στοὺς διαδρόμους, στὰ διαμερίσματα καὶ στοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ. Ἦτανε σκεφτικὸς καὶ πολὺ ταραγμένος. Δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος τί ἤθελε, ἀλλ' οἱ σκέψεις τοῦ θανάτου περνοῦσαν ἐπίμονες ἀπ' τὸ μυαλό του. Αἰσθανότανε πὼς κάτι τὸ μοιραῖο καὶ τὸ ἀποφασιστικὸ γιὰ τὴ ζωή του θὰ τοῦ φανέρωνε ἡ ἡμέρα ἐκείνη..

Τέλος κλείστηκε στὰ διαμερίσματά του καὶ ξάπλωσε σ' ἕνα ντιβάνι μὲ μετάξια καὶ βελοῦδα. Κάθε θόρυβος εἶχε παύση μέσα στὸ παλάτι, μιὰ νεκρικὴ σιγὴ εἶχε ἁπλωθῆ παντοῦ γύρω καὶ οἱ φρουροὶ εἶχαν ἀποκαρώση νυσταγμένοι στὶς σκοπιές τους.

— Ὁ αὐτοκράτωρ κοιμᾶται... εἶπαν σιγὰ οἱ δοῦλοι καὶ ἀποσύρθηκαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὅμως δὲν ἐκοιμόταν. Ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι εἶχε παραδοθῆ σὲ μαῦρες καὶ θλιβερὲς σκέψεις.

— Αὔριο εἶνε ἡμέρα τῆς γιορτῆς, σκεφτότανε, αὔριο γιὰ πρώτη φορὰ θὰ βγῶ ἔξω στὴν πόλη, θὰ ἰδῶ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶδα ποτέ μου καὶ γυναῖκες ποὺ δὲν ξέρω πῶς εἶνε... Θὰ πάω στὸ ναό, ἐκεῖ θὰ γονατίσω, θὰ κλάψω καὶ θὰ προσευχηθῶ.. Τί παράξενα πράγματα ! Ἡ προσευχή μου δὲν θὰ γίνη δεκτὴ καὶ οἱ παρακλήσεις μου θ' ἀποκρουσθοῦν ἀπ' τὸ Θεό, γιατὶ ἐγώ... γιατὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ τὸ λαό μου, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶδα καὶ δὲν τὸν ξέρω !...

Ὁ χλωμὸς αὐτοκράτωρ ἐπήδησε τότε ἀπ' τὸ ντιβάνι ὅπου ἤτανε ξαπλωμένος. Ἦταν πολὺ ταραγμένος.

— Οἱ γυναῖκες... μουρμούρισε πάλι καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζη μὲ ἀργὰ καὶ κουρασμένα βήματα στὸ δωμάτιό του.

Πέρασε ὥρα πολλή. Καὶ ἔξαφνα ὁ χλωμὸς αὐτοκράτωρ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του. Μιὰ σκέψη ἐπέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του, σὰν ἀστραπή...

— Θὰ πάω στὴν πόλη .. εἶπε μέσα του. Θὰ πάω τώρα, κρυφά, μέσα στὴ νύχτα.. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ γνωρίση, γιατὶ κανεὶς δὲν μὲ εἶδε ποτέ... Καὶ αὔριο πολὺ πρωῒ θὰ ξαναγυρίσω στὸ παλάτι γιὰ τὴν τελετή.

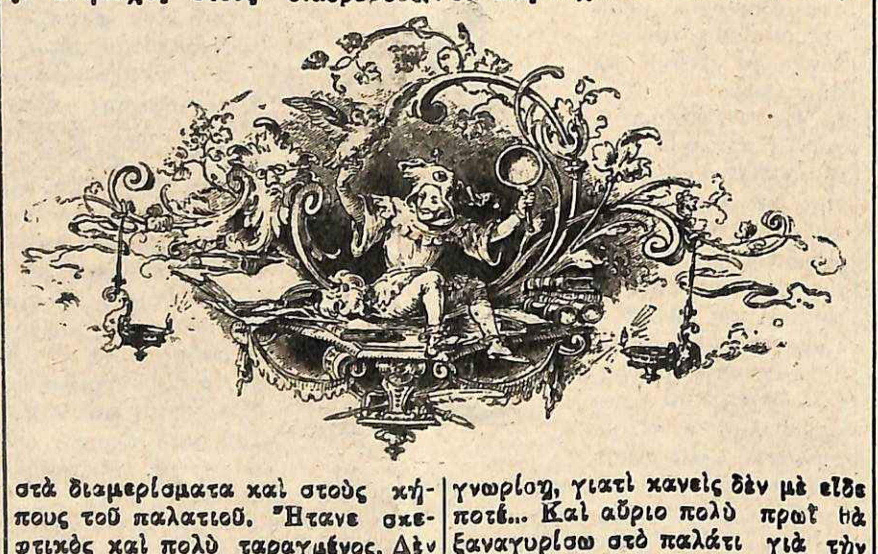

Ἄλλαξε τότε φορέματα καὶ γλύστρησε σιγὰ-σιγὰ ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό του. Ὅλο τὸ παλάτι ἦταν βυθισμένο στὴν ἡσυχία. Ἡ νύχτα ἦταν πυκνὴ ἔξω στὸν κῆπο. Περπατοῦσε ἀνάλαφρα καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε. Ἔτσι ἔφθασε στὸν τοῖχο ποὺ ἔφραζε τὸν κῆπο. Ἐσκαρφάλωσε καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στὸ σκοτεινὸ δρόμο.

Ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔρριψε τὸ βλέμμα του στὰ ἄπειρα φῶτα ποὺ σπινθηροβολοῦσαν πέρα ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη, σὲ ὅλη τὴν πόλη. Ἀπὸ μακρυὰ ἔφθασε στ' αὐτιά του ὁ θόρυβος τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ γλεντιοῦ. Ὁ κόσμος γλεντοῦσε..

Ἐπροχώρησε, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἦταν σφιγμένη. Προχωροῦσε ἀργὰ καὶ σταματοῦσε συχνὰ τρομάζοντας ἀπὸ τὸν ψίθυρο τῶν φυλλωμάτων ποὺ τὰ σάλευε ὁ ἀέρας. Ἔρριχνε κάθε τόσο μιὰ ματιὰ στὸ διάστημα ποὺ εἶχε διατρέξη καὶ ξανάπαιρνε τὸ δρόμο του.

— Θέλω νὰ ἰδῶ... θέλω νὰ ἰδῶ... ἐπανελάμβανε μέσα του.

***

Οἱ στενοὶ δρόμοι ἦταν σκοτεινοὶ καὶ γεμάτοι ἀπὸ σκιές, ἀλλὰ οἱ μεγάλοι ἦταν χαρούμενοι καὶ λαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὰ φῶτα. Τὸ πλῆθος ὅλο ἦταν χυμένο ἔξω, ἐγλεντοῦσε καὶ ἐγιόρταζε ὅπως μποροῦσε καλύτερα...

Ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ προχωροῦσε ἀργὰ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, σιωπηλὸς καὶ ξεμοναχιασμένος. Ἦταν σὰν κοιμισμένος, ἔννοιωθε μιὰ μεγάλη ζάλη, καὶ ἄφηνε τὰ βήματά του νὰ τὸν φέρνουν μηχανικὰ ὁλοένα κοντήτερα στὸ ξετρελλαμένο καὶ ὀργιαστικὸ ἄγνωστο...

Ὅσο προχωροῦσε, τόσο τὸ γλέντι γινότανε καὶ πιὸ τρελλό, τόσο οἱ κραυγὲς χτυποῦσανε δυνατώτερα στ' αὐτιά του. Ἄνθρωποι καθότανε στὰ πεζοδρόμια, ἄλλοι σπρωχνόντουσαν καταμεσῆς στοὺς δρόμους, τραγουδοῦσαν καὶ ἐσφύριζαν. Μερικοὶ κουβαλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὶς ἀμασχάλες τους στάμνες γεμάτες ἀπὸ κρασὶ ρυζιοῦ, στεκόντουσαν κάθε τόσο καὶ ἐπότιζαν τὸ διψασμένο λαρύγγι τους. Πολλοὶ ἐφώναζαν :

— Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ βασιλῆᾶ μας, τοῦ Τσὶν-Σέ !

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ προχωροῦσε.

Ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δρομᾶκο ἄκουσε μιὰ κοριτσίστικη κραυγή. Ἔτρεξε ἀμέσως μέσα στὸ σκοτάδι καὶ εἶδε τρεῖς ἄντρες πελώριους καὶ μεθυσμένους νὰ σέρνουν ἕνα κορίτσι. Ἔβγαζαν πνιχτὰ ἀγκομαχητὰ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πνίξουν τὶς φωνὲς τοῦ κοριτσιοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὥρμησε τότε κατ' ἐπάνω τους. Τράβηξε τὸ σπαθί του, ποὺ εἶχε κρυμένο κάτω ἀπὸ τὰ φορέματά του, καὶ πιάνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ κορίτσι, τὸ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ ἄγνωστοι ξεστόμισαν μιὰ βαρειὰ βλαστήμια, καὶ χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα, στρίβοντας τὴ γωνία τοῦ δρομάκου.

Τότε τὸ κορίτσι τὸν ἐκύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, παράξενα. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνετρίχιασε. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔννοιωθε νὰ τὸν διαπερᾶ ἔτσι ἕνα γυναικεῖο βλέμμα . . .

Καὶ τὸ κορίτσι ἅπλωσε τότε τὰ γυμνά του μπράτσα καὶ τὰ τύλιξε γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του, ἐσηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ δικά του μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ προσμονή ...

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐστάθηκε λίγη ὥρα ἔτσι, σὰ μουδιασμένος. Ἔπειτα ἔπιασε ἁπαλὰ τὰ μπράτσα τοῦ κοριτσιοῦ, καὶ τὰ κατέβασε κάτω...

Τὸ κορίτσι ἔπαυσε νὰ χαμογελᾷ. Ἐπείσμωσε, τοῦ πέταξε κατάμουτρα ἕνα βαρὺ λόγο καὶ ἔφυγε σὰ ζαρκάδι μέσα στὸ σκοτάδι. Κάποιος περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δρομάκου. Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τὸν εἶδε νὰ πιάνη τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ οἱ δυὸ μαζὺ χοροπηδῶντας νὰ στρίβουν τὴ γωνιά . . .

Ξεκίνησε τότε πάλι, σέρνοντας βαρειὰ τὰ βήματά του. Ἡ μέρα γλυκοχάραζε πάνω ἀπὸ τὴν πόλη...

Ὅταν τὸ πρωῒ οἱ ὑπηρέται ἀναζήτησαν τὸν αὐτοκράτορα στὸ δωμάτιό του, δὲν τὸν βρῆκαν πειὰ ἐκεῖ. Δὲν εἶχε ξαναγυρίση.

Οἱ νυκτοφύλακες ὅμως βρῆκαν στὴ γωνιὰ τοῦ δρομάκου ἐκείνου ἕνα νέο παλληκάρι νεκρό, μὲ ἕνα σπαθὶ χωμένο βαθειὰ μέσα στὸ στῆθος του, στὸ μέρος ἀκριβῶς τῆς καρδιᾶς...

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας εἶχεν αὐτοκτονήσει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΠΟΡΦΥΡΑ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ

Ἡ πορφύρα, ἡ περίφημη βαφὴ τῶν ἀρχαίων, τὴν ὁποίαν μαζὺ μὲ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα οἱ Φοίνικες ναυτίλοι καὶ ἐμπορευόμενοι, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπωλεσθεῖσα, γιατὶ δὲν εἶχαν διασωθεῖ οὔτε ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς της ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ ὑλικὰ ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο γι' αὐτή.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὅμως στοὺς βράχους τοῦ λιμένος Νικόϊα βρέθηκε ἕνα εἶδος ὀστράκων μεγέθους καρυδιοῦ, τὰ ὁποῖα εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ καταπόρφυρο. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶνε τὸ αἷμα ἑνὸς ζωΰφίου ποὺ ζῆ μέσα στο ὄστρακο αὐτό.

Τὰ νήματα ποὺ βάφονται μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτό παίρνουν στὴν ἀρχὴ τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, κατόπιν γίνονται πράσινα καὶ τέλος ὁλοπόρφυρα. Τὸ ροῦχο ποὺ ἔχει βαφεῖ μὲ πορφύρα ὅσο πλένεται, τόσο γίνεται λαμπρότερο καὶ ἀντέχει περισσότερο στοὺς λεκέδες. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ χρῶμα αὐτὸ ἀλλάζει ἀποχρώσεις κατὰ τὶς διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρα. Ἄλλη τὸ πρωΐ, ἄλλη τὸ μεσημέρι, ἄλλη τὸ βράδυ

Ἡ βαφὴ τῆς πορφύρας εἶνε σπανιωτάτη καὶ πωλεῖται σὲ πολὺ μεγάλες τιμές. Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : Ἀφοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Φοινίκων ναυτίλων δὲν εἶχε ἀνακαλυφθεῖ, ὡς γνωστόν, ἡ Ἀμερική, ἀπὸ ποῦ ἐπρομηθεύοντο τὴν πορφύρα ποὺ ἔφερναν καὶ πωλοῦσαν στὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι τολμηροὶ θαλασσοπόροι τῆς ἀρχαιότητος ;

Αὐτὸ παραμένει μυστήριον ὅπως καὶ τόσα ἄλλα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Τὸ αὐτόγραφο τοῦ Παντερέφσκυ

Νὰ κ' ἕνα τελευταῖο ἀνέκδοτο τοῦ μεγάλου πιανίστα καὶ πρώην πρωθυπουργοῦ τῆς Πολωνίας Παντερέφσκυ.

Πρὸ μηνὸς ὁ Παντερέφσκυ βρισκόταν στὸ Λονδῖνο, ὅπου εἶχε κληθεῖ νὰ δώση ἕνα κοντσέρτο. Τὶς λίγες μέρες ποὺ ἔμεινε ἐκεῖ, κατέλυσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καὶ ἀριστοκρατικώτερα ξενοδοχεῖα τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

Τὴν στιγμή, λοιπόν, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήση, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἔτρεξε νὰ παρουσιάση στὸν ἔνδοξο πιανίστα τὴ χρυσὴ βίβλο τοῦ καταστήματος, παρακαλῶντας τον νὰ γράψη ἕν' αὐτόγραφό του.

Ὁ Παντερέφσκυ φάνηκε διστακτικός. Ὁ ξενοδόχος ὅμως ἐπέμενε.

— Ὄχι, φίλε μου, δὲν κάνει νὰ γράψω τίποτε ! τοῦ ἀπήντησε ὁ μεγάλος πιανίστας.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ξενοδόχου ἄρχισε τότε νὰ γίνεται ἐνοχλητική.

— Γράψετε, ἐξοχώτατε, τοῦ ἔλεγε, ὅ,τι θέλετε. Ἀρκεῖ νὰ ἔχω στὸ βιβλίο μου ἕν' αὐτόγραφό σας.

Τότε ὁ Παντερέφσκυ ἐπῆρε τὸ Λεύκωμα, ἔβγαλε τὸ στυλό του κι' ἔγραψε ἠρεμώτατα :

«Σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ὅλοι, προσωπικὸ καὶ πελατεία, ἐχαρτοπαιζαν κι' ἐθορυβοῦσαν, ὅταν ὁ Παντερέφσκυ ἐκάθητο στὸ πιάνο του κι' ἔπαιζε».

Καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἠρεμία ἔδωσε τὸ βιβλίο στὸ διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου ὁ ὁποῖος τὸν εὐχαρίστησε, χωρὶς φυσικὰ νὰ ἔχη διαβάσει τί ἔγραψε ὁ Παντερέφσκυ μὲ μιὰ βαθυτάτην ὑπόκλισι.

— Οἱ συμβουλὲς τοῦ Ροκφέλλερ.

Ἕνας φτωχὸς νέος, ὁ ὁποῖος ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνῃ... ἑκατομμυριοῦχος, ἐσκέφθη ν' ἀπευθυνθῆ—τί φυσικώτερο—στὸ Ροκφέλλερ, τὸν πλουσιώτερον ἀπὸ τοὺς δισεκατομμυριούχους τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τοῦ ὑποδείξη τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήση τὴν ἐπιθυμία του αὐτή.

Ἔγραψε, λοιπόν, στὸ Ροκφέλλερ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἀφιερώση μιὰ ὥρα καὶ νὰ τὸν δεχθῆ στὸ μέγαρό του. Ὁ Ἀμερικανὸς δισεκατομμυριοῦχος μὲ τὶς δημοκρατικὲς συνήθειες ποὺ ἐπικρατοῦν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀπάντησε ἀμέσως στὸν νέο ὁρίζοντάς του μάλιστα καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν δεχόταν.

Ὁ νέος ἔσπευσε, φυσικά, νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ροκφέλλερ τοῦ εἶπε.

— Γιὰ νὰγίνης ἑκατομμυριοῦχος δὲν εἶνε δύσκολο πρᾶγμα. Ἄρχισε νὰ ἐργάζεσαι κι' ἔχε ὡς ἀντικειμενικὸ σκοπό σου ν' ἀγοράσης μὲ τὶς οἰκονομίες σου ἕνα χρυσὸ ρολόϊ.

— Κι' ὅταν θὰ εἶμαι εἰς θέσιν ν' ἀγοράσω τὸ χρυσὸ ρολόϊ;

— Τότε νὰ μὴν ἀγοράσης, ἀλλὰ ν' ἀγοράσης ἕνα νικέλινο. Καὶ νὰ βάλης ἀμέσως στὸ νοῦ σου ν' ἀγοράσης μὲ τὶς οἰκονομίες σου ἕνα αὐτοκίνητο. Ὅταν οἱ οἰκονομίες σου εἶνε ἀρκετὲς γιὰ νὰ πάρης τὸ αὐτοκίνητο, τότε ἀγόρασε τὸ χρυσὸ ρολόϊ.

— Κι' ἔτσι θὰ μείνω μόνο μὲ τὸ χρυσὸ ρολόϊ.

— Ὄχι νὰ βάλης κατόπι στὸ νοῦ σου ν' ἀγοράσης κάτι πιὸ ἀκριβὸ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Κι' ὅταν συγκεντρώσης οἰκονομίες ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀγοράσης τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἀγόρασε τότε τὸ αὐτοκίνητο. Κι' ἔτσι νὰ προχωρῇς διαρκῶς ὥς ποὺ νὰ βρεθῆς σὲ θέση νά μπορῆς ν' ἀγοράζης πράγματα ποὺ ν' ἀξίζουν ἕνα ἑκατομμύριο. Μὰ νὰ μὴν τ' ἀγοράζης παρὰ μόνο ὅταν ἡ οἰκονομίες σου εἶναι τόσες ποὺ θὰ μποροῦσες νἀγοράσης πράγματα ποὺ ν' ἀξίζουν πολλὰ ἑκατομμύρια... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο—μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὴν συστηματικὴ διάθεσι τῶν οἰκονομιῶν σου—θὰ βρεθῆς μιὰ μέρα πολυεκατομμυριοῦχος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβης.

Κι' ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ἐφαίνετο νὰ βρίσκη πολὺ πειστικὲς τὶς συμβουλὲς τοῦ Ροκφέλλερ, ὁ Ἀμερικανὸς βασιλεὺς τοῦ πετρελαίου, τοῦ προσέθεσε, ἀποχαιρετῶντάς τον.

— Νέε μου μὴν πᾶς πολὺ μακρυά. Νά, ἐγὼ ἔχοντας ὑπ' ὄψει μου ὅλ' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα ἔγινα δισεκατομμυριοῦχος.

— Ἡ μητέρα τοῦ Δουμᾶ

Ἡ μητέρα τοῦ Δουμᾶ πέθανε στὰ 1868. Ὁ Δουμᾶς υἱός—γράφει ὁ ἱστοριογράφος του Μοντοργκέϋγ—βρῆκε ἀνάμεσα στὰ χαρτιά της ἕνα πλῖνο χειρογράφων : ἦταν ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς της. Ὁ Δουμᾶς, χωρὶς νὰ τὰ διαβάση καθόλου τὰ ἔκαψε.

— Δὲν θέλω νὰ ξεύρω τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴ μητέρα μου, εἶπε, παρὰ ὅτι μ' ἀγαποῦσε... Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω πολὺ καλά...

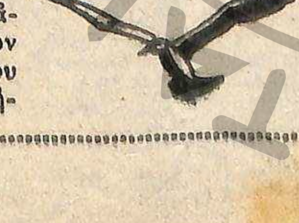

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ γιατρός:—Ἀπὸ τί πάσχεις ;

Ὁ ἀσθενής:— Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, γιατρέ μου.

Ὁ γιατρός:—Καὶ τί κάνεις ὅλη τὴν ἡμέρα ;

Ὁ ἀσθενής:—Δουλεύω σὰν βώδι ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, τρώγω σὰν λύκος, τρέχω σὰν σκύλλος καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι.

Ὁ γιατρός:—Χμ !... Τότε χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ ρωτήσης κανένα κτηνίατρο...

***

— Κάτι βλέπω, δένεις κόμπο στὸ μαντῆλι σου ;

— Ναὶ τὸν δένω γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ξυπνήσω αὔριο τὸ πρωῒ στὰς πέντε.

***

Ὁ σκῦλλος ἑνὸς Ἄγγλου ποὺ ταξείδευε ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ὁ Ἄγγλος φωνάζει στὸν πλοίαρχο:

— Διατάξατε νὰ σταθῆ τὸ βαπόρι !...

Ὁ πλοίαρχος:— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω γιὰ σκύλλους· μόνον ὅταν πέση ἄνθρωπος στὴ θάλασσα σταματᾶμε...

Ὁ Ἄγγλος χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβή, πέφτει στὴ θάλασσα φωνάζοντας:

— Διατᾶξτε λοιπὸν τώρα νὰ σταθῆ !...

— Ἰδιοκτῆται καὶ Ἐνοικιασταὶ

Παντοῦ τὰ πάντα !.. ὁ ἀμείλικτος πόλεμος ποὺ γίνεται ἐδῶ ἀπὸ ἐτῶν μεταξὺ ἰδιοκτητῶν καὶ ἐνοικιαστῶν, γίνεται σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης.

Στὴν Ἀγγλία μάλιστα, ὅπως φαίνεται, διεξάγεται μὲ περισσότερο πάθος ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες χῶρες.

Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο. Σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ παρακάτω παράδοξη μικρὴ ἀγγελία, ἡ ὁποία εἶνε γεμάτη ἀπὸ βρετανικὴ πρωτοτυπία :

«Κύριος κατοικῶν ὡς ἐνοικιαστὴς εἰς τὴν δεῖνα οἰκίαν, ἀναγκάζεται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου νὰ μετοικήση καὶ νὰ παραδώση εἰς αὐτὸν τὸ οἴκημα εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸ εὗρεν, ὅταν ἐγκατεστάθη εἰς αὐτό. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ εἶνε δύσκολον νὰ ἐκπληρώση κατὰ γράμμα τὸν ὅρον αὐτόν, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ ἰδιοκτήτης, καὶ εὑρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν, εἶνε πρόθυμος ν' ἀγοράση εἰς τιμὴν πολὺ ἀκριβὴν χιλίους (ἀριθ. 1000) κορέους καλοθρεμμένους, διὰ ν' ἀντικαταστήση ἐκείνους ποὺ εὗρεν, ὅταν ἐγκατεστάθη εἰς τὸ σπίτι, καὶ τοὺς ὁποίους ἐξηφάνισε.»

Τὸ ἀγγλικὸν χιοῦμορ, ὅπως βλέπετε, εἶνε πάντοτε ἀκμαῖο καὶ πρωτότυπο !

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΝΤΕΛ ΦΕΝΤΕ

Ι

Θὰ σᾶς μιλήσουμε σήμερα γιὰ τὸν 'Αντρέα ντὲλ Σάρτο, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ζωγράφους τοῦ 16ου αἰῶνος, μιὰ ἀπὸ τὶς δόξες τῆς Φλωρεντινῆς σχολῆς..

Ὁ ντὲλ Σάρτο δὲν ἦταν μονάχα μιὰ μεγαλοφυΐα, ἦταν ἀκόμα καὶ μιὰ ἐξίσου μεγάλη καρδιά. Μὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε νὰ σταθῆ στὸ γάμο του ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δυστυχισμένους συζύγους ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ὑπάρχει μιὰ παροιμία ἡ ὁποία λέει ὅτι «ἕνας μεγάλος ἄνδρας δὲν εἶνε μεγάλος καὶ γιὰ τὸν καμαριέρη του». Ἡ παροιμία αὐτὴ εἶνε ἀληθινή, μὰ πιὸ ἀληθινὴ ἀκόμα θὰ ἦταν ἂν ἔλεγε ; «Ἕνας μεγάλος ἄνδρας δὲν εἶνε μεγάλος καὶ γιὰ τὴ γυναίκα του». Ὑπῆρξαν βέβαια λίγες γυναῖκες—μετρημένες—ποὺ μὲ τὴν ἀφοσίωσή τους καὶ μὲ τὴν αὐτοθυσία τους, βοήθησαν τοὺς συζύγους των γιὰ νὰ δημιουργήσουν μεγάλα ἔργα. Μὰ αὐτές, ὅπως εἴπαμε, ὑπῆρξαν ἐλάχιστες. Ἐνῷ ἀντιθέτως ἀναρίθμητες ἦσαν ἐκεῖνες ποὺ μὲ τὶς ἀδιάκοπες ἀξιώσεις των, τὴν φιληδονία τους, καὶ τὴν ξηρότητα τῆς καρδιᾶς των, ὄχι μόνο ἐμπόδισαν στὴν ἐξέλιξή της, ἀλλὰ καὶ κατέστρεψαν τὴ μεγαλοφυΐα ἑνὸς μεγάλου ποιητοῦ, ἑνὸς μεγάλου μουσικοῦ ἢ ἑνὸς μεγάλου ζωγράφου...

Ὁ 'Αντρέας ντὲλ Σάρτο εὐτυχῶς δὲν ἔφτασε ὥς τὸ σημεῖο αὐτό ! *Παρὰ τὴ θέλησῃ τῆς γυναίκας του,* ἔγινε ἔνδοξος.

Μὰ ἡ δόξα του μονάχα ὡς καλλιτέχνη τον ἔστεψε 'Ως ἄνθρωπος, ὁ 'Αντρέας ντὲλ Σάρτο ντροπιάστηκε καὶ ζωντανὸς καὶ μετὰ τὸ θάνατό του μὲ μιὰ ντροπὴ ἀσυγχώρητη.

Καὶ αὐτὴ ἡ ντροπὴ ἦταν ἡ γυναῖκα του.

Ὁ ντὲλ Σάρτο ἀτιμάστηκε γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Καὶ ἐκείνη, χωρὶς νὰ νοιώθη καμμιὰ εὐγνωμοσύνη, κανένα σεβασμὸ πρὸς τὸ μεγάλο καλλιτέχνη ποὺ τῆς ἔδωσε ὁλόκληρη τὴ ζωή του, τὸν ἐπρόδιδε ἀντροπιαστα ὅσο ἦταν ζωντανὸς καὶ τὸν ἐγκατέλειψε ὅταν ἐπέθανε !...

***

Στὰ 1511, ὁ 'Αντρέας ντὲ Σάρτο ἦταν εἰκοσιτριῶν μόλις ἐτῶν, μὰ τ' ὄνομά του εἶχε γίνει κιόλας γνωστό.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐργαζόταν μαζὺ μὲ δυὸ φίλους του, τὸν Φράντσια Μπίζιο καὶ τὸν Ποντόρμο, στὸ μοναστῆρι τῶν ἀδελφῶν «Χαῖρε Μαρία» στὴν Φλωρεντία, τὴν πατρίδα του.

Γιὰ μερικὰ δουκάτα ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ μοναχοὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν θυμόντουσαν—καὶ τὸν θυμόντουσαν πολὺ σπάνια—διακοσμοῦσε τὸ μοναστῆρι τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» μὲ ὑπέροχες τοιχογραφίες. Μὰ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ ζωγράφος μας λίγο ἀνησυχοῦσε γιὰ τὰ χρήματα. Αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιέφερε—ὅπως ὅλους τοὺς νέους καλλιτέχνας—ἦταν ἡ δόξα

Ἕνα βράδυ—τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε ἐργασθεῖ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ ταχτικό του—καθὼς περπατοῦσε γιὰ νὰ ξεκουράση τὸ πνεῦμα του στὶς ὄχθες τοῦ Ἄρνου—ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ποταμοὺς τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος διασχίζει τὴ Φλωρεντία ὅπως διασχίζει ὁ Σηκουάνας τὸ Παρίσι—συνάντησε μιὰ νέα γυναῖκα στῆς ὁποίας τὸ ἀντίκρυσμα ἔνοιωσε ἀμέσως μέσα του ἕνα συναίσθημα ποὺ τοῦ ἦταν ἄγνωστο ὥς τότε, ἕνα συναίσθημα γοητευτικό.

'Αφιερωμένος ὁλόκληρος ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν τέχνη του, ὁ 'Αντρέας ντὲλ Σάρτο δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ὡραία... ὤ ! ὡραία γιὰ νὰ τὴ ζωγραφίση καὶ νὰ κρατήση γιὰ πάντα τὴν εἰκόνα της.

Αὐτὴ τοὐλάχιστον ἦταν ἡ πρώτη σκέψις τοῦ ντὲλ Σάρτο καθὼς εἶδε τὴ γυναῖκα ἐκείνη.

Ἡ ἄγνωστος κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι της ἕνα κοριτσάκι ὥς τριῶν χρόνων μὲ φυσιογνωμία ζωηρὴ καὶ ἔξυπνη. Θὰ ἦταν ἡ κόρη της χωρὶς ἄλλο.

Ὁ 'Αντρέας σκέφθηκε ὅτι ἂν καλόπιανε τὸ παιδάκι, θὰ καλόπιανε συγχρόνως καὶ τὴ μητέρα του. Στάθηκε λοιπὸν μπρὸς στὴν μπέμπεκα καὶ χαιρετῶντας την μ' ἕνα τρόπο λίγο ἀστεῖο, τῆς εἶπε :

— Ξέρετε, μικρή μου δεσποινίς, πὼς εἶσθε πολὺ χαριτωμένη.

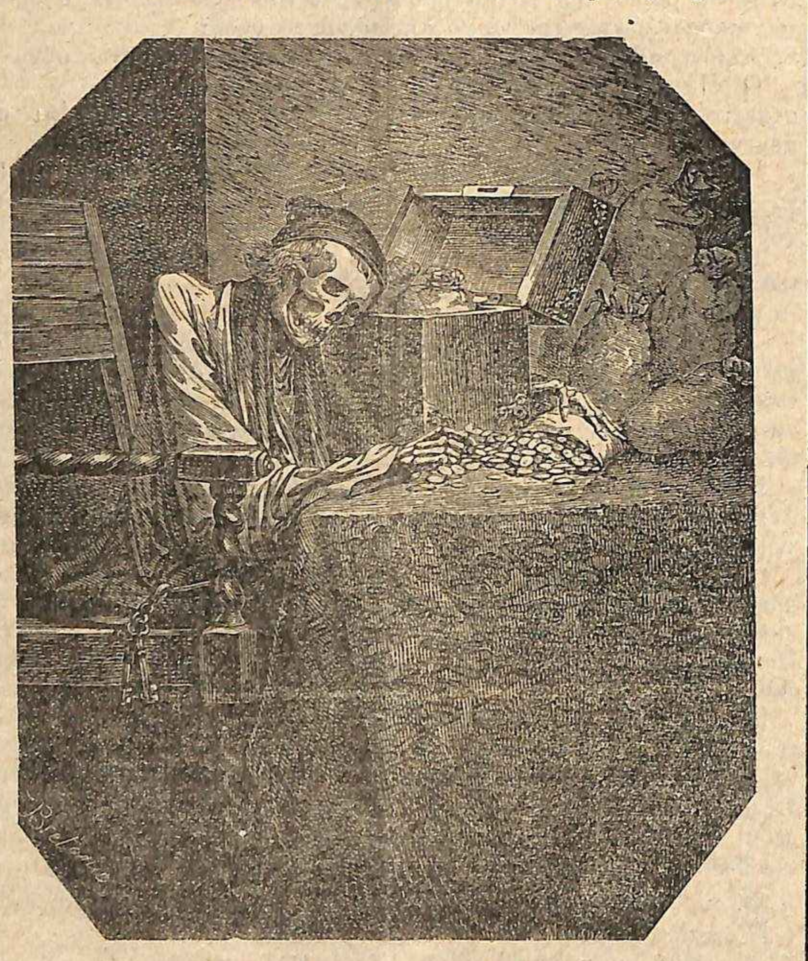

'Ο θάνατος τοῦ φιλαργύρου

Τὸ κοριτσάκι, ἀκούγοντάς τον κοκκίνησε. Ἡ μητέρα του κούνησε εὔθυμα τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Ὤ, τὸ ξέρει δυστυχῶς, κύριε ! Τό ξέρει παραπάνω ἀπ' ὅτι πρέπει νὰ τὸ ξέρει !.. Γι' αὐτὸ εἶνε κιόλας πολὺ κοκέττα...

- Τί λέτε, κυρία μου !.. 'Απὸ τώρα κοκέττα... Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατό.

— Καὶ ὅμως, κύριε... Δὲν ξέρετε πῶς προσέχει τὶς τουαλέττες της... Ἂν τὴν ἀφήναμε ἐλεύθερη, θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ περνάη ὅλη της τὴν ἡμέρα μπρὸς στὸν καθρέφτη !..

— 'Αλήθεια !.. 'Αλήθεια εἶν' αὐτά, μικρή μου δεσποινίς .. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τ' ὄνομά σας ; ρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Ἔ λοιπόν ! δεσποινὶς Μαρία, ἀφοῦ σᾶς ἀρέσει τόσο νὰ βλέπετε τὸν ἑαυτό σας στὸν καθρέφτη, θὰ σᾶς κάνω μὲ τὴν ἄδεια τῆς μαμᾶς σας, τὴν εἰκόνα σας.... Ἔτσι θὰ ἔχετε τὸν ἑαυτό σας ἀδιάκοπα μπρὸς στὰ μάτια σας καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχετε καθρέφτη... Ἔ, τί λέτε ;

Ἡ μητέρα, ἀκούγοντας τον, χαμογέλασε καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Ὁ κύριος εἶνε ζωγράφος.

— Μάλιστα, κυρία. 'Εργάζομαι ἐπὶ τοῦ παρόντος στὸ μοναστῆρι τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ».

— 'Εμπῆκα, εἶπε ἡ κυρία, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ μιὰ φίλη μου σ' αὐτὸ τὸ μοναστῆρι. 'Εθαυμάσαμε πολὺ δυὸ εἰκόνες ποὺ εἶνε μπρὸς στὸ βωμό, τὸν «Εὐαγγελισμὸ» καὶ τὴν «'Αποκαθήλωση». Μήπως εἶνε ἔργα σας, κύριε ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ὤ ! τότε δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου. Εἶνε ὑπέροχα.

Μὲ κολακεύετε πολύ, κυρία.

— Δὲν λέω παρὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ θὰ καταδεχθῆτε σεῖς νὰ κάνετε τὴν εἰκόνα τῆς μικρῆς μου Μαρίας...

Ὤ, δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως... Μονάχα ἕνα πρᾶγμα μ' ἀνησυχεῖ...

— Ποιὸ πρᾶγμα, κυρία μου...

— Τὸ μέρος ὅπου θὰ ποζάρη ἡ κόρη μου... Θὰ σᾶς ἔλεγα νἄρθῆτε στὸ σπίτι μου... Μὰ ἔχω ἕνα σύζυγο τόσο ἀνυπόφορο, τόσο ἀστεῖο !... Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπολύτως ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐμπόριό του... Ἂν ἔρθετε γιὰ νὰ τὴ ζωγραφίσετε στὸ σπίτι μου. θὰ βρίσκη τρόπο νὰ σᾶς ἀνησυχεῖ σὲ κάθε στιγμή.

— 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος, ὑπάρχει μιὰ λύσις πολὺ ἁπλῆ. . Γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀνησυχεῖ ὁ σύζυγός σας, δὲν θὰ ἔλθω στὸ σπίτι σας, μὰ θὰ ἔλθετε σεῖς στὸ δικό μου...

— Ὤ ! τί λέτε, κύριε ;..

— Μα γιατί ξαφνιάζεστε...; Μήπως δὲν εἶνε γνωστὸ ὅτι ἕνα σωρὸ κυρίες τῆς καλλιτέρας τάξεως πηγαίνουν καὶ ποζάρουν στους ζωγράφους... Προκειμένου μάλιστα να κάνω τὴν εἰκόνα τῆς κόρης σας καὶ ὄχι τὴ δική σας, δὲν ὑπάρχει φόβος να σᾶς κακολογήση κανείς.

— Σ' αὐτὸ ἔχετε δίκηο.

— Ποῦ κάθεστε, κυρία ;

— Στὴν ὁδὸ Σαν Γκάλλο. Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Καρλο ντι Ντομένικο.

— Τοῦ πιλοποιοῦ ; Ὤ ! Θεέ μου !..

— Τί ἐπάθατε, κύριε.

— Συγχωρέστε με, κυρία, μά... τὸν ξέρω ἐξ ὄψεως κι' ἀναρωτιέμαι πῶς σεῖς, ὡραια καὶ νέα καθὼς εἶστε, ἀποφασίσατε καὶ παντρεφτήκατε, αὐτὸ τὸν ἀσχημότατο γέρο !..

Ἡ Λουκρητία ντὲλ Φέντε—αὐτὸ ἦταν τὸ πατρικὸ ὄνομα τῆς γυναίκας τοῦ πιλοποιοῦ, — ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ ἀπάντησε :

— Ἤμουν δεκάξη χρονῶν ὅταν παντρέφτηκα τὸν Κάρλο ντὶ Ντομένικο καὶ οἱ γονεῖς μου δὲν ἐζήτησαν τὴ γνώμη μου, ὅταν ἀποφάσισαν αὐτὸ τὸ γάμο... 'Εσεῖς ποῦ κάθεστε, κύριε ;

— 'Εγώ, κυρία μου, κατοικῶ στὴν πλατεῖα ντὲλ Κράνο Ὅπως βλέπετε, τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ δικό σας.

— Ναί. Μόλις δέκα λεπτῶν ἀπόστασις...

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, σύμφωνοι, κύριε .. Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε ἀκόμη τ' ὄνομά σας.

— 'Αντρέας ντὲλ Σάρτο, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος ὑποκλινόμενος.

— 'Ωραῖα. Λοιπόν, σύμφωνοι, κύριε 'Αντρέα ντελ Σάρτο, θὰ ἔλθω στὸ σπίτι σας μὲ τὴ μικρή μου Μαρία. Δὲν εἴπαμε ὅμως πότε ..

— Ὅσο μπορεῖτε πιὸ γρήγορα... Αὔριο, αὔριο τὸ πρωΐ...

— Ἔστω ! Αὔριο τὸ πρωΐ ! Μὰ δὲν ἔχετε δουλειὰ στὸ μοναστῆρι !

— Ἡ δουλειά μου μπορεῖ νὰ περιμένη. Οἱ ζωγράφοι δὲν εἶνε καθόλου βιαστικοί... 'Εξ ἄλλου ἔχω στὸ μυαλό μου μιὰ ἰδέα, ἡ ὁποία ἂμ πραγματοποιηθῆ, θὰ τοὺς κάνη νὰ ἐνθουσιασθοῦν γιὰ τὴν εὐτυχῆ σύμπτωση ποὺ μ' ἔκανε νὰ σᾶς γνωρίσω...

— Ἆ !.. Καὶ γιατί ;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτὸ ἀργότερα !.. Ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω σχετικῶς μιὰ χάρη, τὴν ὁποία, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε...

***

Ἡ χάρη την ὁποία ὁ 'Αντρέας ντὲλ Σάρτο ἑτοιμαζότανε νὰ ζητήση ἀπὸ τὴ Λουκρητία ντὲλ Φέντε, ἦταν νὰ δεχθῆ ἐκείνη καὶ νὰ τοῦ ποζάρη γιὰ μοντέλο, γιὰ νὰ ζωγραφίση ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα μιᾶς τοιχογραφίας, τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ζωγραφίση ἀκόμα στὴν ἐκκλησία τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἦταν ἡ «Γέννησις τῆς Θεοτόκου» τὴν ὁποίαν ὁ ζωγράφος μας εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ σχεδιάζη.

Συμβαίνει σὲ πολλὲς περιστάσεις στοὺς καλλιτέχνας, τὰ συναισθήματα ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν τέχνην τους νὰ κυριαρχοῦν τῶν ἀτομικῶν συναισθημάτων τους.

Ἔτσι συνέβη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σὲ μιὰ μεγάλη τραγῳδὸ (τὴ Σάρα Μπερνάρ), ἡ ὁποία εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ ἀγαπητή της φίλη ποὺ ψυχορραγοῦσε. Καθὼς καθόταν δίπλα στὸ κρεββάτι της ξέχασε νὰ κλάψη. 'Αντὶ αὐτοῦ κατέβαλε ὅλη της τὴν προσοχὴ γιὰ νὰ σπουδάξη ὅλους τοὺς τρομεροὺς σπασμοὺς τῆς ἀγωνίας ποὺ ζωγραφιζόντουσαν στὸ πρόσωπο τῆς ἑτοιμοθάνατης.

Τὴ σπουδή της αὐτὴ ἡ μεγάλη τραγῳδὸς τὴ χρησιμοποίησε ἀργότερα γιὰ νὰ δημιουργήση ἕναν περίφημο ρόλο φθισικῆς ποὺ πεθαίνει.

Ὁ 'Αντρέας ντὲλ Σάρτο ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λουκρητία ντὲλ Φέντε, μὰ ἀναποῦσε πρὸ πάντων τὴν τέχνη του. Πρὶν ἀκόμα ὀνειρευθῆ τὴ φίλη του μέσα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ὀνειρευόταν ζωγραφισμένη σὲ μιὰ εἰκόνα του !

***

Ἡ Λουκρητία ὑπῆρξε ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ της. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, παρουσιάστηκε μαζὺ μὲ τὴν κόρη της στὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου.

Τὸ ἀτελιὲ τοῦ ντὲλ Σάρτο ἦταν σχετικῶς μέτριο, μὰ φάνηκε πολὺ περίεργο στὰ μάτια τῆς Λουκρητίας, ἡ ὁποία ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῆ μέσα στὸ πιὸ πεζὸ περιβάλλον, μέσα στὰ καπέλλα καὶ τοὺς σκούφους ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ σύζυγός της προσπαθοῦσε νὰ πουλάη σὲ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ μεγάλες τιμές...

Ἕνα σχέδιο προπάντων τοῦ συντρόφου τοῦ ντὲλ Σάρτο, τοῦ Φράντζια Μπίζιο διασκέδασε ἐξαιρετικὰ τὴ Λουκρητία. Παρίστανε τὸ «θάνατο ἑνὸς φιλαργύρου» ἢ μᾶλλον «Ἕνα φιλάργυρο νεκρό». Παραθέτουμ' ἐδῶ μιὰ φωτογραφία τῆς εἰκόνος αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἐπηρεασμένη κάπως ἀπὸ το Χολμπέϊν τὸ ζωγράφο τοῦ «Χοροῦ τῶν Νεκρῶν».

Ἡ Λουκρητία ἐβεβαίωνε ὅτι αὐτὸς ὁ φιλαργυρος ποὺ εἶχε πεθάνει μπρὸς στοὺς θησαυρούς του ἔμοιαζε σὰ δυὸ σταγόνες νεροῦ, μ' ἕνα θεῖο της ἐνεχυροδανειστή, ὁ ὁποῖος πεθαίνοντας καθὼς εἶδε τὸν ἀσημένιο σταυρὸ τὸν ὁποῖο ἕνας μοναχὸς τοῦ ἔβαλε μέσ' στὰ χέρια, φώναξε, νομίζοντας ὅτι τοῦ τὸν ἔδινε γιὰ ἐνέχυρο :

«Εἶνε πολὺ ἐλαφρός !.. Δὲν δίνω γι' αὐτὸν παραπάνω ἀπὸ δυὸ φιορίνια !..

('Ακολουθεῖ)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Μὲ ρόγιασ' ἡ μαννοῦλα μου,
—ἡ παληορφανοποῦλα μου
σὲ χηροπούλας χέρια,
— στὰ σπαθιὰ καὶ στὰ μαχαίρια
νὰ στέκ' ὀρθὸς νὰ τὴν κερνῶ,
— καὶ νὰ τὴν παρακαλῶ,
μ' ἀσημένιο τάσι,
— ποὺ νὰ στράψη νὰ τὴν κάψη·
νὰ πλένη τὰ ποδάρια της
— καὶ τὰ δυὸ ξεράδια της.
σ' ἕνα χρυσὸ λεγένι,
— χαράμι νὰ τῆς γένη·
τῆς στρώνω πέντε στρώματα
— καὶ πέντ' ἔξη παπλώματα
καὶ δυὸ ἄσπρα σεντονάκια
— νὰ κοιμοῦνται δυὸ κορμάκια
«δός μου, κυρὰ τὴ ρόγα μου
— κ' ἐκείνη τὴ ρογίτσα μου,
δός μου τὴ δούλεψί μου,
—σ' ἐβαρέθηκ' ἡ ψυχή μου·
νὰ φέρνω τὸ κρύο νερό,
— μέσα τὸν χειμῶν' καιρὸ
'Απὸ τ' 'Αγᾶ τὴ βρύσι,
— ποιὸς τὴν κάνει τέτοια κρίσι».

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθῆκαι. Πληροφορεῖαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας Λέκα 7.

Η ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΟΙ ΗΜΙΑΓΡΙΟΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΚΑΝ

Ἡ περιεργοτάτη διαδικασία τοῦ γάμου. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς μυρίζεται τὸ πουκάμισο τῆς νύφης γιὰ νὰ κρίνη ἂν εἶνε κατάλληλη ὡς σύζυγος. Ἡ προγαμιαία.. ἡλιοθεραπεία. Τὰ σφουγγάρια μὲ τὰ χνῶτα Τὸ εἴδωλο τοῦ αἱμοβόρου θεοῦ Κβιάβι-Πορα. Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ αὐτοκράτορος ποὺ καταλαμβάνει ἔκτασιν χιλιομέτρου.

Πολλὰ ἔχουμε γράψει ὥς τώρα περὶ τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς γῆς. Σήμερα θὰ σᾶς γνωρίσουμε πάλι μιὰ φυλὴ ἡμιαγρίων, τοὺς κατοίκους τοῦ 'Αρρακάν, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καὶ ἡ συνήθειες εἶνε παραδοξώτατες.

Ὅταν ἕνας νέος στὸ 'Αρρακὰν θέλει νὰ παντρευτῆ, ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ γνωστοποιεῖται πρῶτα ἐπισήμως στὸ κοινὸ... δι' ἑνὸς ντελάλη !... Μόλις λάβουν γνῶσιν τοῦ πράγματος οἱ διάφοροι πατέρες τῶν ἀνύπαντρων κοριτσιῶν, παρουσιάζουν—ἂν ἐννοεῖται τοὺς ἀρέση ὁ ὑποψήφιος—τὶς θυγατέρες τους στὸν πατέρα τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ, ὁ ὁποῖος τὶς περιμένει στὸ προαύλιο τοῦ σπιτιοῦ του. 'Αμέσως, μετὰ τὶς συνηθισμένες διατυπώσεις τῆς ὑποδοχῆς, ἡ ὑποψήφιες ἀποσύρονται πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, ὅπου βγάζουν τὰ ροῦχα τους καὶ φοροῦν μόνο ἕνα μακρὺ καὶ χοντρὸ βαμβακερὸ πουκάμισο. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ντυμένες, παρουσιάζονται καὶ πάλι στὸ μέλλοντα πενθερό τους, ὁ ὁποῖος τὶς ἐκθέτει ἔτσι στὸν... ἥλιο. 'Εκεῖ ἡ φτωχὲς κοπέλλες μὲ ἀξιοθαύμαστη φιλοσοφικὴ ἐγκαρτέρησι, ψήνονται ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσερες ὧρες, μέχρις ὅτου ὁ ἱδρώτας τοῦ κορμιοῦ τους διαπεράσει τὸ χοντρὸ βαμβακερὸ πουκάμισο τὸ ὁποῖο φοροῦν. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς...προγαμιαίας αὐτῆς ἡλιοθεραπείας, παραλείψαμε νὰ ποῦμε, πῶς κάθε ὑποψηφία νύφη βαστᾶ στὰ χέρια της καὶ ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ σφουγγάρι, ἀπάνω στὸ ὁποῖον ἀφήνει κάθε λίγο καὶ ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἐκπνοὲς δυνατές.

Ὁ μέλλων πεθερὸς κατόπιν παραλαμβάνει τὰ μουσκεμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα πουκάμισα καὶ τὰ σφουγγάρια, τὰ ὁποῖα πηγαίνει στὸ γυιό του, ποὺ βρίσκεται κλεισμένος σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς περίεργης αὐτῆς ἱεροτελεστείας.

Μόλις προσκομισθοῦν τὰ πουκάμισα καὶ τὰ σφουγγάρια, ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς τὰ πέρνει ἕνα-ἕνα καὶ τὰ μυρίζεται. Χαρὰ δὲ σ' ἐκείνη τὴ νέα ποὺ τὸ πουκάμισό της καὶ τὸ σφουγγάρι της δὲ θὰ βγάζουν καμμιὰ δυσάρεστη μυρωδιά. Αὐτὴ θὰ γίνη νύφη, ἔστω κι' ἂν ἀκόμα εἶνε ἡ πιὸ ἄσχημη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Ὅσες δὲν...ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τὸ γαμπρό, φεύγουν καταντροπιασμένες καὶ ζητοῦν κανένα... συναχωμένο ὑποψήφιο γιὰ νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὸ πουκάμισο καὶ τὸ σφουγγάρι τους.

***

Ἄλλο ἔθιμο ἀρκετὰ περίεργο τῶν κατοίκων τοῦ 'Αρρακάν, εἶνε μιὰ φονικωτάτη ἑορτή, ποὺ τελεῖται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ στὴ γλῶσσα τῶν ἐντοπίων λέγεται σανσαπόρα. Κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς σανσαπόρα περιφέρεται στοὺς δρόμους φορτωμένο σ' ἕν' ἁμάξι τὸ εἴδωλο τοῦ θεοῦ Κβιάβι-Πόρα. 'Ακολουθοῦν δὲ ψάλλοντας διαφόρους ὕμνους, χορεύοντας ἐξωφρενικοὺς χοροὺς καὶ χτυπῶντας κρόταλλα καὶ τύμπανα καὶ σεῖστρα, ἑκατὸν ἐνενῆντα ἱερεῖς ντυμένοι μὲ κίτρινα μεταξωτὰ ράσα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πίσω τους οὐρὰ δύο καὶ τριῶν μέτρων.

Στοὺς τροχοὺς τοῦ ἁμαξιοῦ, ἀπάνου στὸ ὁποῖον βρίσκεται τὸ εἴδωλο τοῦ Κβιάβι-Πόρα, εἶνε προσαρμοσμένα μυτερὰ καρφιὰ καὶ λεπίδες μὲ τὶς αἰχμὲς πρὸς τὰ ἔξω. Ἔτσι ὅσοι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὔνοια τοῦ Κβιάβι-Πόρα, πέφτουν κάτω, μπρὸς στὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖο περνᾶ ὁπάνω τους καὶ τοὺς κομματιάζει μὲ τοὺς ἀκανθωτοὺς καὶ λεπιδοφόρους τροχούς του !...

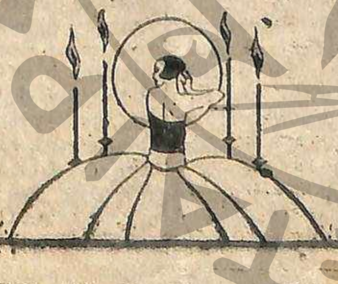

Ὅσοι δὲν εἶνε τόσο τολμηροί, ἢ δὲν πιστεύουν καὶ τόσο στὴν ὠφελιμότητα τῆς εὐνοίας τοῦ αἱμοβόρου Κβιάβι-Πόρα, πλησιάζουν ἁπλῶς τοὺς πληγωμένους καὶ πέρνουν μερικὲς στάλες ἀπὸ τὸ «ἁγιασμένο αἷμα» τους, μὲ τὶς ὁποῖες ἀλοίφονται.

Οἱ σταγόνες αὐτὲς εἶνε ἀρκετὲς—ὅπως πιστεύουν—γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν μιὰ γωνίτσα—ἔστω καὶ ἀπόμερη—στὸν ὡραῖο παράδεισο τοῦ Κβιάβι-Πόρα.

Οἱ ἱερεῖς κατόπιν ἀφαιροῦν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν τὶς φονικὲς λεπίδες καὶ τὰ καρφιὰ καὶ τὰ διατηροῦν μέσα στοὺς ναούς, ὡς τὰ ἁγιώτερα καὶ πολυτιμώτερα λείψανα.

***

Καὶ τώρα ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μάθετε καὶ τοὺς τίτλους, ποὺ ἀκολουθοῦν ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπογραφή, τοῦ βασιλέως τοῦ 'Αρρακάν :

«Παξδά, Αὐτοκράτωρ τοῦ 'Αρρακάν, κάτοχος τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος καὶ τῶν δύο ἐνωτίων, Παντοδύναμος Λέων, Κύριος τῶν δώδεκα ἁγίων ἐπαρχιῶν καὶ τῶν δώδεκα βασιλέων, οἱ ὁποῖοι θέτουν τὴν κεφαλήν των ὑπὸ τὸ ἅγιον πέλμα του, ἀντιπρόσωπος ἐπὶ γῆς τοῦ θειοτάτου Κβιάβι-Πόρα κλπ. κλπ.»

Ἂν λάβετε ὑπ' ὄψει σας καὶ τὴν ἰδιαιτέραν γραφὴν τοῦ 'Αρρακάν, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα παριστάνονται μὲ διάφορα λουλουδάκια, δεντράκια, καλυβάκια κλπ. κλπ. τό... μπιλιέττο τοῦ εὐτυχισμένου αὐτοῦ Αὐτοκράτορος καὶ «κατόχου τῶν δύο ἐνωτίων» κλπ. κλπ. πρέπει νὰ ἔχη τὸ μέγεθος τοὐλάχιστον μιᾶς μεγάλης κόλλας χαρτιοῦ δικοῦ μας ἢ μᾶλλον ἑνός... σεντονιοῦ !...

ΠΟΘΕΝ Η ΛΕΞΙΣ «ΤΑΤΑΡΟΣ»

Γνωρίζετε ἀπὸ ποῦ προῆλθε ἡ λέξις «Τάταρος», «Ταταρία» κλπ. Ἅμα τὸ μάθετε θὰ δῆτε ὅτι δὲν ἔχει καθόλου κολακευτικὴν σημασία γιὰ τοὺς Ταταρους. Σὲ παλαιότερη ἐποχή, ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ Τάταροι εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀκάθαρτοι καὶ βρώμικοι. Ἰδίως ἀποπνέουν τὴ βαρειὰ μυρουδιὰ τοῦ τράγου, ἐπειδὴ συνηθέστατα ντύνονται μὲ δέρματα τράγου. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Κινέζοι τοὺς ἀποκαλοῦν χλευαστικά; Τσάου-τὰ τσές, τὸ ὁποῖον σημαίνει: ἄνθρωποι ποὺ βρωμοῦν σὰν τράγοι.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΗΣ «ΣΚΩΤΛΑΝΤ-ΓΙΑΡΔ»

Οἱ πέντε μεγαλείτεροι Ἄγγλοι Ντέτεκτιβς. Πῶς κατέλαβαν τὴ σημερινή τους θέσι. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὀνόματος ἑνὸς ἀγνώστου αὐτόχειρος. Ὁ λωποδύτης ἀριστοκράτης. Ἡ ψυχραιμία τοῦ ἀστυνομικοῦ Πίγκερτον. Μόνος καὶ ἄοπλος ἀπέναντι μιᾶς ὁλόκληρης συμμορίας. Ἕνας μεγαλοβιομήχανος ποὺ δολοφονεῖται συγχρόνως ἀπὸ δύο γυναῖκες, κλπ.

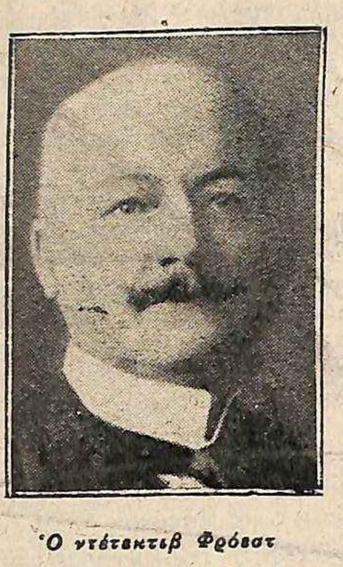

Ὁ ντέτεκτιβ Φρόεστ

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Σκῶτλαντ-Γιάρδ, τοῦ ἀρχηγείου δηλαδὴ τῆς περιφημοτέρας χωροφυλακῆς τοῦ κόσμου, τῆς ἀγγλικῆς, βρίσκονται σήμερα πέντε διάσημοι ἀστυνομικοί. Κι' οἱ πέντε τους διεκρίθησαν ἰδιαιτέρως κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ὑπηρεσίας των, χάρις στὴν ἀνακάλυψι τῶν δραστῶν διαφόρων σκοτεινῶν ἐγκλημάτων, σ' αὐτὲς δὲ τὶς πρῶτες τους ἐπιτυχίες ὀφείλουν τὴν σημερινή τους θέσι.

Ἂν λοιπὸν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὅλοι οἱ ντέτεκτιβς τῆς Σκῶτλαντ-Γιάρδ θεωροῦνται ὡς ἐξαιρετικὰ ἔξυπνοι ἄνθρωποι κι' ὅτι οἱ ντέτεκτιβ αὐτοὶ ἀνέρχονται σὲ ἐννεακοσίους—τότε ἀσφαλῶς πρέπει νὰ θεωρήση αὐτοὺς ποὺ τοὺς διευθύνουν ὡς μεγαλοφυεῖς! Μπρόουν, Φρόεστ, Πίγκερτον, Χάουκινς, Νέϊλ. Αὐτὰ εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν πέντε κορυφαίων Ἄγγλων ἀστυνομικῶν τῶν ὁποίων τὸ μυαλὸ μπορεῖ νὰ διαφωτίση τὸ μυστήριο καὶ τῶν πιὸ πολυπλόκων ἐγκλημάτων.

Γιὰ νὰ δείξουμε τὴν ὀξύνοια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἀναφέρουμε τὶς ὑποθέσεις χάρις στὶς ὁποῖες ἐδημιούργησαν κι' ἐστερέωσαν τὴ φήμη τους. Ὁ Μπρόουν ἐν πρώτοις, κατώρθωσε, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἄσημος ἀστυνομικός, ν' ἀνακαλύψη τὴν ταυτότητα ἑνὸς ἀγνώστου αὐτόχειρος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μπόρεσε νὰ βρῆ χάρις σὲ πραγματικῶς ἀπιστεύτους συνδυασμούς.

Σὲ ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Ἰμπεριάλ» τοῦ Λονδίνου, βρέθηκε μιὰ μέρα — πρὸ ἐτῶν — σκοτωμένος ἕνας κύριος ὡς πενῆντα ἐτῶν περίπου. Ἀμέσως ἐξηκριβώθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας. Στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου δὲν εἶχε γράψει οὔτε τὸ ὄνομά του, οὔτε τὴ διεύθυνσί του καὶ ὅλα του τὰ γράμματα τὰ εἶχε κάψει. Ἔτσι ἡ ταυτότης του ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακριβωθῆ. Τότε ὁ Μπρόουν ἀνέλαβε νὰ διαφωτίση αὐτὸς τὴν ὑπόθεσι. Στὴν ἀρχὴ ἔψαξε στὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ ἀγνώστου νεκροῦ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκε σ' αὐτὰ τὸ μονόγραμμά του. Ὁ αὐτόχειρ ὅμως εἶχε φροντίσει νὰ κόψη προσεκτικὰ ὅλα τὰ μονογράμματα τῶν ἀσπρορρούχων του. Μόνον σ' ἕνα μαντῆλι βρέθηκαν τὰ ἴχνη ἑνὸς μονογράμματος τὸ ὁποῖο φαίνεται ὅτι τὸ εἶχε ἀποκόψει τὸ ψαλλίδι. Τὰ ἴχνη αὐτὰ λοιπὸν ἔδειχναν ὅτι ἀνῆκαν στὸ ψηφίο Μ ἢ Ν. Ὕστερα ὁ Μπρόουν ἐξήτασε προσεκτικὰ μ' ἕνα φακὸ τὰ διάφορα χαρτιὰ ποὺ εἶχε κάψει ὁ νεκρός. Σ' ἕνα κομματάκι ἀπ' αὐτὰ διέκρινε ἕνα τ καὶ δύο λ, σ' ἕνα ἄλλο κομματάκι χαρτὶ διεκρίνετο καθαρὰ τὸ γράμμα J. Τότε ὁ Μπρόουν ἄφησε ἐλεύθερη τὴ φαντασία του καὶ ἀπὸ τὸ κεφαλαῖο J συνεπέρανε ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ αὐτόχειρος θὰ ἦταν John, ὄνομα κοινότατο στὴν Ἀγγλία καθὼς καὶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα γράμματα προσπάθησε νὰ συνθέση ἕνα ἀπὸ τὰ κοινότερα ἀγγλικὰ ἐπίθετα καὶ μὲ διαφόρους συνδυασμοὺς κατώρθωσε νὰ βρῆ εἰκοσιπέντε, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπέρριψε ἀμέσως τὰ εἴκοσι ὡς ἀπίθανα. Ἀπὸ τὰ πέντε ποὺ ἔμεναν ἐδιάλεξε ὡς πιθανώτερο τὸ ἐπίθετο Μίτσελλ καὶ τότε ἀνεκοίνωσε στὴν «Σκῶτλαντ Γιάρδ» ὅτι ὁ ἄγνωστος ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται Τζὼν Μίτσελλ. Ὅταν ἔγραψαν τὴν ἑπομένη τὸ ὄνομα αὐτὸ στὶς ἐφημερίδες παρουσιάστηκε ἀμέσως μιὰ νοσοκόμος ὀνόματι Ἔθελ Μίτσελλ, ἡ ὁποία εἶχε χάσει ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸν ἀδελφό της. Τὴν ὡδήγησαν στὸ Νεκροτομεῖο. Ἐκεῖ, μόλις εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ αὐτόχειρος, ἀνεγνώρισε ἀμέσως ὅτι ἦταν ὁ ἀδελφός της. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ σπουδαία ἀνακάλυψι, ὁ Μπρόουν ἔλαβε ἐξαιρετικὴ θέσι στὴν ἀστυνομία καὶ ἀπὸ τότε τοῦ ἀνετίθοντο ἡ πιὸ δύσκολες ἐγκληματικὲς ὑποθέσεις.

Ὁ Χάουκινς, ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς πέντε ἀρχηγούς, χρωστάει τὴ θέσι του στὴν ἀποκάλυψι μιᾶς σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως κλοπῆς κοσμημάτων. Πρὸ ἐτῶν, ἕνας Ἄγγλος πρίγκηψ εἶχε συνδεθῆ μὲ στενοτάτη φιλία μ' ἕναν ξένο ἀριστοκράτη. Διάφορες ἐρωτικὲς περιπέτειες ἔκαναν τοὺς δύο νέους νὰ συνδεθοῦν ἀκόμη περισσότερο καὶ σὲ λίγο δὲν ἔβλεπε κανεὶς πουθενὰ τὸν πρίγκηπα χωρὶς νὰ ἰδῆ δίπλα του καὶ τὸν ἀχώριστο συνοδό του. Αὐτὸ βάστηξε περίπου ἕνα χρόνο, ὡς ὅτου μιὰ μέρα ἀνεκαλύφθησαν μεγάλες κλοπὲς κοσμημάτων ἀπὸ διάφορα μέγαρα τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Στὴν ἀρχὴ οἱ Ἄγγλοι εὐγενεῖς, ἐδίσταζαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδάλου ποὺ μποροῦσε νὰ προκαλέση μιὰ τέτοια ὑπόθεσις. Ὕστερα ὅμως ἐπειδὴ ἡ κλοπὲς ἐξακολουθοῦσαν ἀναγκάστησαν νὰ ὑποβάλουν μηνύσεις κατ' ἀγνώστων. Ἀμέσως ἡ διεύθυνσις τῆς «Σκῶτλαντ Γιάρδ» ἀνέθεσε σὲ πολλοὺς ντέτεκτιβ, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρισκόταν καὶ ὁ Χάουκινς, τὴν ἐπιτήρηση τῶν μελῶν τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν ξένων ποὺ ἐσύχναζαν στοὺς κύκλους της. Μόλις ὅμως ἄρχισαν οἱ ἀστυνομικοὶ τὴ δουλειά τους ὁ ξένος εὐγενής, ὁ ἀχώριστος φίλος τοῦ Ἄγγλου πρίγκηπος, ἐξηφανίσθη χωρὶς ν' ἀφήση κανένα ἴχνος. Μάταια χάλασε τὸν κόσμο ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν βρῆ. Τότε ὁ Χάουκινς συνέλαβε τὴν μεγαλοφυᾶ ἰδέα νὰ παρουσιασθῆ ὁ ἴδιος ὡς εὐγενὴς ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε δῆθεν ἕνα συνοδὸ καταγόμενο ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια γιὰ νὰ τὸν συνοδεύση στὰ ταξείδια του. Ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο δημοσίευε στὶς μεγαλείτερες γαλλικές, ἀγγλικὲς καὶ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀγγελίες αὐτοῦ τοῦ τύπου ὑπὸ διάφορα ὅμως ὀνόματα, ὡσότου ἐπὶ τέλους τοῦ παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸ Μόντε-Κάρλο ὁ ἀναζητούμενος συνοδὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ φίλο τοῦ πρίγκηπος. Ἔτσι ἀνεκαλύφθη ὁ κλέπτης τῶν κοσμημάτων. Δὲν εἶχε ὅμως ἀκόμη πιστοποιηθῆ ἡ ἐνοχή του καὶ δὲν εἶχαν βρεθεῖ οὔτε οἱ συνένοχοί του οὔτε τὰ κοσμήματα ποὺ εἶχε κλέψει. Ἐπὶ μῆνες ὁλοκλήρους ταξείδευε ὁ ντέτεκτιβ μαζὺ μὲ τὸν κλέφτη σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη χωρὶς ὅμως νὰ μπορέση ποτὲ νὰ ὑποδῆ τίποτε τὸ ὕποπτο στοὺς τρόπους καὶ στὶς σχέσεις τοῦ συνοδοῦ του. Στὸ τέλος, ὅταν πειὰ λογάριαζε κιόλας τὸ παιχνίδι του γιὰ χαμένο, βρῆκε ἕνα τελευταῖο μέσον. Ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα ἄρχισε μιὰ ἀλληλογραφία μὲ τὸ γραμματέα του στὴν ὁποία διεπραγματεύετο τὴν πώληση διαφόρων κοσμημάτων. Σὲ λίγο ὁ ψευδοαριστοκράτης πιάστηκε στὸ δόλωμα καί, μέσῳ ἑνὸς συνενόχου του, ἄρχισε κι' αὐτὸς ἀλληλογραφία μὲ τὸν Χάουκινς. Ὁ Χάουκινς ἐξηκολούθησε τὴν ἀλληλογραφία καὶ ἔτσι μετὰ ἕξη μῆνες κατώρθωσε νὰ συλλάβη ὁλόκληρη τὴ συμμορία ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας βρισκόταν ὁ συνοδός του. Οἱ ἔνοχοι παρεδόθησαν στὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια, ἐτιμωρήθηκαν παραδειγματικὰ καὶ μέγα μέρος τῶν κοσμημάτων περιῆλθε στοὺς κατόχους των.

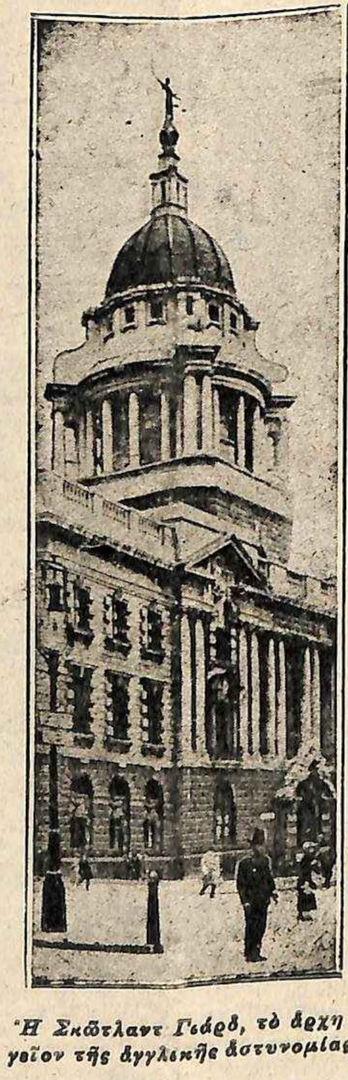

Ἡ Σκῶτλαντ Γιάρδ, τὸ ἀρχηγεῖον τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας

Χάρις στὴν ἀποκάλυψι μιᾶς ἄλλης μεγάλης συμμορίας ποὺ εἶχε τρομοκρατήσει ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνον ἔγινε σπουδαῖος κι' ἕνας ἄλλος ἀστυνομικός ὁ Οὐίλλιαμ Πίγκερτον. Ὁ Πίγκερτον εἶχε μιὰ πολὺ μικρὴ θέσι στὴν ἀγγλικὴ ἀστυνομία, ὅταν τοῦ ἀνετέθη ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐνόχων τῶν διαφόρων κλοπῶν ποὺ εἶχαν γίνη στὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία βρισκόταν ὑπὸ τὴ δική του ἐπίβλεψι. Ὁ Πίγκερτον ἄρχισε νὰ συχνάζη μόνος του καὶ χωρὶς νὰ ἔχη κανένα ὅπλο ἀπάνω του, στὰ διάφορα καταγώγια καὶ τὶς ταβέρνες τοῦ Οὐάϊτ-Τσάπελ, τῆς χειρότερης συνοικίας τοῦ Λονδίνου ἐλπίζοντας νὰ πάρη τ' αὐτί του κανένα λόγο ἀπὸ καμμιὰ συνομιλία, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἔβαζε ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κλεπτῶν. Πραγματικῶς ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἄκουσε μερικοὺς νὰ κάνουν λόγο στὶς κουβέντες τους γιὰ κάποιο κρυψῶνα, ὁ ὁποῖος εἶχε συχνὰ χρησιμεύσει γιὰ τὴν ἀπόκρυψι διαφόρων κοσμημάτων. Ὁ Πίγκερτον, ἐπῆγε ἀμέσως στὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος. Ἐκεῖ βρέθηκε μπρὸς σὲ μιὰ ἀποθήκη ἡ ὁποία φαινόταν ἀκατοίκητη. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα μ' ἕνα ἀντικλείδι, ἐλπίζοντας ὅτι δὲ θὰ εὕρισκε κανέναν μέσα. Ὅταν ὅμως ἄνοιξε βρέθηκε ἀντιμέτωπος μιᾶς πολυμελεστάτης συμμορίας. Οἱ συμμορῖται ἀντικρύζοντας τον ἔτσι ἀπρόοπτα ἔλαβαν ἀμέσως ὅλοι ἐχθρικὴ στάσι. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ὕψωσαν καὶ τὰ περίστροφά τους ἐναντίον του. Ὁ Πίγκερτον ὅμως δὲν ἔχασε διόλου τὴν ψυχραιμία του. Ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ τοὺς διαρρήκτες, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καὶ ἀπὸ προηγούμενες ὑποθέσεις, καλῶντας τους μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ ρωτῶντας τους γιὰ τὶς οἰκογένειές τους καὶ στὸ τέλος τοὺς συνεβούλευσε νὰ μὴ φέρουν καμμιὰ ἀντίστασι γιατὶ ἡ ἀστυνομία τοὺς εἶχε ἀνακαλύψει. Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει τὸ περίεργο ἔθιμο ὅταν ἕνας κλέπτης ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικὸ νὰ τὸν ἀκολουθεῖ στὴν ἀστυνομία χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐτηρήθη καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση. Ὁλόκληρη ἡ συμμορία παρεδόθη χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι στὸν Πίγκερτον ὁ ὁποῖος κατήγαγε ἔτσι τὸν μεγαλείτερο θρίαμβο τῆς ζωῆς του.

Ὑπὸ πολὺ πιὸ ρωμαντικὲς περιστάσεις, διεδραματίσθη ἡ ἐγκληματικὴ ὑπόθεσις ποὺ ἔκανε διὰ μιᾶς διάσημο τὸν ντέτεκτιβ Νέϊλ. Ἕνας διαβάτης περνῶντας ἕνα πρωῒ μπρὸς ἀπὸ μιὰ κομψὴ βίλλα, εἶδε νὰ στέκεται στὸ μπαλκόνι τῆς βίλλας μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία, μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζη μ' ὅλη τὴ δύναμή της καὶ μὲ καταφανῆ σημεῖα φρίκης, νὰ τρέξη ἀμέσως νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία γιατὶ στὸ σπίτι της εἶχε γίνει φόνος. Δέκα λεπτὰ ἀργότερα τρεῖς ἄνδρες τῆς Σκῶτλαντ-Γιάρδ μὲ τὸν Νέϊλ ἐπὶ κεφαλῆς εὑρίσκοντο στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Μόλις οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ σαλόνι εἶδαν μπροστά τους ἕνα φρικῶδες θέαμα. Χάμω στὸ χαλὶ βρισκόταν νεκρὸς μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, ὁ μεγαλοβιομήχανος Κάρολος Ραίυ, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βίλλας. Ὁ Νέϊλ ἐξακρίβωσε ἀμέσως ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε ρίξει ἐναντίον του τέσσερες σφαῖρες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πρώτη εἶχε πετύχει τὸ θῦμα στὸ κεφάλι καὶ εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατο. Ἕνα συρτάρι στὸ ἴδιο σαλόνι ὅπου ἦσαν φυλαγμένα τὰ κοσμήματα τῆς οἰκογενείας εἶχε διαρρηχθῆ καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ δολοφόνος εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημά του γιὰ νὰ κλέψη τὰ κοσμήματα αὐτά.

Ὁ «Μπίλυ Μπίλ» Πίγκερτον ὁ τύπος τοῦ Ἄγγλου ντέτεκτιβ

Ὁ Νέϊλ ὅμως ἐτάχθη ἐναντίον αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Τοῦ εἶχε κάνει ξεχωριστὴ ἐντύπωσι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ νέα γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε καλέσει εἰς βοήθεια τὸ διαβάτη δὲν ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ μεγαλοβιομηχάνου, ἀλλὰ ἡ φίλη του. Ἐκτὸς αὐτοῦ, μόλις μπῆκε στὴν κάμαρα εἶχε παρατηρήσει ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα ποτῆρι γεμάτο ὡς τὴ μέση μὲ μπύρα, τὸ ὁποῖον ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς. Στὴν ἀνάκρισι ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Νέϊλ ἡ ἐρωμένη τοῦ Ραίυ κατέθεσε ὅτι εἶχε πάρει τὸ περίστροφο ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μεγαλοβιομηχάνου καὶ μ' αὐτὸ ἐπυροβόλησε τὸν φονέα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπρόφθασε κι' ἔφυγε. Παραδόξως ὅμως ἡ σφαῖρες μὲ τὶς ὁποῖες εἶχε χτυπηθεῖ ὁ Ραίυ ἦσαν ἀκριβῶς τοῦ αὐτοῦ διαμετρήματος μὲ τὸ περίστροφο ποὺ εἶχε στὰ χέρια της ἡ νεαρὰ κυρία. Ἦταν λοιπὸν προφανὲς ὅτι ἡ διήγησις τῆς νέας ἦταν πλαστὴ καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια ἦταν ἡ δράστις τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἐνδείξεις ὅμως αὐτὲς δὲν ἀρκοῦσαν στὸν Νέϊλ τὸν ὁποῖον ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀπασχολῆ τὸ ἐξαφανισθὲν ποτῆρι τῆς μπύρας. Εἶχε δὲ δίκηο νὰ ἐπιμένη στὸ σημεῖο αὐτό, γιατὶ ἡ νεκροψία τοῦ πτώματος ἡ ὁποία ἔγινε σὲ λίγο ἀπέδειξε ὅτι ὁ Ραίυ εἶχε δηλητηριασθεῖ μὲ ὀξείδιον τοῦ μολύβδου. Αὐτὰ βέβαια περιέπλεξαν τὴν ὑπόθεσι ἀκόμη περισσότερο. Ὁ Νέϊλ ἐζήτησε νὰ ἐξακριβώση ἂν ὁ βιομήχανος εἶχε ἀγοράσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα μπύρα καὶ ἔμαθε ὅτι ἡ μπύρα ποὺ εἶχε πιῆ ἦταν ἀπὸ μερικὲς μποτίλλιες ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἡ γυναίκα του ἡ ὁποία ἔλειπε στὴν ἐξοχή. Ἔτσι τὸ αἴνιγμα διαφωτίστηκε γιὰ τὸν Νέϊλ καὶ ἡ ἀνακρίσεις ποὺ ἐξακολούθησαν κατόπιν, ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ντέτεκτιβ εἶχε κάνει ὀρθοτάτους ὑπολογισμούς. Ἡ γυναίκα Ραίυ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεχθῆ τὶς σχέσεις τοῦ συζύγου της μὲ τὴν ἄλλη νέα, ἀπεφάσισε μὲς στὴ ζήλεια της νὰ δηλητηριάση καὶ τοὺς δύο. Προτοῦ λοιπὸν νὰ πάη στὴν ἐξοχή, ἔρριξε μέσα τὸ δηλητήριο καὶ ὕστερα τὶς ἔβαλε πάλι στὴ θέσι τους μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τώρα ποὺ ὁ σύζυγός της θὰ ἔμενε μόνος του, θὰ ἔπερνε ἀσφαλῶς καὶ τὴ φίλη του στὸ σπίτι καὶ θὰ ἄνοιγε καμμιὰ ἀπ' τὶς μποτίλλιες μὲ τὸ δηλητήριο. Συγχρόνως ὅμως καὶ ἡ φίλη τοῦ Ραίυ ἐσχεδίασε τὴ δολοφονία τοῦ φίλου της γιὰ νὰ κλέψη τὰ κοσμήματα. Κατὰ σύμπτωσιν καὶ ἡ δύο δολοφονίες ἔγιναν συγχρόνως καὶ ἔτσι ὁ δυστυχισμένος Ραίυ ἔπεσε θῦμα καὶ τῶν δύο γυναικῶν. Ὁ Νέϊλ ὅμως ἐκέρδισε μερικὰ γαλόνια παραπάνω.

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ κατόρθωμα τοῦ Φρόεστ: Μιὰ μέρα τὸν ἐφώναξαν νὰ ἐξετάση τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει ξαφνα, δίπλα σὲ μιὰ πηγὴ τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου. Ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος εἶδε τὴν νεκρή, πιστοποίησε ὅτι ὁ θάνατός της εἶχε προέλθει ἀπὸ συγκοπή. Αὐτὸ ὅμως δὲν φάνηκε ἱκανοποιητικὸ γιὰ τὸν Φρόεστ. Ζήτησε νὰ μάθη πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ κατάσταση αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ζοῦσε μόνη της καὶ ἔμαθε ὅτι ἦταν σύζυγος ἑνὸς Ἰρλανδοῦ ὁ ὁποῖος εἶχε πρὸ πολλῶν ἐτῶν μεταναστεύσει στὴν Ἀμερική, ὅπου καὶ εἶχε ξαναπαντρευθῆ μολονότι δὲν εἶχε πάρει διαζύγιο ἀπ' τὴν γυναίκα του. Ὁ γάμος ὅμως τοῦ συζύγου της ἦταν μέχρι τινὸς ἄγνωστος στὴν νεκρὰ καὶ μόνον κατὰ σύμπτωσιν τὸν ἔμαθε αὐτὴ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ζοῦσε στὴν ἴδια πόλι μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψει πρὸ ὀλίγου στὸ Λονδῖνον. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ φαινόταν ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγαπάη τὸν σύζυγό της, ἀπεφάσισε νὰ μαζέψη ὅλες τὶς οἰκονομίες της καὶ νὰ πάη στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἄπιστο καὶ νὰ τοῦ ζητήση λόγο. Τὸν σκοπό της αὐτὸν τὸν ἔγραψε στὸν ἴδιον σ' ἕνα γράμμα τοῦ ὁποίου τὸ σχέδιο βρῆκε ὁ Φρόεστ στὸ συρτάρι της. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δυστυχισμένη γυναίκα ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὰ νεφρά της ἀπεφάσισε προτοῦ νὰ ταξιδέψη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ νὰ ὑποβληθῆ σὲ σχετικὴ θεραπεία. Ὁ Φόρεστ λοιπὸν ἔκανε τὴν ἑξῆς σκέψι. Ὁ σύζυγος στὴν Ἀμερικὴ θὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν γυναίκα του τὴν πάθησί της. Γιὰ νὰ καταστήση λοιπὸν ἀδύνατον τὸ ταξεῖδι της τῆς ἔστειλε ἕνα φάρμακο μὲ τὴν συμβουλὴ νὰ τὸ πιῆ σὲ μιὰ πηγὴ μὲ καθαρὸ νερό. Τὴν συμβουλὴ αὐτὴ ἀκολούθησε ἡ γυναίκα του, πῆρε τὸ φάρμακο τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κεραυνοβόλο δηλητήριο καὶ πέθανε. Πραγματικῶς ἔγινε καὶ δεύτερη νεκροψία τοῦ πτώματος καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναίκα εἶχε δηλητηριασθῆ μὲ κυανοῦχον κάλι. Ὁ σύζυγος συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία καὶ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

Αὐτὰ τὰ λίγα παραδείγματα δείχνουν πόσον δύσκολη καὶ περίπλοκη εἶνε ἡ ἐργασία τὴν ὁποία ἐκτελοῦν οἱ ντέτεκτιβ τῆς Σκῶτλαντ Γιάρδ. Γιατὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν δίδονται σ' αὐτοὺς ἡ μικρὲς ὑποθέσεις, ἀλλὰ πάντοτε τὰ δυσκολώτερα καὶ πολυπλοκώτερα ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα μόνον αὐτοὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐξιχνιάσουν.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ μαέστρου

Ὁ Ἐδουάρδος 7ος τῆς Ἀγγλίας ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας καὶ ζοῦσε δημοκρατικὰ στὸ Παρίσι γλεντοκοπῶντας καὶ συχνάζοντας στὰ διάφορα κέντρα, εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ἐντελῶς δημοκρατικὴ συνήθεια, τὴν ὁποία διατήρησε καὶ ὅταν ἀκόμη ἔγινε βασιλεύς.

Ὁσάκις τὸν ἐπισκεπτόνταν στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐκτιμοῦσε, ὅταν τελείωνε ἡ ἐπίσκεψις καὶ ἔφευγαν, τοὺς συνώδευε ὡς τὸν ἀντιθάλαμο καὶ ἐκεῖ ἔπερνε τὸ ἐπανωφόρι τους καὶ τοὺς τὸ κρατοῦσε νὰ τὸ φορέσουν, ὅπως δηλαδὴ ἀκριβῶς θὰ ἔκανε καὶ ἕνας καμαριέρης.

Κάποτε εἶχε προσφέρει τσάϊ στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του στὸν περίφημο Ἰταλὸ μαέστρο Πάολο Τόσκ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκατασταθῆ μονίμως στὴν Ἀγγλία καὶ μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ἐδουάρδος εἶχε συνδεθῆ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

Μετὰ τὸ τσάϊ, ὅταν ὁ Ἰταλὸς μαέστρος σηκώθηκε νὰ φύγη, ὁ Ἐδουάρδος σύμφωνα μὲ τὴν συνήθειά του, τὸν συνώδευσε ὡς τὸν ἀντιθάλαμο, ἐκεῖ πῆρε ἀπ' τὴν κρεμάστρα τὸ πανωφόρι του καὶ τοῦ τὸ παρουσίασε γιὰ νὰ τὸ φορέση.

Ἀλλὰ ὁ Πάολο Τὸσκ τινάχτηκε ὁλόκληρος καὶ κατακόκκινος τοῦ φώναξε:

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε, αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐπιτρέψω. Ὅποιος θὰ ἰδῆ...

Ἀλλὰ ὁ Ἐδουάρδος χαμογέλασε μ' ἐπιείκεια καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι μαέστρο. Ὅποιος θὰ μὲ ἰδῆ νὰ σὲ βοηθάω νὰ φορέσης τὸ πανωφόρι σου, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μὲ περάση γιὰ καμαριέρη.

Μπρὸς στὸ ἀκατανίκητο ἐκεῖνο ἐπιχείρημα ὁ μαέστρος ὑπέκυψε καὶ δέχθηκε τὴν βασιλικὴ περιποίησι.

— Προλήψεις μεγάλων συγγραφέων

Οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς καὶ οἱ μεγαλείτεροι ἀκόμη εἶχαν ἀνέκαθεν ὡρισμένες προλήψεις καὶ ἀπέδιδαν τὴν ἐπιτυχία τῶν ἔργων τους σὲ διάφορα ἀσήμαντα περιστατικά.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ μέγας Μολιέρος, ὅταν ἔγραφε τὴν πρώτη κωμωδία του, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλον προχειρότερο γιὰ νὰ τὴν διαβάση, φώναξε τὸ θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ τὴν διάβασε. Ἡ κωμωδία ἐσημείωσε ἐπιτυχία. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κολλήση στὸ Μολιέρο ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κωμωδία του εἶνε ἐπιτύχει μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὴν εἶχε διαβάσει στὸ θυρωρό του. Ὅταν λοιπὸν ἔγραφε δεύτερη κωμωδία ζήτησε πάλι τὸ θυρωρό του. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπουσίαζε γιὰ κάποια δουλειά, ὁ Μολιέρος δὲν ἀποφάσιζε νὰ πάη τὴν κωμωδία του στὸ θέατρο ἀλλὰ τὸν περίμενε ὧρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ τοῦ τὴν διαβάση. Ἔκτοτε εἶχε καθιερώσει τὴν μέθοδο προτοῦ ἀρχίσει ἡ διδασκαλία κάθε κωμωδίας του νὰ τὴν διαβάζη στὸ θυρωρό του.

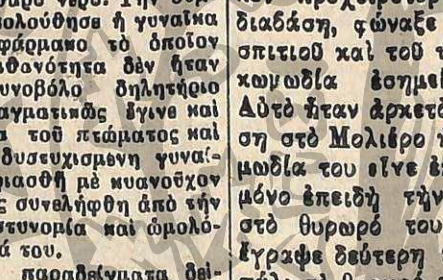

Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ὁ θυρωρὸς τοῦ Μολιέρου πέθανε κι' ἐκεῖνος ποὺ τὸν διεδέχθη ἦταν χωριάτης, κουτὸς καὶ ἀγράμματος ποὺ δὲν εἶχε καθόλου ἰδέα ἀπὸ θέατρο κι' ἀπὸ κωμωδίες. Ἐν τούτοις ὁ Μολιέρος ἐξηκολούθησε νὰ διαβάζη καὶ σ' αὐτὸν κάθε νέα κωμωδία του προτοῦ τὴν παραδώση στοὺς ἠθοποιούς.

Ὁ Σαρδοῦ ἐπὶ μακρὺ χρονικὸ διάστημα εἶχε τὴν ἔμμονη ἰδέα ὅτι γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνουν τὰ ἔργα του ἔπρεπε ὁ τίτλος τους νὰ καταλήγη σὲ «ωρα» ἐπειδὴ τὸ πρῶτο ἔργο του εἶχε αὐτὴ τὴν κατάληξι. Γι' αὐτὸ τὰ πρῶτα ἔργα του εἶχαν ὡς τίτλους «Δώρα», «Φαιδώρα», «Θεοδώρα» κλπ.

Μιὰ ὅμοια μὲ τοῦ Σαρδοῦ εἶχε καὶ ὁ Ἀνρὺ Μπερνστάϊν, ὁ ὁποῖος ἐπίστευε ἀκραδάντως, ὅτι τἄργα του γιὰ νὰ σημειώσουν ἐπιτυχία ἔπρεπε ὁ τίτλος τοῦ καθενὸς νὰ ἔχη ἕξη ψηφία. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔργα του εἶχαν τίτλους «Detour», «Voleur», «Assant», «Griffe», «Israel», «Secret», «Rafalen», ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης ὅλων οἱ τίτλοι ἔχουν ἀπὸ ἕξη ψηφία. Τὸν κανόνα αὐτὸν ὁ Μπερνστάϊν τὸν παρέβη στὸ τέλος μόνο τοῦ βίου του καὶ στὸ τελευταῖο του δρᾶμα ἔβαλε τὸν τίτλο «Elevation» ποὺ ἔχει ἐννέα ψηφία. Φυσικὰ τὰ ἐννέα ψηφία τοῦ τίτλου δὲν ἐμπόδισαν τὸ πατριωτικὸ ἐκεῖνο δρᾶμα νὰ σημειώση κολοσσιαία ἐπιτυχία, τόσο στὴ Γαλλία ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱὸς εἶχε μιὰ ἄλλη πρόληψι. Δὲν ἄφινε ποτέ του, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀρχίσουν ἡ πρόβες ἑνὸς ἔργου του ἡμέρα Παρασκευή. Ἐπίσης ποτὲ δὲν ἄφινε νὰ δοθῆ ἡ πρεμιέρα Παρασκευή.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ!...

Ὁ Ἰσαὰκ Ρούθ πῆγε μιὰ μέρα νὰ ἐπισκεφθῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὀφειλέτας του, δι' εὐνοήτους λόγους.

— Ἀπάνω εἶνε ὁ κύριός σου; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη, ὅταν τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ ὑπηρέτης, κύτταξε πρὸς στιγμὴν τὸν Ἰσαὰκ Ρούθ καί, γνωρίζοντας ἀναμφιβόλως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ διστάση καθόλου:

— Εἶνε ἀπησχολημένος τώρα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δεχτῆ.

— Τί ἐργασία ἔχει;

— Κάνει μπάνιο!

— Περίεργο! ἀνεφώνησε τότε ὁ Ἰσαὰκ Ρούθ. Καὶ τὸν περασμένο μῆνα ποὺ ἦρθα νὰ τὸν δῶ, πάλι μπάνιο ἔκανε. Μά, τί διάολο! κάθε μῆνα κάνει μπάνιο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!... Σὲ καλό του!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ AURELIEN SCHOLL

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΥ

I

Στὶς 19 Ἰουλίου 1817 ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ 3ου Συντάγματος τῶν Οὐσσάρων ἐπρόκειτο νὰ φύγη ἀπ' τὴν Τουλούζη γιὰ νὰ πάη στὸ Μπορντώ.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Συντάγματος ὥριζε ὅτι τὸ ἀπόσπασμα ἔπρεπε νὰ ξεκινήση στὶς πέντε τὸ πρωΐ.

Σύμφωνα μὲ μιὰ συνήθεια ποὺ ἦταν καθιερωμένη, αἰῶνες τώρα, στὸ γαλλικὸ στρατό, ὅταν ἕνα τμῆμα στρατοῦ ἔφευγε ἀπὸ μιὰ πόλι, οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν τμημάτων ποὺ ἔμεναν ἔπρεπε νὰ παραθέσουν ἕνα ἀποχαιρετιστήριο δεῖπνο μὲ πῶντς στοὺς συναδέλφους των ποὺ ἔφευγαν.

Ἔτσι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ 3ου τῶν Οὐσσάρων, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως, προσέφεραν ἕνα δεῖπνο στοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ἀποσπάσματος ποὺ θἄφευγε.

Τὸ δεῖπνο ἦταν πολυτελέστατο καὶ πλουσιώτατο σὲ φαγητὰ καὶ πρὸ πάντων σὲ παληὰ κρασιά, ὅλοι δὲ οἱ συνδαιτημόνες τὰ ἐτίμησαν γενναῖα. Τόσο πολύ, ὥστε ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ «πῶντς» ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ συνδαιτημόνες ἦταν σχεδὸν τελείως μεθυσμένοι.

Τότε ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ κόμης ντὲ Μπελμάρ, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς ἐπὶ ἐπαναστάσεως εἶχαν μεταναστεύσει ἀπ' τὴ Γαλλία καὶ ποὺ κι' ὁ ἴδιος εἶχε γεννηθῆ στὴν ἐξορία, σήκωσε τὸ ποτῆρι του καὶ φώναξε.

— Κύριοι! Πίνω στὴν ὑγεία τοῦ μοναδικοῦ μας βασιλέως, τοῦ καλοῦ μας Λουδοβίκου 18ου.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ποὺ κατήγοντο ἀπὸ οἰκογένειες τῆς προεπαναστατικῆς ἀριστοκρατίας καὶ χρωστοῦσαν τὸν βαθμὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ στὴν ἐπαναφορὰ τῶν Βουρβώνων, ἀκούγοντας τὴν πρόποση τοῦ συναδέλφου των, ζητωκραύγασαν μὲ φανατισμό.

Ἕνας μόνο ἀπ' αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατῶν ἐκείνων ἀξιωματικῶν, ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι, ὁ λοχαγὸς Βιτάλις, ὁ ὁποῖος ἦταν Κορσικανός. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἐντελῶς ἀφοσιωμένος στὴν ὑπηρεσία του καὶ λιγόλογος, τὸ νέο καθεστώς, δὲν τὸν εἶχε ἀποτάξει. Ἦταν ἄνθρωπος βαρύς, ἀμίλητος, ἀκοινώνητος, ζοῦσε σχεδὸν πάντα μοναχὸς καὶ σπάνια ἔκανε παρέα μὲ τοὺς ἄλλους. Εἶχε λάβει μέρος σ' ὅλες τὶς ἐκστρατεῖες τοῦ Ναπολέοντος καὶ σ' αὐτὲς εἶχε πάρει ἐπαξίως τοὺς βαθμούς του.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ συνάδελφοί του, ἀφοῦ ζητωκραύγασαν, στράφηκαν πρὸς αὐτὸν γιὰ νὰ δοῦν τί θὰ ἔκανε.

Ὁ Βιτάλις, ἀμίλητος ὅπως πάντα κι' ἀτάραχος, σήκωσε κι' αὐτὸς τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ ἄδειασε, ὅπως οἱ ἄλλοι. Ἔκανε ὅμως ἕναν μορφασμό, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε καθαρὰ ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ λάβη μέρος στὴν πρόποσι ἐκείνη

Ὁ Μπελμὰρ ποὺ δὲν χώνευε καὶ πολὺ τὸν κορσικανὸ ἀξιωματικό, εἶδε τὸν μορφασμό του καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξη ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του καὶ φώναξε:

— Κύριοι! Πίνω στὸ ἀνάθεμα τοῦ ἅρπαγος, τοῦ τέρατος, τοῦ τυράννου ποὺ καταδυνάστευσε τὴν Γαλλία καὶ ποὺ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τὸν χτύπησε τόσο δίκαια. Πίνω στὸ ἀνάθεμα τοῦ Βοναπάρτη!

Ἀμέσως ὅλα τὰ βλέμματα τῶν συνδαιτημόνων καρφώθηκαν ἐπάνω στὸν Βιτάλις.

Ἐκεῖνος, κατακίτρινος καὶ σκυθρωπός, σφίγγοντας τὰ χείλη του ἅπλωσε τὸ χέρι κι' ἔπιασε τὸ ποτῆρι του... ἀλλὰ δἀγκῶνας του σκόνταψε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τὸ ποτῆρι του γλύστρησε κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Σωριάστηκε καταγῆς μὲ τὸ κρανίο ἀνοιγμένο.

Τότε ὁ Μπελμάρ, ποὺ ἦταν τελείως μεθυσμένος, προχώρησε στὸν κορσικανὸ καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα μπάτσο.

Ὁ Βιτάλις χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἅρπαξε τὸν νέο ἀπ' τὴ μέση, τὸν σήκωσε ψηλά, τὸν πέταξε ἀνάσκελα κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν κλωτσοπατήση. Ἀλλὰ ἔτρεξαν ὅλοι μαζὺ οἱ ἄλλοι, τὸν ἔπιασαν, τὸν σήκωσαν στὰ χέρια καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.

Ἡ προσβολὴ ἦταν θανάσιμη καὶ μόνο μὲ αἷμα μποροῦσε νὰ ξεπλυθῆ. Γι' αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας οἱ μάρτυρες τῶν δύο ἀξιωματικῶν συναντήθηκαν καὶ ὥρισαν νὰ γίνη ἡ μονομαχία τὴν αὐγή, μιὰ ὥρα προτοῦ φθάση ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀποσπάσματος, μὲ πιστόλι. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι θὰ πυροβολοῦσαν «κατὰ βούλησιν».

Τὸ πρωΐ, στὴν ὡρισμένη ὥρα ὁ Μπελμὰρ ἔφθασε στὸν τόπο τῆς μονομαχίας μὲ τὴν μιὰ χούφτα του γεμάτη κεράσια, ποὺ τἄτρωγε ἥσυχα κι' ἀδιάφορα, κυττάζοντας πῶς νὰ πετάη μακρύτερα τὰ κουκούτσια τους.

Οἱ μάρτυρες γέμισαν τὰ πιστόλια, μέτρησαν τὴν ἀπόσταση καὶ τοποθέτησαν τοὺς δυὸ ἀντιπάλους τὸν ἕνα ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Μπελμάρ, ἀδιάφορος καὶ ἤρεμος, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώη τὰ κεράσια του καὶ νὰ φυσάη τὰ κουκούτσια τους, σὰν νὰ μὴν ἔδινε πεντάρα γιὰ τίποτε ἄλλο.

Μόλις δόθηκε τὸ κανονισμένο σύνθημα σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ τρώγοντας πάντοτε κεράσια, ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα του πέρασε ξυστὰ ἀπ' τὸν ὦμο τοῦ Βιτάλις, ὁ ὁποῖος χαμογέλασε καὶ τοῦ φώναξε.

— Κύριε, βλέπω πὼς δίνετε μεγαλείτερη σημασία στὰ κεράσια σας παρὰ στὴ ζωή σας...

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀντίπαλός του.

— Μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ μάλιστα. Φαίνετε πὼς δὲν ἐνδιαφέρεσθε καθόλου γιὰ τὴ ζωή σας κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀφαιρέσω μιὰ ζωὴ γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἐνδιαφέρεσθε. Γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσω, θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρω ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴ ζωή σας.

— Πυροβολῆστε, κύριε, ἀποκρίθηκε ὑπερήφανα ὁ Μπελμάρ. Δὲν δέχομαι χάρι.

— Ἂς ἡσυχάση ἡ ὑπερηφάνειά σας, νέε μου, εἶπε ὁ κορσικανός. Δὲν σᾶς δίνω χάρι. Ὡρίσθηκε ὅτι ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ πυροβολήση κατὰ βούλησιν. Κι' ἐγὼ φυλάω τὴ σφαῖρα μου γιὰ ἄλλη φορά.

— Ὅπως θέλετε. Σεῖς εἴσαστε ὁ κύριος. Τὸ χτύπημα σᾶς ἀνήκει καὶ θὰ εἶμαι πάντοτε στὰς διαταγάς σας ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήσετε.

— Αὐτὸ ἐννοῶ κι' ἐγώ.

— Καὶ φυσικὰ πάλι ἐξ ἀποστάσεως δεκαπέντε βημάτων.

— Βέβαια.

Καὶ χωρίσθηκαν.

Σὲ λίγο σήμανε ἡ σάλπιγξ κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεξαν στὶς θέσεις τους. Τὸ ἀπόσπασμα ξεκίνησε.

Ὁ κόμης Μπελμὰρ ἔφυγε γιὰ τὴν Τουλούζη κι' ὁ Βιτάλις ἔμεινε στὸ Μπορντώ.

II

Πέρασαν ἕξη χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὁ Βιτάλις ποὺ σὰν ἄνθρωπος τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος δὲν εἶχε τὴν εὔνοια τοῦ νέου, εἶχε ἀποκτήση ἐντωμεταξὺ μονάχα ἕνα βαθμὸ κ' εἶχε γίνει μόνο ταγματάρχης. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔμενε μὲ τὸ τάγμα του στὸ Περπινιάν, ἦταν πάντα ἀκοινώνητος κι' ἀμίλητος.

Ἕνα βράδυ, ἐνῶ δειπνοῦσε, τοῦ φέραν ἕνα γράμμα. Τὸ ἄνοιξε καὶ μόλις τὸ διάβασε χαμογέλασε μ' ἕνα γέλιο ἱκανοποιήσεως, ἐνῶ συγχρόνως ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του.

Τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε ἄδεια ἀπ' τὸν ταγματάρχη του, τὴν πῆρε κι' ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Μπορντώ.

Στὸν δρόμο τοῦ Μεντόκ, λίγο πρὶν φθάση κανεὶς στὸ Μπλανκφόρτ, βρισκόταν ἕνας χαριτωμένος νεοχτισμένος πῦργος.

Ἦταν μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη βραδυὰ γεμάτη εὐωδιές.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου τοῦ πύργου ποὺ ἦταν κατάφωτη, βρισκόντουσαν συγκεντρωμένα πολλὰ πρόσωπα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ἀριστοκράται.

Κοντὰ στὸ παράθυρο μιὰ νέα καὶ ὡραία γυναῖκα ἦταν καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' εἶχε ἀφημένο τὸ χέρι της στὰ χέρια ἑνὸς κομψοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ τῆς γλυκομιλοῦσε γονατιστὸς μπροστά της. Ἐνῶ ἄκουγε τὰ λόγια του, τὰ μάτια της κύτταζαν ἕναν χαριτωμένο μπεμπὲ τριῶν ἐτῶν ποὺ ἦταν καθισμένος στὰ γόνατα μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας.

Ἡ νέα γυναῖκα ἦταν ἡ μαρκησία ντὲ Μορύ, ποὺ εἶχε χηρέψει πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ποὺ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆ τὸν κόμητα ντὲ Μπελμάρ, τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ τῆς γλυκομιλοῦσε γονατιστός. Ὁ μικρὸς ξανθὸς μπέμπης ἦταν γυιός της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούσθηκε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας. Ὁ κηπουρὸς πῆγε κι' ἄνοιξε κι' ὁ νεοφερμένος, ἕνας ἡλιοκαμένος ἀξιωματικός, ποὺ φαίνεται πὼς κανεὶς δὲν τὸν περίμενε, προχώρησε, ἔφθασε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου καὶ φώναξε πρὸς τὰ μέσα.

— Ὁ κόμης ντὲ Μπελμάρ, εἶν' ἐπάνω.

— Ὁ Βιτάλις! φώναξε ὁ κόμης καὶ πετάχθηκε ὀλόρθος.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὥστε μ' ἀναγνωρίσατε...

— Ναί.... βέβαια.... ψιθύρισε ὁ Μπελμάρ.

— Ἔχουμε κάποιον παληὸ λογαριασμὸ ἐκκρεμῆ οἱ δυό μας, κύριε κόμη, καὶ εἶνε καιρὸς νὰ τὸν κανονίσουμε.

— Εἶμαι σ τὶς διαταγές σας.

Καὶ ὁ κόμης βγῆκε ἔξω.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; τὸν ρώτησε ὁ Βιτάλις.

— Ἐκεῖ κάτω, στὸν δρόμο.

— Ὅπως θέλετε.

Προχώρησαν ἀμίλητοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο. Τέλος ὁ Μπελμὰρ στάθηκε καὶ εἶπε:

— Νὰ ἐδῶ!

Ἦταν ἕνα μέρος ποὺ τὸ φώτιζε ἄπλετα τὸ φεγγάρι.

— Εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων! εἶπε ὁ Βιτάλις.

Ὁ Μπελμάρ, προχώρησε ἀμίλητος, κι' ἀφοῦ προχώρησε δεκαπέντε βήματα ἔκανε μεταβολὴ καὶ στάθηκε ἀπέναντι στὸν ἀντίπαλό του.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ φάνηκε τρέχοντας ἡ μαρκησία, ἀναμαλλιασμένη

— Κύριε, κύριε, φώναξε πρὸς τὸν Βιτάλις. Μαντεύω ὅτι συμβαίνει κάτι τρομερό. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀκοῦστε με! Δὲν ξέρετε τί πᾶτε νὰ κάνετε!...

— Ἰωάννα, τῆς εἶπε ὁ Μπελμάρ, ἀποσυρθῆτε, σᾶς ἱκετεύω. Ὁ κύριος εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματός μου κι' ἔχουμε νὰ μιλήσουμε.

— Ὄχι, ὄχι! Καταλαβαίνω τί τρέχει. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό. Μοὔρχεται τρέλλα ὅταν τὸ σκέπτομαι...

Καὶ πλησιάζοντας τὸν Βιτάλις τοῦ φώναξε μὲ τόνο σπαρακτικό.

— Κύριε, θὰ κάνετε μιὰ καταστροφή. Κύριε... Θὰ ρίξτε στὴν ἀτίμωσι καὶ μένα καὶ τὸ παιδί μου! Δὲν ξέρετε τί συμβαίνει;... Ἀκοῦστε λοιπόν... Ὅταν ζοῦσε ὁ... μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου... ἐγὼ ἀγαποῦσα τὸν Γάστωνα (τὸν Μπελμάρ).. Παρεστράτησα μαζύ του.... Ὁ ἄνδρας μου τὄμαθε ἀργότερα καὶ δὲν ἀναγνώρισε τὸ παιδί μου. Τώρα πρέπει νὰ παντρευθῶ τὸν Γάστωνα γιὰ νὰ σωθῆ τὸ παιδί! Ἂν δὲν τὸν παντρευθῶ ἀπόψε, τὸ παιδί μου θἄνε ἀτιμασμένο... θἄνε.. Θεέ μου.... νόθος.

— Εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων! εἶπε ψυχρὰ ὁ Βιτάλις, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι.

Ἡ μαρκησία ἔπεσε λιπόθυμη καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Ὁ Μπελμὰρ σταύρωσε τὰ χέρια καὶ περίμενε ἀκίνητος.

Τότε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὁ Βιτάλις εἶδε δυὸ δάκρυα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν τοῦ ἀντιπάλου του.

— Αἵ, κύριε, τοῦ φώναξε μ' ἕνα γέλιο σαρκαστικό, βλέπω ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τρῶτε πειὰ κεράσια.

Καὶ πυροβόλησε.

Ὁ κόμης Μπελμὰρ σωριάσθηκε κατὰ γῆς μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο...

AURELIEN SCHOLL

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥ ΒΙΟΛΙΣΤΗ

Ὅπου τὸν ἐρωτεύεται μιὰ πριγκήπισσα. Ἐγκαταλείπει τὸ σύζυγό της γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν ἐκλεκτό της. Ἡ γυναῖκα τοῦ Τσιγγάνου καὶ ἡ ἐκδίκησίς της. Πῶς τὴν ἀφηγεῖται ἡ ἴδια. Τὰ κλούβια αὐγὰ κατὰ τῆς σκηνῆς τοῦ «Φολὶ Μπερζέρ», κλπ.

Στὶς 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1927 πέθανε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ἀτσίγγανος βιολιστὴς Ρίγκο Γιάνκσι, τοῦ ὁποίου ἡ πολύκροτες ἐρωτικὲς περιπέτειες εἶχαν δημιουργήση πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν μεγάλο θόρυβο τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε μείνει κατάπληκτος ὅταν ἔμαθε τὸ γάμο τοῦ Τσιγγάνου αὐτοῦ μὲ τὴ νέα καὶ ὡραία πριγκήπισσα Καραμὰν - Σιμαί, ἡ ὁποία τὸν γνώρισε στὸ Παρίσι, τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ζητήση διαζύγιο ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα, μιὰ τσιγγάνα τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ εἶχε ξετρελλάνει ὅλους τοὺς Οὔγγρους ἀριστοκράτες. Ἡ Τσιγγάνα αὐτὴ ἔμενε στὸ χωριὸ τοῦ πατέρα της, στὸ Κάποσβαρ καὶ ὅλοι οἱ πλούσιοι νέοι τῆς Οὑγγαρίας τῆς εἶχαν προτείνει νὰ τὴν κάμουν γυναῖκα τους. Ἐκείνη ὅμως ἔμενε πιστὴ στὸν προδότη σύζυγό της ἂν καὶ μετὰ τὸ χωρισμό της ἀπ' αὐτὸν ζοῦσε ἀθλιότατα καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲν εἶχε οὔτε νὰ φάη Τώρα ἡ οὑγγρικὲς ἐφημερίδες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἡ ὡραία Τσιγγάνα γράφει τὰ ἀπομνημονεύματά της γιὰ κάποιο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ ποὺ τῆς τὰ ἐπλήρωσε μὲ χιλιάδες δολλάρια. Σὲ κάποιον Οὔγγρο δημοσιογράφο, γνώριμο τοῦ ἀνδρός της, ἡ Τσιγγάνα διηγήθη τὰ ἀκόλουθα:

«Ἤμουνα 15 χρόνων καὶ ἔζουσα μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου στὸ Κάποσβαρ ὅπου καὶ εἶχα γεννηθῆ. Ἐκεῖ ἐγνώρισα τότε τὸ Ρίγκο, ἀγαπηθήκαμε καὶ παντρευθήκαμε. Ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνων ζωὴ ἐπήγαμε στὸ Παρίσι ὅπου ὁ Ρίγκο ἔπαιζε κάθε βράδυ σ' ἕνα μεγάλο ἀριστοκρατικὸ ἑστιατόριο. Ὅλες ἡ ὄμορφες κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας ἐρρίχθηκαν στὸν ἄνδρα μου καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἡ κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἑκατομμυριούχου Βάρντ ποὺ εἶχε ἐπανδρευθῆ σὲ ἡλικία 17 χρόνων τὸν πρίγκηπα Καραμὰν-Σιμαὶ κατώρθωσε νὰ τὸν ξεμυαλίση καὶ νὰ μοῦ τὸν πάρη. Τὸ ἔμαθα ἐγκαίρως καὶ πρὶν ὁ Ρίγκο μὲ ἀφήσει πῆγα καὶ ηὗρα τὴν πριγκήπισσα καὶ τῆς ἔπεσα στὰ πόδια παρακαλῶντας την νὰ μὴ μὲ κάνη δυστυχισμένη γυναῖκα.

— Ὁ ἄνδρας σου, κυρά μου, ἀπήντησεν ἡ πριγκήπισσα, εἶνε ἁπλῶς γνωστός μου καὶ ἐγὼ δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀκούω καὶ νὰ θαυμάζω τὴν μουσική του καὶ τὸ ὡραῖο παίξιμό του. Πήγαινε στὸ καλὸ καὶ ἄφησέ με ἥσυχη.

Μέσα στὴν ἀπελπισία μου, — ἐξακολούθησε ἡ ὡραία Τσιγγάνα, — ἀπείλησα τὴν πριγκήπισσα ὅτι θὰ πάω νὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἄνδρα της. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια μου. Ἐπῆγα λοιπὸν στὸν ἄνδρα της καὶ τοῦ ἔδωσα ὅλα τὰ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ εἶχε στείλει ἡ γυναῖκα του στὸν Ρίγκο. Ἔγινε τότε ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο. Ὁ πρίγκηπας Καραμὰν-Σιμαί, ἔξω φρενῶν, ἔδιωξε ἀμέσως τὴν γυναῖκα του. Ὅλες δὲ ἡ ἐφημερίδες τοῦ Παρισιοῦ ἔγραφαν ἐπὶ ὁλόκληρες ἡμέρες γιὰ τοὺς ἔρωτες τοῦ Τσιγγάνου βιολιστῆ καὶ τῆς πριγκήπισσας.

Ὁ Ρίγκο ἔφυγε τότε γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζὺ μὲ τὴν πριγκήπισσα, μὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγους μῆνες ξαναγύρισαν καὶ ἀνέβηκαν καὶ οἱ δυό τους στὴν σκηνὴ τοῦ «Φολὶ Μπερζέρ». Ἐκείνη ἐχόρευε ἐνῷ ὁ ἄνδρας μου ἔπαιζε μὲ τὸ βιολί του. Ἐγὼ τότε πῆγα καὶ συγκέντρωσα ὅλες τὶς Τσιγγάνες ποὺ γνώριζα στὸ Παρίσι καὶ ἀφ' οὗ μαζέψαμε ἕνα σωρὸ κλούβια αὐγὰ πήγαμε στὸ «Φολὶ Μπερζέρ».

Ἅμα τὸ ζευγάρι ἐβγῆκε στὴν σκηνὴ γιὰ νὰ παίξη τὸ νούμερό του ἀρχίσαμε νὰ τοὺς πετᾶμε τ' αὐγά. Τὸ τί ἔγινε ἐκεῖ μέσα δὲν περιγράφεται. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πρίγκηπας Καραμὰν-Σιμαὶ ἐπῆγε στὸν Πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν ἀστυνομία ν' ἀπαγορεύση στὴν γυναῖκα του νὰ χορεύη.

Τὸ ζευγάρι λοιπὸν ἀναγκάσθηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ πάη στὴ Νίτσα, ὅπου ἡ πριγκήπισσα ἐγκατέλειψε τὸ Ρίγκο γιατὶ ἀγάπησε ἕνα ὑπάλληλο τῶν Βαγκὸν - Λί. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου πέθανε στὸ Παρίσι.

Ὁ ἄνδρας μου πῆγε στὴν Ἀμερικὴ καὶ πρὸ ἐξ χρόνων ἔγραψε στὸν πατέρα μου ὅτι ἑτοιμαζότανε νὰ ἔλθη γιὰ νὰ ζήση πάλι κοντά μου. Στὸ δρόμο ὅμως τὸν ἔμπλεξε μιὰ ἄλλη Ἀμερικάνα καὶ δὲν ἦλθε. Ἔμεινε στὴν Νέα Ὑόρκη ὅπου κι' ἐπέθανε.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— Μπριός

Ἰδοὺ μιὰ πολὺ καλὴ καὶ εὔκολη συνταγὴ γιὰ νὰ κάνετε μπριός, τὰ τόσο νόστιμα αὐτὰ Γαλλικὰ τσουρέκια.

Χρειάζονται 250 γραμμάρια ἀλεῦρι, 150 γραμμάρια ψιλὴ ζάχαρι, 100 γραμμάρια βούτυρο, τέσσερα αὐγά, τέσσερες κουταλιὲς γάλα, μία κουταλιὰ ροῦμι, λίγο ἀλάτι καὶ 20 γραμμάρια προζῦμι.

Σπάζετε τὰ 3 αὐγὰ μέσα σὲ μιὰ γαβάθα, ρίχνετε τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ ἀλάτι, καὶ προσθέτετε κατόπι καὶ τὸ τέταρτο αὐγό. Συγχρόνως ἀνακατεύετε τὸ ἀλεῦρι μὲ τ' αὐγά, ἐνῷ κάποιος ἄλλος πρέπει ν' ἀνακατεύη μέσα σὲ μιὰ ἄλλη γαβάθα μὲ μιὰ ξύλινη κουτάλα τὸ γάλα μέσα στὸ ὁποῖον θὰ ἔχη μαλακώση προηγουμένως στὴ φωτιὰ καὶ τὸ προζῦμι, τὸ ὁποῖον ἐπίσης θὰ ἔχη λυώσει καὶ χτυπήσει ἀπὸ πρὶν μέσα σὲ μιὰ κουταλιὰ νερό. Ἀνακατεύετε ἔπειτα καλὰ καὶ τὰ δύο μίγματα, ὥστε νὰ γίνουν μία ζύμη, τὴν ὁποίαν ἀφίνετε νὰ φουσκώση. Κατόπιν τὴν χύνετε μέσα σὲ μιὰ βουτυρωμένη φόρμα καὶ βάζετε ἀπὸ ἐπάνω ἕνα χαρτὶ ἐπίσης βουτυρωμένο. Τὸ στέλνετε στὸ φοῦρνο νὰ ψηθῆ.

Ἐὰν ὁ φοῦρνος εἶνε πολὺ ζεστός, τότε μισὴ ὥρα ἀρκεῖ γιὰ νὰ ψηθῆ καλά.

— Καραμέλες μὲ καφέ

Βάλτε σ' ἕνα μικρὸ τηγάνι, ἐπάνω σὲ πολὺ δυνατὴ φωτιά, 500 γραμμάρια ζάχαρι καὶ 250 γραμμάρια πολὺ καλὸ βούτυρο φρέσκο. Τ' ἀφίνετε νὰ βράσουν ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἐνῷ συγχρόνως τ' ἀνακατώνετε διαρκῶς. Προσθέτετε κατόπιν δύο ποτήρια κρέμα καὶ δύο ποτήρια καφὲ πολὺ βαρὺ βραστό. Γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν τὸ μῖγμα εἶνε ἕτοιμο, ρίπτετε μερικὲς σταγόνες ἀπὸ αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό. Ἐὰν ἡ σταγόνες παγώνουν ἀμέσως καὶ γίνονται σκληρές, τότε βγάλτε τὸ τηγάνι ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἀλοίφετε μὲ λάδι ἕνα μάρμαρο καὶ χύνετε ἐπάνω τὸ μῖγμα, τὸ χαράζετε σὲ τετράγωνα μ' ἕνα μαχαῖρι καὶ ὅταν κρυώση τὸ σπάζετε σὲ μικρὲς πλάκες.

Ἂν θέλετε ἀντὶ καφὲ ρίχνετε σοκολάτα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

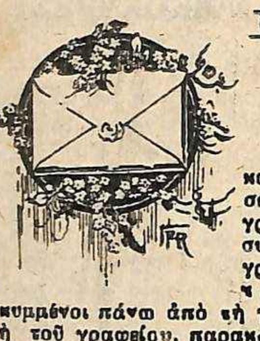

Ὁ Κολλὸνζ καὶ ὁ Τουσσαίν, οἱ δυὸ γραφεῖς τοῦ συμβολαιογράφου Λακρουζέλ, σκυμμένοι πάνω ἀπὸ τὴ γραφομηχανὴ τοῦ γραφείου, παρακολουθοῦσαν μὲ περιέργεια τὴ δακτυλογράφο στὴ δουλειά της.

— Καλὰ εἶν' ἔτσι; τοὺς ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη, βγάζοντας ἀπὸ τὴ μηχανὴ τὸ χαρτὶ στὸ ὁποῖο ἔγραφε καὶ δείχνοντάς το σ' αὐτούς.

Οἱ δυὸ γραφεῖς τὸ διάβασαν μὲ σιγανὴ φωνὴ κι' ὅταν τελείωσαν ξέσπασαν σ' ἀκράτητα γέλια.

Ὁ προϊστάμενός τους ἔλειπε—τὸν εἶχε φωνάξει μιὰ στιγμὴ ἡ κόρη του Ζανελίνα στὸ διαμέρισμά της ποὺ ἦταν δίπλα στὰ γραφεῖα—κι' ἔτσι μποροῦσαν νὰ ξεσκάσουν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Εἶνε θαυμάσιο! φώναξε ὁ Κολλόνζ.

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ὑπερβολικὸ κι' ἔτσι καταλαβαίνει κανεὶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι πρόκειται περὶ φάρσας. Κι' αὐτὸς ὁ μικρὸς Μπρυνὸ ὅσο χάχας κι' ἂν εἶνε, θὰ τὸ καταλάβῃ ἀμέσως.

Ἡ Ἑλένη Σαριέ, ἡ δακτυλογράφος, σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε σαρκαστικά:

— Μπᾶ, καθόλου! Σεῖς οἱ ἄντρες εἶσαστε τόσο κουφιοκέφαλοι καὶ τόσο κενόδοξοι, ποὺ καὶ μιὰ βασίλισσα ἀκόμη ἂν σᾶς γράψῃ πὼς σᾶς ἀγαπάει θὰ τὸ πιστέψτε ἀμέσως. Γιατὶ λοιπὸν θέλετε ὁ μικρὸς Μπρυνὸ νὰ εἶνε διαφορετικὸς ἀπὸ σᾶς; Καὶ ἐγὼ ἀκόμη, ἂν ἤθελα, θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀνάψω τέτοια φωτιὰ καὶ νὰ τὸν κάνω νὰ λυώνῃ σὰν κερὶ γιὰ μένα.

Ἡ δήλωσις ἐκείνη ἔκανε τοὺς δυὸ γραφεῖς νὰ χαμογελάσουν. Ἡ Ἑλένη Σαριὲ ἦταν τόσο ἄσχημη κι' ἐπὶ πλέον τόσο δύστροπη, ποὺ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατον ὄχι νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανείς, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς νὰ τὴν συμπαθήσῃ.

— Σᾶς λέω λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Ζανελίνα» θὰ τὸν ἀναστατώσῃ. Θὰ τὸ χάψῃ μιὰ χαρὰ καὶ θὰ νομίσῃ πὼς ἔγινε κι' ὅλας γαμπρὸς τοῦ προϊσταμένου του. Ἐμεῖς ἐντωμεταξὺ θὰ κάνουμε τοῦ κόσμου τὰ γέλια, βλέποντάς τον νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τοῦ κατακτητοῦ. Ἆ! θὰ γελάσουμε πολύ!.

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν τὸ μάθῃ ἡ Ζανελίνα; ρώτησε μὲ ἀνησυχία ὁ Τουσσαίν.

— Μπᾶ! Τόσο τὸ καλύτερο. Ἡ ψηλομύτα πριγκήπισσά μας θὰ ταπεινωθῇ ἔτσι ἀπ' τὸν ἔρωτα τοῦ ἄσημου γραφιᾶ τοῦ πατέρα της. Αὐτὸ θὰ τῆς γίνῃ καὶ ἕνα καλὸ μάθημα.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, εἶπε ὁ Κολλόνζ. Εἶδες τί περιφρονητικὰ ποὺ φέρνεται ἀπέναντί μας; Ὅταν ἔρχεται καὶ κάθεται στὸ γραφεῖο της δὲν καταδέχεται νὰ μᾶς πῇ οὔτε μιὰ καλημέρα.

Ξαφνικὰ οἱ δυὸ νέοι σώπασαν κι' ἔτρεξαν νὰ καθήσουν στὰ γραφεῖα τους, γιατὶ ἄκουσαν στὸν διάδρομο τὰ βήματα τῆς δεσποινίδος Ζανελίνας Λακρουζέλ. Σὲ λίγο ἐκείνη μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο. Ἦταν μιὰ νέα ψηλή, λεπτή, κομψὴ καὶ νόστιμη. Μόλις μπῆκε μέσα ρώτησε τοὺς ὑπαλλήλους:

— Ὁ κύριος Μπουνὸ δὲν γύρισε ἀκόμη; Εἶνε μιὰ ὥρα ποὺ τὸν ἔχω στείλει σὲ κάποια δουλειά.

Ἡ δακτυλογράφος τῆς χαμογέλασε κολακευτικὰ καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Ὤ, δεσποινίς! Αὐτὸς σίγουρα κάπου θὰ χαζεύῃ στὸν δρόμο. Εἶνε τόσο χάχας!

Ἡ Ζανελίνα μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της καὶ κάθησε στὴν θέση του, ὅπως ἔκανε πάντα ὅταν ἐκεῖνος ἀπουσίαζε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔφθασε καὶ ὁ Μπρυνὸ λαχανιασμένος καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο του, ὅπου βρῆκε τὸ δακτυλογραφημένο γράμμα τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ οἱ συνάδελφοί του.

— Μπᾶ! Ποιὸς διάβολος μοῦ γράφει; ψιθύρισε ξαφνιασμένος.

Ἔσχισε τὸ φάκελλο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, ἐνῶ τρία ζευγάρια μάτια τὸν κύτταζαν εἰρωνικὰ καὶ μὲ προσοχή. Τὸ διάβασε ὅλο μέχρι τέλους κι' ὅσο προχωροῦσε τόσο τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι σαστισμάρας, σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε τί τοῦ γίνεται. Ὅταν τελείωσε, ἄρχισε πάλι νὰ τὸ ξαναδιαβάζῃ ἀπ' τὴν ἀρχή. Στὸ τέλος ἔγινε κατακίτρινος. Σκούπισε μὲ τὴν παλάμη του τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἄφθονος ἀπ' τοὺς κροτάφους του καὶ ἔκρυψε τὸ γράμμα μέσ' στὴν τσέπη του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ φάνηκε ἡ Ζανελίνα, ἡ ὁποία εἶχε βγῆ ἐντωμεταξὺ ἔξω.

— Λοιπόν, Μπρυνό, δὲν ἔρχεσαι νὰ μοῦ πῇς τί ἔκανες ἐκεῖ ποὺ σ' ἔστειλα; τοῦ εἶπε.

Καὶ προχωρῶντας πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά του, κυττάζοντάς τον περίεργα.

Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὸ κύτταγμά της αὐτό. Κιτρίνισε ἀκόμη περισσότερο, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σωριάσθηκε ἀργὰ-ἀργὰ κάτω στὸ πάτωμα.

— Μὰ τί ἔχει; φώναξε ἔκπληκτη ἡ Ζανελίνα. Καλὲ αὐτὸς ἐλιποθύμησε!.. Ἑλένη, τρέχα γρήγορα στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃς αἰθέρα καὶ ἅλατα... Μὰ τί ἔπαθε;..

Εὐτυχῶς δὲν ἦταν τίποτε. Ἦταν μιὰ λιποθυμία περαστική. Μιὰ σκοτοδίνη σὰν ἐκεῖνες ποὺ παθαίνει κανεὶς τὸ καλοκαῖρι ὅταν ἐκτίθεται πολὺ στὸν ἥλιο.

Τὸν ἔστειλαν στὸ σπίτι του ν' ἀναπαυθῇ. Ὅταν ἐπῆγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο ἦταν πολὺ καλά, τοὐλάχιστον φαινομενικῶς. Ἔκανε τὴν δουλειά του ὅπως πάντα, ἀντέγραψε διάφορα ἔγγραφα καὶ ἔτρεξε ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν πόλι γιὰ διάφορες ἐξωτερικὲς δουλειὲς τοῦ γραφείου. Ἐντούτοις δὲν ἐτραγουδοῦσε πειά, ὅπως ἄλλοτε, δὲν ἐσφύριζε καὶ μερικὲς φορὲς ἔμενε ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια ἄπλανα, ἀφηρημένος...

Ἡ Ἑλένη ποὺ τὸν παρατηροῦσε ὅ'ὅλο τὸ διάστημα προσεκτικά, ἀντελήφθη ὅτι κάποια μεταβολὴ εἶχ' ἐπέλθει στὴν ἐμφάνισή του. Φαινόταν ἀλλαγμένος, μεταμορφωμένος, πιὸ ὡραῖος καὶ πιὸ κομψός, ἀπὸ ἄλλοτε.

Πρῶτα-πρῶτα τὰ ροῦχα του, ἦσαν πιὸ περιποιημένα καὶ γενικῶς τὸ παράστημά του, οἱ τρόποι του τὰ λόγια του καὶ ἡ χειρονομίες του, ἦταν ἀλλοιώτικες. Ἔπειτα κάθε πρωῒ ἡ μπουτουνιέρα του ἦταν στολισμένη μ' ἕνα ὡραῖο τριαντάφυλλο.

Οἱ συνάδελφοί του παρακολουθοῦσαν μὲ κάποια δύσθυμη περιέργεια καὶ μὲ φοῦρκα τὴν μεταβολὴ τοῦ νέου.

«Ὡρισμένως αὐτὸς ὁ μικρὸς δὲν εἶνε ἄσχημος! σκεπτόταν ἡ δακτυλογράφος δεσποινὶς Ἑλένη. Θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ἕνας χαριτωμένος σύζυγος. Ποιὸς θὰ τὄλεγε αὐτὸ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες;»

Καὶ ἄρχισε νὰ τὸν πειράζῃ. Ἕνα πρωῒ μάλιστα ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ τριαντάφυλλο τῆς μπουτουνιέρας του. Τὰ πειράγματά της ἔγιναν ἀντιληπτὰ κι' ἀπὸ τὴν Ζανελίνα ἡ ὁποία ἀναγκάσθηκε μιὰ μέρα νὰ τῆς κάνῃ παρατηρήσεις.

—Τί εἶν' αὐτά, Ἑλένη; τῆς φώναξε. Καθῆστε καλά! Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἐδῶ μέσα βρίσκεσθε σὲ συμβολαιογραφικὸ γραφεῖο.

Καὶ ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Μπρυνό, τοῦ εἶπε μὲ τὸν ἴδιο αὐστηρὸ τόνο.

— Κύριε Μπρυνό, ἂν ἐξακολουθῆστε νὰ κάνετε τὸν κατακτητὴ κατὰ τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας σας, ὁ πατέρας μου θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ στερηθῇ τῶν ὑπηρεσιῶν σας.

Ἡ δακτυλογράφος μουρμούριζε μέσα της.

— Τὰ λέει ἀπὸ ζήλεια! Εἶνε ζηλιάρα.

Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ἀπ' τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ποὺ ὁ Μπρυνὸ εἶχε λιποθυμήσει μπροστά της, ἡ Ζανελίνα τὸν ἔβλεπε μὲ ἄλλο βλέμμα, μ' ἕνα βλέμμα συμπαθείας θἄλεγε κανείς. Θυμόταν πάντα τὴν ἔκφρασι μὲ τὴν ὁποία τὰ παιδικὰ γαλανὰ μάτια του εἶχαν καρφωθεῖ ἐπάνω της ὅταν συνῆλθε ἀπ' τὴν λιποθυμία, μὲ μιὰ ἔκφρασι εὐγνωμοσύνης καὶ τρυφερότητος. Τὴν ἴδια μάλιστα αὐτὴ στιγμὴ πέρασε ἀπ' τὸν νοῦ τῆς Ζανελίνας ἡ ὑποψία ὅτι ὁ μικρὸς ἦταν ἐρωτευμένος μαζύ της. Ἀλλὰ ὕστερα εἶδε τὴν ἐπιφυλακτικὴ στάσι του καὶ ἡσύχασε.

— Εὐτυχῶς, σκέφθηκε ἡ Ζανελίνα, γιατὶ θὰ μὲ ἀνάγκαζε νὰ τὸν βάλω στὴν θέσι του.

Ἐν τούτοις εἶχε προσέξει ὅτι πολλὲς φορὲς τὰ βλέμματά του καρφώνονταν παράξενα ἐπάνω της, ὅταν νόμιζε πὼς ἐκείνη δὲν τὸν ἔβλεπε.

Ἔπειτα ἦταν καὶ κάτι ἄλλο. Κάθε νύχτα—ἦταν ἄνοιξις—κάποιος τῆς πετοῦσε μέσα στὸ δωμάτιό της ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο λουλούδια Καὶ πολλὲς φορὲς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο ἐκεῖνο, κάποιος ἄγνωστος—ὁ ἴδιος ἀσφαλῶς ποὺ ἔρριχνε τὰ λουλούδια—τῆς ἔκανε παθητικὲς σερενάτες μὲ βιολί.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν συντελέσει ὥστε νὰ ἐπέλθῃ μιὰ παράξενη μεταβολὴ στὴν ψυχὴ καὶ στὶς σκέψεις τῆς Ζανελίνας, μιὰ μεταβολὴ ποὺ κι' αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία σὰ γυναῖκα τὰ μυριζόταν ὅλα, ἐφουρκιζόταν ὁλοένα περισσότερο. Καί, ἕνα βράδυ, ἀποφασισμένη νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν κατάστασι ἐκείνη, ἡ ὁποία τὴν ἐνοχλοῦσε, εἶπε χαμηλόφωνα στὸν Μπρυνό:

— Ξέρεις Μπρυνό, λένε πὼς ἡ δεσποινὶς Λακρουζὲλ πρόκειται νὰ παντρευθῇ.

— Ἆ! ἔκανε ἐκεῖνος, ἐνῷ ἡ ἀναπνοή του εἶχε κοπῆ.

— Ναί. Θὰ πάρῃ κάποιο νέο πολὺ καθὼς πρέπει, ποὺ τὸν ἀγαπᾶ τρελλά. Καὶ ἔχει καὶ μεγάλη περιουσία...

Στρέφοντας ἔπειτα τὰ ἀλοίθωρα μάτια της πρὸς τὸν Μπρυνὸ ποὺ τὰ χέρια του καὶ τὰ χείλη του ἔτρεμαν, τοῦ εἶπε μὲ ἄγριο τόνο:

— Μὰ ἐπὶ τέλους τί φαντάζεσαι; Ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχε ἐρωτευθῇ ἕνα παληόπαιδο σὰν ἐσένα. Μήπως σοῦ εἶπε κι' ὅλας πὼς σ' ἀγαπάει; Μήπως σοὔστειλε καὶ κανένα ἐρωτικὸ γράμμα;

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πῶ σχετικῶς τίποτε... τῆς ἀπάντησε ὁ Μπρυνό, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του.

— Ἆ, ἆ! ξέρω. Θὲς νὰ πῇς γιἀκεῖνο τὸ γράμμα τὸ δακτυλογραφημένο ποὺ βρῆκες ἐπάνω στὸ γραφεῖο σου ἕνα βράδυ; Ὥστε τὸ πῆρες στὰ σοβαρὰ τὸ ἀστεῖο ἐκεῖνο;

Ὁ Μπρυνὸ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος μπροστὰ στὴν ἀποκάλυψη αὐτή Δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ μιλήσῃ. Θέλοντας ὅμως νὰ φανῇ γενναῖος μπρὸς στὸ χτύπημα ἐκεῖνο τῆς μοίρας ποὺ τοῦ διέλυε ὅλα του τὰ ὄνειρα κι' ὅλες τὶς ἐλπίδες του, εἶπε.

— Ὄχι, δὲν πίστεψα σ' ἐκεῖνο.., Ἤξερα πολὺ καλὰ πὼς ἦταν ψεύτικο γιατὶ ξέρω πὼς ὅλοι ἐδῶ μέσα εἶστε αἱμοβόροι καὶ ἐλεεινοί...

Καὶ παίρνοντας τὸ καπέλλο του, βγῆκε ἔξω.

Ἤξερε πὼς τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ Ζανελίνα ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Πῆγε στὴν ἀπέναντι γωνία καὶ περίμενε Ὅταν τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ, τὴν πλησίασε καὶ δειλὰ-δειλὰ τῆς εἶπε:

— Δεσποινὶς Ζανελίνα, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ παραχωρήσετε μιὰ συνάντησι ὀλίγων λεπτῶν. Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ μερικὰ σπουδαῖα πράγματα.

Τὰ σπουδαῖα πράγματα ἦταν...ὅτι ἤθελε νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην γιατὶ εἶχε τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἐπάνω της.

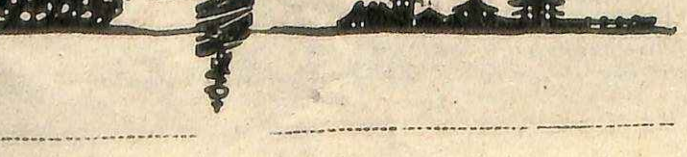

Ἡ Ζανελίνα, ταραγμένη κι' ἐκείνη ὅπως αὐτός, τοῦ εἶπε διστακτικά:

— Εὐχαρίστως... μετὰ τὸ δεῖπνο ἂν θέλετε, θὰ σᾶς περιμένω στὸν κῆπο.

Καὶ βγάζοντας ἕναν φάκελλο ἀπ' τὸ κορσάζ της, τοῦ τὸν ἔδωσε λέγοντας:

— Νὰ πάρτε καὶ αὐτό, διαβᾶστε το γιὰ νὰ ἐννοῆστε. Ὠρεβουὰρ μετὰ τὸ δεῖπνο!...

Τρέμοντας ὁλόκληρος ὁ Μπρυνὸ διάβασε τὸ γράμμα. Ἦταν μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις, σχεδὸν πανομοιότυπη μὲ τὴν ἄλλη τὴν ψεύτικη ποὺ εἶχε λάβει πρὸ τριῶν μηνῶν. Τοῦ ἔλεγε πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πὼς ἤθελε νὰ γίνῃ γυναίκα του...

Ἡ φάρσα τῆς χθὲς γινόταν σήμερον πραγματικότης.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι του, φόρεσε τὰ καλά του, ἔπειτα πέρασε ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο, στόλισε τὴν μπουτουνιέρα του μὲ τὸ ὡραιότερο τριαντάφυλλο καὶ ἐνῷ ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν καμπάνα, ξεκίνησε πηγαίνοντας στὸ πρῶτο ἐρωτικό του ραντεβοῦ.

GEORGES POURCEL

ΟΙ ΘΡΥΛΛΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΑΚΡΙΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΕΛΑΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Οἱ θρυλλικοὶ ἀπελάτες τοῦ Βυζαντίου. Οἱ τρομερώτεροι πολεμισταὶ καὶ οἱ φανατικώτεροι αἱρετικοί. Μία ἄτυχη ἐνέργεια ποὺ στερεῖ τὸ Βυζάντιο ἀπὸ τὸν πιὸ ἀξιόλογο στρατό του. Πῶς πολλοὶ ἀπελάτες κατέφυγαν στὴν Εὐρώπη. Οἱ ἄγριοι διωγμοὶ τῶν ἀπελατῶν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Μία χαρακτηριστικὴ ἐπιγραφή, κλπ.

ΟΙ περίφημοι ἀκρίται καὶ ἀπελάται τῶν ὁποίων τὰ θρυλλικὰ κατορθώματα ἀποθανάτισαν ὅπως εἶνε γνωστὸν τὰ ἔπη τοῦ Ἀκριτικοῦ κύκλου, δὲν ἔδρασαν μονάχα ὅπως ξέρουμε ὅλοι, στὰ Μικρασιατικὰ σύνορα τοῦ Βυζαντιακοῦ Κράτους. Ἔδρασαν εἴτε ἐμπορικῶς εἴτε θρησκευτικῶς, εἴτε καὶ ὡς πολεμισταί, ἀκατάβλητοι πάντοτε, καὶ στὰ Κράτη τῆς Δύσεως: τὴν Ἰταλία, τὴν Οὐγγαρία, καὶ τὴν Μεσημβρινὴ Γαλλία καθὼς καὶ στὰ Βαλκάνια: τὴ Σερβία, τὴ Βουλγαρία, τὴ Ρουμανία κλπ.

Ἀλλὰ πῶς ἐξεπατρίσθησαν οἱ ἀπελάται, ἀφοῦ οἱ πολεμικὲς περιπέτειες, ποὺ τόσο τραβοῦσαν τὴν ψυχή τους, δὲν εἶχαν σταματήση οὔτε στιγμὴ στὴν ἀχανῆ Βυζαντιακὴ Αὐτοκρατορία, τῆς ὁποίας τόσοι καὶ τόσοι βάρβαροι λαοὶ ἀπειλοῦσαν τὴν ἀκεραιότητα; Ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἐκπατρισμοῦ των ὀφείλεται στὶς αἰώνιες θρησκευτικὲς διενέξεις, οἱ ὁποῖες ὑπῆρξαν καὶ ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς καταρρεύσεως τοῦ Βυζαντίου.

Οἱ ἀπελάτες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸν πιὸ ἀξιόμαχο στρατὸ τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ στοὺς ὁποίους εἶχε στηριχθῇ ὁ Ἡράκλειος, ὅταν ἐπιχειροῦσε τὶς θρυλλικὲς πολεμικές του περιπέτειες, ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον Παυλικιανοὶ καὶ Μανιχαῖοι (θρησκευτικαὶ χριστιανικαὶ αἱρέσεις) ἢ «Ἕλληνες» ὅπως ἀπεκαλοῦντο ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἐθνικοί, δηλ. οἱ εἰδωλολάτρες. Ὡς αἱρετικοὶ βρίσκονται πάντοτε σὲ κάποια διάσταση μὲ τὴν Αὐλὴ καὶ μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ὅμως γιὰ νὰ τοὺς κολακεύσῃ καὶ νὰ τοὺς κρατᾶ ὑποχειρίους στὸ Βυζαντιακὸ Κράτος ἀνηγόρευσε ἁγίους τοὺς παλιοὺς ἀρχηγούς των, τὸν Ἅγιο Μάμαντα, τὸν Ἅγιο Γεώργιο, τὸν Ἅγιο Θεόδωρο καὶ τὸν Ἅγιο Δημήτριο.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς «Ἑλληνίζοντας», ὅπως ἀπεκαλοῦντο τότε, αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου ἐγκατέστησαν καὶ στὴ Θράκη ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς αὐτοὺς ἀκρίτας καὶ ἀπελάτας, χάριν τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους κατὰ τῶν Βουλγαρικῶν ἐπιδρομῶν.

Ὅταν ἀνεκινήθη τὸ περίφημο θρησκευτικὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων, διήρεσε τὸ λαὸ σὲ δύο ἀλληλοτρωγόμενα στρατόπεδα, οἱ Μανιχαῖοι καὶ οἱ Παυλικιανοὶ ἐτάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῶν εἰκονοκλαστῶν. Τὴ μερίδα αὐτή, ἂν καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὶς χριστιανικὲς διαφορὲς ἐνίσχυαν καὶ οἱ «Ἕλληνες» δηλαδὴ οἱ ἐθνικοί.

Ὅταν ὅμως ἀνῆλθε στὸ θρόνο ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ 6ος καὶ τὰ κοινὰ διαχειρίζονταν ἡ βασιλομήτωρ Εἰρήνη παρὰ τὴν ἐξέγερση τῶν Μανιχαίων καὶ Παυλικιανῶν ἀπελατῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν κυρίως δύναμη τοῦ στρατοῦ, συνεκάλεσε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὴ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ ἀποκατέστησε τὴ λατρεία τῶν εἰκόνων. Ἀπὸ τότε ἀκριβῶς ἄρχισαν καὶ οἱ τρομεροὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν αἱρετικῶν ἀπελατῶν οἱ ὁποῖοι συνεχίσθησαν κατόπιν ἀγριώτεροι καὶ πιὸ συστηματικοὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Οἱ ἀκρίτες καὶ ἀπελάτες διωκόμενοι πειὰ ἀπὸ τὸ ἐπίσημο Κράτος τὸ ὁποῖον στὸν τυφλὸ θρησκευτικό του φανατισμὸ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ καταλάβῃ ὅτι κινδυνεύει νὰ στερηθῇ ἕν' ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα στηρίγματά του κατὰ τῶν ἀλλοεθνῶν ἐπιδρομέων ἀπεφάσισαν νὰ ἐκπατρισθοῦν. Ἰδίως ὅσοι εἶχαν διατεθεῖ στὶς Θρακικὲς ἐπαρχίες ἔφυγαν ὅλοι πρὸς τὴν Δύσιν καὶ πρὸς τὰ Βαλκάνια.

Ἐκεῖ μετέδωσαν τὴ στρατιωτική τους τέχνη, τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμό. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται στὴν ἀμόρφωτη ἀκόμα Εὐρώπη τὰ διάφορα ἡρωϊκὰ ἔπη, ποὺ ἔχουν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὰ ἔπη τοῦ γνωστοῦ Ἀκριτικοῦ κύκλου, τῶν ὁποίων εἶνε διασκευές.

Τότε ἐμφανίζονται γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἡ γνωστὲς ἀπὸ τὴν ἱστορία ἑταιρεῖες τῶν «Καθαρῶν» στὴ Γαλλία, στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἰταλία, ποὺ εἶχαν ὡς ἔμβλημα τὸ ἱερὸ Ἑλληνικὸ πουλί, τὸ φοίνικα. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐπίσης ἱδρύθησαν καὶ ἡ περίφημες στρατιωτικὲς Ἑταιρεῖες, ποὺ εἶχαν ἐπίσης ὡς ἔμβλημα τὸ φοίνικα καὶ οἱ ὁποῖες ἐτροφοδότησαν τοὺς στρατοὺς τῆς Δύσεως μὲ τοὺς θρυλικοὺς Ἕλληνες «στρατιώτας». Οἱ «Στρατιῶται» αὐτοὶ ἔφεραν Ἀκριτικὴ καὶ Ἀπελατικὴ στολὴ καὶ εἶχαν δικούς τους ἀρχηγοὺς καὶ δικές τους σημαῖες.

Στὴ Δύση οἱ Ἀκρίτες ἐξακολούθησαν τὶς παληές τους πολεμικὲς περιπέτειες καὶ πολλὲς φορὲς τὰ βουνὰ τῆς βάρβαρης τότε Εὐρώπης καὶ οἱ κάμποι ἀντιλάλησαν τὸ ἡρωϊκὸ καὶ αἱμοβόρικο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖο ἄλλοτε ἀντηχοῦσε στὶς χαράδρες καὶ στὰ ὑψίπεδα τῆς Μικρασίας:

«Μὰ τὸν Κὺρ Ἥλιον τὸν χρυσόν.
μὰ τὴν γλυκειάν του μάνα.
Τὰ στενορρύμια τῆς Συριᾶς
κεφάλια θὰ γεμίσω».

Πολλὰ χρωστᾶ σὲ πολιτισμὸ ἡ Εὐρώπη πρὸς τοὺς περιπλανωμένους ἐκείνους ἱππότες κατὰ τὶς ὁμολογίες ἀξιολόγων ἱστορικῶν. Οἱ Παυλικιανοὶ τῆς Θράκης φεύγοντες τὸ φονικὸ λεπίδι τῶν φανατισμένων Βυζαντινῶν καὶ τῶν ἀναστηλωτῶν τῶν εἰκόνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φτάσει στὸ ἀξιοθρήνητο σημεῖο ὥστε νὰ ἀνακατεύουν στὸ κρασὶ τῶν συμποσίων τους τὶς μπογιὲς τῶν εἰκονισμάτων καὶ νὰ πίνουν τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ μῖγμα, ζητοῦσαν καταφύγιο στὴ Δύση, ὅπου καὶ μετέδωκαν τὰ πρῶτα φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ.

Στὴ Δύση οἱ δαιμονισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι μετέδωκαν ἐπίσης καὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς αἱρέσεις: Τὴν κατάργηση τῶν ἐξωτερικῶν συμβόλων τῆς λατρείας (εἰκόνων κλπ.) καὶ τῆς ἱεραρχίας στὴν Ἐκκλησία. Καὶ εἶνε ἀναμφισβήτητο μὲ τὶς ἀρχὲς αὐτὲς ποὺ μετέδωκαν στὴ Δύση οἱ ἀκρίτες καὶ οἱ ἀπελάτες τῆς Θράκης, ἔσπειραν τὸν πρῶτο σπόρο τῶν περιφήμων Θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων, ποὺ τόσο συνετάραξαν ἀργότερα τὴν Εὐρώπη.

Οἱ ἀπελάτες εἶχαν ὡς ὅπλα ραβδί, σπαθὶ καὶ κοντάρι καθὼς καὶ τὸ ἰδιαίτερο ἐκεῖνο ρόπαλο τοῦ σώματός των τὸ λεγόμενο «ἀπελατίκιον».

Στὸ «ἀπελατίκιον» ἦταν χαραγμένη ἡ εἰκόνα τοῦ προστάτου τοῦ σώματος τῶν ἀπελατῶν τοῦ Ἁγίου, Μαίμαντο; ἀπὸ τὴν Καπαδοκία, ἐνῷ στὸ «κοντάριον» καὶ πρὸς τὸ μέσος τῆς λαβῆς ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καταγομένου ἐπίσης ἀπὸ τὴν Καπαδοκία...

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κέντρα, ἀπ' ὅπου ἐξεπέμποντο τὰ δόγματα τῶν Παυλικιανῶν ἀπελατῶν γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἦσαν καὶ αἱ Ἀθῆναι, αἱ ὁποῖαι ὡς γνωστὸν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας κυρίως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας δὲν ἔπαψαν νὰ ἀποτελοῦν καὶ γενικώτερο ἀξιολογώτατο πνευματικὸ κέντρο.

Τὸ ὀλέθριο καὶ ἐγκληματικὸ σφάλμα τῆς αὐτοκρατείρας Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, τὸ ὁποῖον ἐσυνεχίσθη κατόπιν ἦταν ἡ αἰτία τοῦ ἐκπατρισμοῦ τῶν περισσοτέρων ἀπελατῶν καὶ τοῦ καταφυγίου των στὴ Δύση, ὅπου ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἀφυπνισθοῦν οἱ ἡμιβάρβαροι ἐκεῖνοι λαοὶ καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν ἀργότερα καὶ αὐτοὶ ἀπὸ δυσμῶν κατὰ τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ κεῖ καὶ ἡ ὁμοιότης τῶν παληῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, καθὼς καὶ τῆς Σερβίας καὶ Βουλγαρίας πρὸς τὰ Ἀκριτικὰ ἔπη. Εἶνε ἡ μόνη μακρυνὴ ἀνάμνηση ποὺ ἀπομένει σήμερα στὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ πέρασμα τῶν ἀπελατῶν.

Ἀλλὰ οἱ ἀπελάτες βέβαια δὲν ἐξεπατρίσθησαν ὅλοι. Ἔμειναν ἀρκετοὶ καὶ στὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία καὶ ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ ὑπερασπίζονταν τὰ Μικρασιατικὰ «Θέματα», ὅπως ἔλεγαν οἱ Βυζαντινοὶ τὶς ἐπαρχίες τους. Ἐναντίον αὐτῶν τοὺς ὁποίους οἱ φανατικοὶ Χριστιανοὶ Βυζαντῖνοι ἀποκαλοῦσαν μὲ περιφρόνηση «Ἕλληνας» δηλαδὴ ἐθνικούς, εἰδωλολάτρες ἐπηκολούθησε ἐξοντωτικὸς ἀγών.

Ὁ γράφων τὶς γραμμὲς αὐτὲς κατὰ τὸ 1920 στὸ λεγόμενο φρούριο τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Σάρδεων, χτίριο ὅπως φαίνεται μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἔχουν χτισθῆ μὲ διάφορα συντρίμματα ἀρχαίων ναῶν, ἀλλὰ καὶ Βυζαντινῶν, ἐδιάβασε σὲ μιὰ ἐντειχισμένη ἐκεῖ πλάκα μαρμαρένια μία περιεργοτάτη ἐπιγραφὴ μὲ Βυζαντινὰ γράμματα. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἔλεγε ἀπάνου-κάτου τὰ ἑξῆς: *«Εἰς ἀνάμνησιν τῆς περιλάμπρου νίκης ποὺ κατήγαγαν οἱ Βυζαντῖνοι ἐναντίον τῶν μυσαρῶν Ἑλλήνων»*. Ποῦ εἶχε στηθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἀναμνηστικὴ αὐτὴ πλάκα, ἄγνωστο.

Ποιὰ ἦταν ἡ περίλαμπρος νίκη κατὰ τῶν «μυσαρῶν Ἑλλήνων»—ἡ φράσις εἶνε ἀκριβεστάτη—καὶ πότε εἶχε γίνῃ ἡ μάχη, ἢ μᾶλλον περὶ ποιᾶς μάχης πρόκειται, ἐπίσης δὲν εἶνε γνωστό.

Ἀποκλείεται τάχα νὰ ἐπρόκειτο περὶ κάποιας συντριβῆς ἀπελατῶν;

Ἡ πλάκα μένει ἐκεῖ καὶ θὰ μένῃ μὲ τὰ γράμματα ἀνεξάλειπτα γιὰ νὰ θυμίζῃ στὸν ἀρχαιολόγο ποὺ ἡ μανία τῆς ἐρεύνης θὰ τὸν ἔφερνε ὡς ἐκεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα αἴσχη, ποὺ κατέστρεψαν τὴ μεγαλείτερη Αὐτοκρατορία τοῦ κόσμου.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ λέγει στοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀσθενοῦς τὸν ὁποῖο νοσηλεύει:

—Ὁ ἀσθενής σας ἔχει τυφοειδῆ πυρετὸν καὶ ἂν δὲν ἀποθάνῃ θὰ μείνῃ βλάκας σ' ὅλη του τὴ ζωή..

— Καὶ πῶς τὸ ξέρετε αὐτό, γιατρέ;

— Τὸ ξέρω, γιατὶ ἔπαθα καὶ ἐγὼ τὴν ἴδια ἀσθένεια.

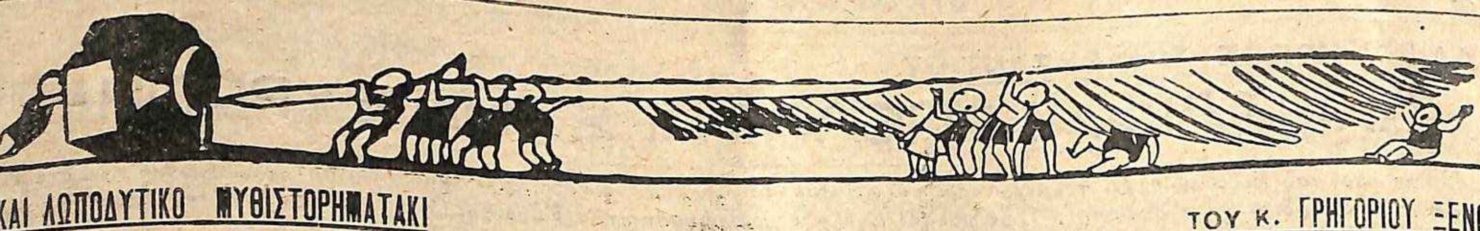

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ἢ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«— Τὴ *σπουδαία δουλειὰ* ποὺ σᾶς εἶχα ὑποσχεθεῖ! φώναξε ὁ Ζοζὲ Γκομέζ. Μάλιστα, αὐτὴ κάνω. Εἶμαι στὴν ἀρχή, πάω πολὺ καλά, δὲν μπορῶ νὰ πῶ... ἀλλὰ θὰ πάω πολὺ καλύτερα, ἂν θελήση νὰ μὲ βοηθήση κ' ἡ Ἐλβίρα.

«— Ἐγώ; ἔκαμε ἡ δυστυχισμένη. Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! Ἡ δουλειὰ δὲν μὲ φοβίζει. Μόνο λέγε μου, τί θέλεις ἀπὸ μένα».

Καὶ τῆς εἶπε.

Σιγὰ-σιγά, κρυφὰ-κρυφά, μὲ τρόπο, μὲ μεγάλη τέχνη, τῆς φανέρωσε τὸ μυστικό του.

Χάρις σ' ἕναν καλό του φίλο, ποὺ ἀγωνίσθηκε πολύ, εἶχε καταφέρει νὰ μπῆ σὲ μιὰ μεγάλη, τεράστια Ἑταιρεία, ποὺ ἡ ἕδρα της ἦταν στὴ Μαδρίτη καὶ ποὺ εἶχε παρακλάδια σ' ὅλη τὴν Ἱσπανία καὶ σχεδὸν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο, γιατὶ δὲν δεχόνταν τὸν καθένα. Τὸν δέχτηκαν ὅμως μὲ τὶς θερμὲς συστάσεις τοῦ φίλου του καὶ προπάντων ἅμα εἶδαν τὸν ἴδιο. Κι' ἅμα τὸν δοκίμασαν καὶ στὴ «δουλειά», τοῦ ἔδωσαν ἕνα πολὺ καλὸ βαθμὸ στὴν Ἑταιρεία.

Ὡστόσο πάντα λογάριαζαν καὶ στὴ γυναῖκα του. Τὴν ἤξεραν καὶ τὴν ἐκτιμοῦσαν πολύ... Τοὺς φαινόταν πὼς εἶχε ὅλα τὰ προσόντα: νιότη, ὀμορφιά, ἐξυπνάδα, θέλησι. Ἂν λοιπὸν δεχόταν κι' ἡ γυναῖκα του νὰ γίνη μέλος τῆς Ἑταιρείας, θὰ τὸν προβίβαζαν ἀμέσως καὶ τὰ κέρδη του—τὰ ποσοστά του—θἆταν πολὺ πιὸ σημαντικά. Χωριστὰ τὰ κέρδη τῆς Ἐλβίρας. Καθαυτὸ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐτυχία ποὺ ὀνειροπολοῦσαν...

Φυσικά, ἅμα ἡ Ἐλβίρα ἔμαθε—σιγὰ-σιγὰ πάντα καὶ μὲ τρόπο, τ' εἴδους «δουλειὲς» ἔκανε αὐτὴ ἡ Ἑταιρεία, καὶ ποιὸς ἦταν ὁ ρόλος ποὺ τῆς προώριζαν, ἀναστατώθηκε, διαμαρτυρήθηκε, φώναξε. Ὄχι μόνο αὐτὴ δὲν θὰ δεχόταν ποτέ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἄνδρα της θἄκοβε κάθε σχέσι, ἂν δὲν ἔδινε ἀμέσως τὴν παραίτησί του. Δὲν θἄθελε οὔτε νὰ τὸν ξέρη. Θὰ τῆς ἔκανε φρίκη κι' αὐτὸς καὶ τ' ἄτιμα λεπτά του.

Τὴν ἄφησε νὰ τὰ πῆ καὶ τὰ φωνάξη ὅλα. Κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὴ λογικεύη; Ἦταν ἀκόμα μὲ τὶς ἰδέες τοῦ σχολείου, τῶν παπάδων, δὲν ἤξερε καθόλου τὸν κόσμο, δὲν ὑποπτευόταν προπάντων τὴν πρόοδο ποὺ εἶχε κάνει ὁ κόσμος σὲ μερικὰ ζητήματα καὶ γι' αὐτὸ τῆς ἔκαν' ἐντύπωση ἕνα τόσο ἁπλούστατο πρᾶγμα! Μ' ἀλλοίμονο ἂν ὅλοι σκεπτόνταν ὅπως αὐτή! Τίποτα καλὸ δὲν θὰ γινόταν. Εὐτυχῶς οἱ ἄλλοι σκεπτόνταν διαφορετικά. Κι' οἱ ἄλλοι αὐτοὶ ἦταν τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς Μαδρίτης καὶ τῆς Ἱσπανίας.

Τῆς ὀνόμασε τότε δυὸ-τρεῖς γνωστούς της, ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ἐντιμοτάτους, ποὺ ἦταν μέλη τῆς Ἑταιρείας. Τῆς ἀνέφερε ἀκόμη κι' ἄλλους πολλούς, ποὺ τοὺς ἤξερε κατ' ὄνομα-ὄνομα γνωστὸ καὶ σεβαστὸ στὴν κοινωνία. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ δυὸ-τρεῖς πολιτευόμενοι ποὺ ὁ ἕνας πολλὲς φορὲς εἶχε γίνει ὑπουργός. Αὐτοὶ διεύθυναν τὴν «παντοδύναμη» Ἑταιρεία. Τἆλλα μέλη της ἦταν ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις. Τὰ κατώτερα, νὰ ποῦμε ὄργανα τῆς Ἑταιρείας. Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες, αὐτὲς ἦταν λίγες καὶ καλές. Ἀπ' ὅλες ὅμως καλύτερα θἆταν ἡ Ἐλβίρα. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἀρχηγοὶ ἐπέμεναν τόσο στὸν προσηλυτισμό της.

Τὸ κάτω-κάτω, ὁ ρόλος της θἆταν διασκεδαστικός. Θὰ τὸν συνήθιζε καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως ἡ θεατρίνες ἀγαποῦν τοὺς δικούς τους. Δὲν εἶνε μόνο ὁ σκοπὸς ποὺ ἁγιάζει τὰ μέσα· καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ μέσα ἁγιάζουν τὸ σκοπό. Δὲν θἆταν ὡραῖο νὰ παίζη π. χ. τὴν κόρη ἑνὸς φυλακισμένου τραπεζίτη, καὶ νὰ τὴν παίζη μὲ τέχνη ὥστε νὰ συγκινῆ καὶ νὰ συγκινεῖται; Ἡ ἐπιτυχία θὰ τῆς προξενοῦσε μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση ποὺ θὰ ἦταν κι' ἡ καλύτερή της ἀμοιβή. Ἂν εἶχε «καλλιτεχνικὴ ψυχή», δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὸ ἐκτιμήση αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώξη...

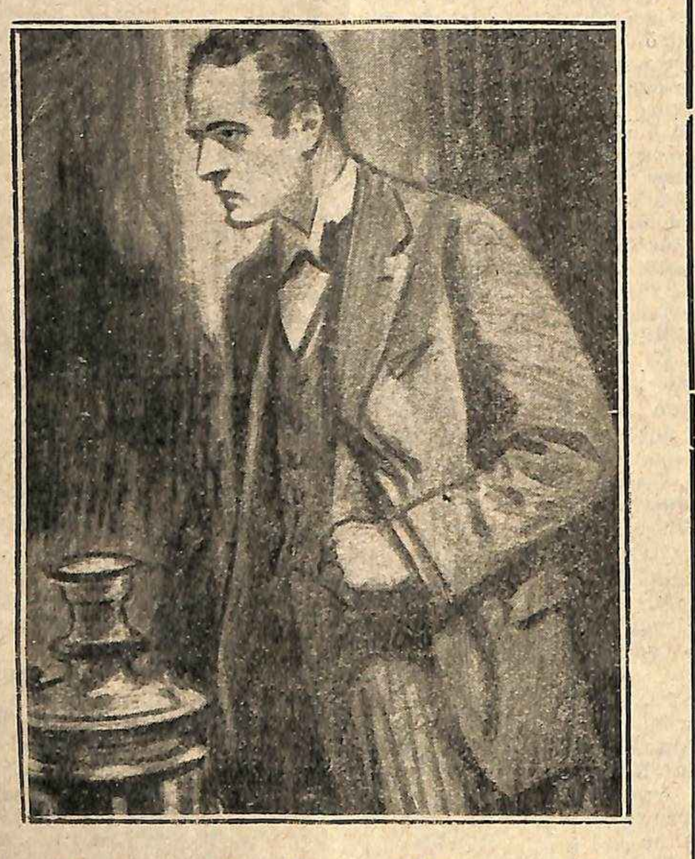

Τὰ μάτια του ἐξασκοῦσαν μιὰ ἀλλόκοτη γοητεία ἀπάνω της...

«—Δὲν ἔχω καλλιτεχνικὴ ψυχή! φώναξε ἐδῶ ἡ Ἐλβίρα. Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἁπλῆ γυναῖκα καὶ δὲ θέλω παρὰ τὴν ἡσυχία μου καὶ τὴν τιμή μου! Ἀδιαφορῶ ἂν ἡ Ἑταιρεία αὐτὴ ἔχει μέλη κι' ἀπὸ τὴν τάξη μας. Ἐγὼ δὲ θὰ γίνω ποτέ, ὅπως, εἶμαι βέβαιη δὲν θὰ γινόταν ποτὲ οὔτε ὁ πατέρας μου!»

Τοῦ κάκου. Ὁ Ζοζὲ Γκομὲζ ἐπέμενε. Κι' ἀφοῦ εἶδε πὼς δὲν ἔκανε τίποτα μὲ τὴ «λογική», δοκίμασε τὴν ὑποβολή. Τῆς τρυβέλιζε ταὐτιὰ καὶ τὸ μυαλὸ καθεμέρα. Τῆς ἱστοροῦσε τὰ μεγάλα «κατορθώματα» τῆς Ἑταιρείας. Τῆς ἐκθείαζε τὸν ὀργανισμό της ποὺ ἦταν ἕνα θαῦμα. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ κέρδη, ποὺ σὲ λίγον καιρὸ θὰ ἦσαν ἀμύθητα. Τῆς διηγόταν νόστιμα ἐπεισόδια, ἀστεῖες σκηνὲς μὲ τὰ «θύματα». Τὴ βεβαίωνε πὼς ποτὲ δὲν ἀναγκαζόνταν νὰ «φθάνουν στὰ ἔσχατα», πὼς κάθε «ὑπόθεσις» τελείωνε μέλι-γάλα, καὶ πὼς ποτὲ δὲ χύθηκε αἷμα, οὔτε σταλιά. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ Ἑταιρεία εἶχε τόσῃ δύναμη κι' ἐπιβολή, ὥστε τὰ θύματα νὰ θεωροῦν περιττὴ κάθε ἀντίσταση καὶ κάθε ἐκδίκηση. Ἔπειτα, τί ἔπαιρναν ἀπ' τὸν καθένα; Μικρὰ πράμματα. Ὀκτώ, δέκα, τὸ πολὺ δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ. Ἦταν ὁ φόρος τῆς κουταμάρας πρὸς τὴν ἐξυπνάδα. Ὅσοι ἦταν ἔξυπνοι ὅσοι μυριζόνταν τὴν παγίδα, μὲ τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ λάβαιναν, τὸ ἔσχιζαν καὶ τὴ γλύτωναν. Ὅσοι ἦταν κουτοὶ καὶ τὰ πίστευαν, αὐτοὶ μόνο τὴν πάθαιναν. Κι' ἂν οἱ κουτοὶ ἦταν στὸν κόσμο περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἔξυπνους, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ τὴν Ἑταιρεία. Ἑκατοντάδες θύματα κάθε μῆνα, τριβόνταν στὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἱσπανίας, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος χρωστοῦσε τὰ μεγάλα κέρδη της ἡ Ἑταιρεία, ποὺ τόσο λίγα ἔπαιρνε ἀπ' τὸν καθένα.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο «φόρος τῆς κουταμάρας πρὸς τὴν ἐξυπνάδα» αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ πλήρωνε τὸ θῦμα. Ἦταν ἀκόμη καὶ μία δίκαιη τιμωρία τῆς φιλοχρηματίας καὶ τῆς πλεονεξίας. Γιατὶ κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξεκινοῦσε ἀπ' τὰ πέρατα, γιὰ νὰ μοιρασθῆ τὴν περιουσία ἑνὸς δυστυχισμένου, νὰ πάρη στὸ μερτικό του τετρακόσιες ὁλόκληρες χιλιάδες, ξοδεύοντας δέκα ὡς δεκαπέντε, — ὁ ἄνθρωπος ποὺ πίστευε καὶ δεχόταν μιὰ τέτοια συμφωνία, τί ἦταν; Ἕνας ληστὴς κι' αὐτὸς ἄλλου εἴδους; Ἂν ἦταν νἄπαιρνε τὶς τριάντα, τὶς πενῆντα ἔστω χιλιάδες ἀπὸ τὴν ξένη περιουσία, ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς «Μερσεδές», μάλιστα λογικὸ καὶ νόμιμο. Μὰ τετρακόσιες; Ἄ, πήγαινε πολύ! Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἄξιζε ἡ τιμωρία νὰ χάση ἐκεῖνες τὶς δεκαπέντε χιλιάδες, ποὺ ριψοκινδύνευε ἀποβλέποντας σ' ἕνα τόσο ἀθέμιτο κέρδος!

Μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα πολλὰ προσπαθοῦσε ὁ Ζοζὲ Γκομὲζ νὰ πείση τὴν Ἐλβίρα πὼς ἡ ληστοσυμμορία του ἦταν κι' ἠθική. Ἡ ὑποβολή του ὅμως εἶχε τὸ θετικώτερο ἀποτέλεσμα. Σὲ λίγον καιρό, ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη ἄρχισε πάλι νὰ ζῆ σὰ σὲ ὄνειρο. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς συνέβαιναν, δὲν ἤξερε ἂν ἦταν πραγματικὰ ἢ φανταστικά... Ἄκουγε τὸν ἄντρα της νὰ τῆς μιλᾶ χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκρίνεται. Ὧρες καθόταν συλλογισμένη, βυθισμένη σὲ σκέψεις ποὺ γινόνταν μπροστά της εἰκόνες ζωντανές, ὁράματα... Τῆς εἶχε γεννηθεῖ καὶ μιὰ ἀλλόκοτη περιέργεια, εἶχε μπῆ μὲ τὴν ὑποβολὴ τοῦ μοιραίου ἐκείνου ἀνθρώπου, σ' ἕνα γοῦστο νοσηρό! Ἦσαν στιγμὲς ποὺ μέσα της φώναζε μὲ ὅλη της τὴ δύναμη: «ὄχι! ὄχι! ποτέ!» Μὰ ἦταν καὶ στιγμὲς ποὺ σὰ νἄβλεπε ἀπὸ κοντὰ τὰ πράγματα ποὺ τῆς ἱστοροῦσε ὁ ἄντρας της, ν' ἀνακατωθῆ κι' αὐτὴ στὶς «δουλειές» του... Συλλογιόταν πολύ, εἶχε ἀρχίσει ἀθέλητα νὰ μελετᾶ καὶ τὸ ρόλο ποὺ τῆς φύλαξαν: νεαρὰ μαθήτρια μὲ μποῦκλες καὶ κοντὰ φουστάνια, κόρη ἑνὸς δύστυχου φυλακισμένου, γεμάτη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ σωτῆρα του, ποὺ ἂν ἦταν νέος, θἄπρεπε νὰ τοῦ ὑποκριθῆ λιγάκι καὶ τὴν ἐρωτευμένη... Τί χαριτωμένος γυναικεῖος ρόλος, κι' ὡς ἐμφάνιση κι' ὡς παίξιμο!... Ἔ, ἡ γυναῖκα εἶνε πάντα γυναῖκα. Ὅπου μπορεῖ νὰ βλέπη μιὰ ὀμορφιά, ξεχνᾶ καὶ τὴ χρηστότητα ποὺ μπορεῖ νὰ λείπη... Καὶ τὶς περισσότερες φορὲς δὲν εἶνε τὸ ὑλικὸ συμφέρον ποὺ τὴν σπρώχνει σὲ μιὰ ἀτιμία...

Τελοσπάντων, ἡ Ἐλβίρα πάλευε τώρα μὲ τὸν ἑαυτό της ὅπως στὶς παραμονὲς τοῦ γάμου της. Κι' ὅπως τότε σύρθηκε ὡς τὸ γάμο αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν θέλη καὶ χωρὶς νὰ μὴ τὸν θέλη, ἔτσι καὶ τώρα «ἔγινε μέλος τῆς Ἑταιρείας». Ἡ ὑποβολὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τἀλλόκοτα μάτια τὴν ἐκμηδένιζε ἄλλη μιὰ φορά.

Δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα τέλεια τὴ συγκατάθεσή της ὁ Ζοζὲ Γκομέζ, ὅταν ἕνα βραδυνὸ τὴν πέρασε ξεπίτηδες ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος καὶ τῆς εἶπε:

«— Ἐδῶ εἶνε... Ἀνεβαίνουμε μιὰ στιγμή;...»

«— Τώρα, καϋμένε;.. Ὄχι, εἶνε ἀργά...»

«— Ἄ, δὲ θἀργήσουμε!.. Ἔλα!»

Τὸν ἀκολούθησε σὰ νευρόσπαστο. Καὶ σὲ λίγο βρισκόταν σ' ἕνα σαλόνι τοῦ Ξενοδοχείου, σὰ γραφεῖο, ὅπου καθόνταν τρεῖς κύριοι.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ... Μικέλε. Οἱ ἄλλοι δυό... δὲν τοὺς ἤξερε ὁ Ἄγης.

Ὁ ἄντρας της τὴ σύστησε στὸν πιὸ νέο, ποὺ ἦταν ὅμως ὁ «ὑπαρχηγός»· ἔπειτα στοὺς δυὸ ἄλλους, κι' αὐτοὺς τιτλούχους τῆς Ἑταιρείας.

— Ἡ κυρία Ἐλβίρα Γκομέζ, εἶπε ὁ Ζοζέ, εἶνε ἀπὸ σήμερα *δική μας!*

Καὶ πρὶν πεῖ ναὶ ἢ ὄχι ἀκόμη, τὴ συγχάρηκαν, τὴν εὐχαρίστησαν, τῆς ἔκαμαν ἕνα σωρὸ κομπλιμέντα...

— Δὲν ἔχουμε ὅρκους, μυήσεις καὶ τελετές, τῆς εἶπε ὁ ὑπαρχηγός. Εἴμαστε *τίμιοι* ἄνθρωποι, μᾶς ἀδικεῖ τὸ κοινὸ συμφέρον κι' αὐτὰ τὰ θεωροῦμε περιττά. Ἄλλωστε γιὰ σᾶς ἐγγυᾶται ὁ ἄντρας της.

Κι' ἄρχισαν ἀμέσως νὰ τῆς λένε τὰ συνθήματα καὶ νὰ τῆς ἐξηγοῦν τὸ ρόλο ποὺ ἤθελαν νὰ τῆς ἀναθέσουν.

—Εἶσθε πολὺ νέα, τῆς εἶπε ὁ ὑπαρχηγός, καὶ θὰ σᾶς ἔρχεται σὰ γάντι. Μὰ καὶ χωρὶς μεταμφίεση, μπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς πάρη γιὰ δεκάξη χρονῶν κορίτσι.

«— Καὶ πιστεύω νὰ ἔχετε ὑποκριτικὴ ἱκανότητα», ἐπρόσθεσε ὁ Μικέλε.

«— Ὤ, χωρὶς ἄλλο! φώναξε ὁ Ζοζὲ Γκομέζ. «Ἔχεις παίξει πολλὲς φορὲς ἐρασιτεχνικά».

«— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο», ὑπέλαβε ὁ Μικέλε. «Γι' αὐτό, ἀπὸ γοῦστο ὁλωσδιόλου, γιὰ δική μου εὐχαρίστησι, ἔχω ἀναλάβη τὸ ρόλο τοῦ ὑπηρέτη. Ἔτσι, κυρία Γκομέζ, θὰ ἐργαζόμαστε πάντα σχεδὸν μαζύ. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, χαίρω πολὺ γι' αὐτό!»

Μὰ ἡ Ἐλβίρα δὲν χαιρόταν καθόλου. Αὐτὸς ὁ Μικέλε, ἂν κι' ἦταν ἀπὸ γνωστὴ οἰκογένεια τῆς Μαδρίτης, τῆς προξενοῦσε μιὰν ἀνίκητη ἀντιπάθεια. Δὲν θἄθελε νὰ τὸν εἶχε «συνεργάτη».

Ὁπωσδήποτε, θέλοντας καὶ μή, ἦταν πειὰ μέλος τῆς Ἑταιρείας. Τὸ γεφύρι ἀπὸ πίσω της εἶχε κοπεῖ: δὲν ὑπῆρχε ὑποχώρηση. Ἄρχισε νὰ πηγαίνη ταχτικὰ στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος, πότε μὲ τὸν ἄντρα της καὶ πότε μονάχη, καὶ νὰ γυμνάζεται τὸ ρόλο της μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ Μικέλε. Αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ Ζοζὲ Γκομὲζ τὴν ἐλάτρευε κυριολεκτικά. Τῆς ἔδειχνε ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὴ μεγάλη χάρη ποὺ τοῦ εἶχε κάμει..

Κι' ἦλθε ἡ μέρα ποὺ ἡ Ἐλβίρα ἔπρεπε νὰ *ντεμπουτάρη*.

Τὸ «θῦμα» ἦταν ἕνας Σέρβος ὄχι πολὺ νέος, ποὺ, ὅπως ὁ Ἄγης Μάρμορας, εἶχε φθάσει στὴ Μαδρίτη μὲ τὶς δέκα χιλιάδες στὸ πορτοφόλι καὶ τὸ κίτρινο βιβλίο στὸ χέρι. Στὸ σταθμὸ τὸν ὑποδέχτηκε ὁ Μικέλε καί, καθὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποψία, τὸν κουβάλησε στὸ Στέμμα καὶ τὸν παρουσίασε ἀμέσως στὴ «Μερσεδές». Ἄ, τί ὡραῖα ποὺ ἔπαιξε τὴ σκηνή της! Ὁ Σέρβος ἔκλαιγε σὰν παιδί...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

— Τὸ Συνδικᾶτο τῶν ψευδομαρτύρων.

Στὸ Παρίσι ὑπάρχει πρὸ ἀρκετοῦ καιροῦ μιὰ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις μοναδικὴ στὸν κόσμο, τὸ... «Συνδικᾶτο τῶν ψευδομαρτύρων». Ὅπως σ' ὅλες τὶς μεγάλες εὐρωπαϊκὲς καὶ ἀμερικανικὲς πρωτεύουσες, ὅπου κυκλοφοροῦν ἑκατοντάδες χιλιάδων αὐτοκίνητα, ἔτσι καὶ στὸ Παρίσι τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα εἶνε συχνότατα. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ τὰ δικαστήρια προστατεύουν τὰ θύματα τῶν τροχῶν, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς παρασύρουν αὐτοκίνητα σπεύδουν νὰ ὑποβάλλουν μηνύσεις καὶ αἰτήσεις ἀποζημιώσεως ψυχικῆς ὀδύνης κλπ.

Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς τυχαίνει ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα νὰ συμβῆ σὲ μέρος ἐρημικὸ καὶ ὁ παθὼν νὰ μὴν ἔχη μάρτυρες ποὺ νὰ βεβαιώσουν ὅτι τὸν παρέσυρε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα. Γιὰ νὰ διευκολύνουν λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς παθόντας καί, φυσικά, καὶ τὸν ἑαυτό τους, μερικοὶ ἀργόσχολοι παριζιάνοι ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε καλύτερο νὰ κάνουν, προσφέρονται σ' ὅποιον θέλει νὰ παρουσιάζωνται ὡς μάρτυρες καὶ νὰ βεβαιώσουν τὸ δυστύχημα, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ θὰ τοὺς δώση ὁ παθὼν ἐκ τῶν προτέρων. Καὶ γιὰ νὰ μὴν παρουσιάζωνται διαρκῶς οἱ ἴδιοι ὡς μάρτυρες ἐφρόντισαν νὰ γίνουν πολλοί, ἵδρυσαν συνδικᾶτο, στὸ ταμεῖο τοῦ ὁποίου καταβάλλει ὁ καθένας τὴν ἀμοιβὴ τῆς ψευδομαρτυρίας του. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀμοιβὴ εἶνε ἀνάλογη μὲ τὴν ἀποζημίωσι ποὺ παίρνει ὁ παθών. Σημειωτέον ὅτι τὰ περισσότερα δυστυχήματα γιὰ τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ὡς μάρτυρες οἱ ἑταῖροι τοῦ Συνδικάτου, εἶνε φανταστικά.

Καιρὸς εἶνε νὰ ἱδρυθῆ καὶ στὰς Ἀθήνας ἕνα τέτοιο συνδικᾶτο. Θὰ εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ συμμαζευθοῦν λιγάκι καὶ νὰ φρονιμέψουν ἐκεῖνοι ποὺ διευθύνουν αὐτοκίνητα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

— Πρωτότυπος τρόπος ρεκλάμας.

Δυὸ τρεῖς ἀπ' τὶς μεγάλες μάρκες αὐτοκινήτων τῆς Εὐρώπης ἐπενόησαν ἕναν πρωτότυπο καὶ εὐφυέστατο τρόπο γιὰ νὰ διαφημίζουν τὰ αὐτοκίνητά τους καὶ τὰ χαρίσματά τους.

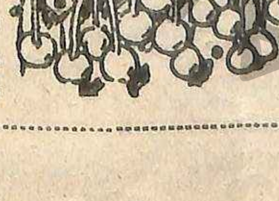

Ἐνῶ ἕνα αὐτοκίνητο τρέχει σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ ἢ τοὺς μεγάλους δρόμους τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ ἐπιβάται του ἀκοῦνε ἀπὸ πίσω νὰ σφυρίζη ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο τὸ κανονικὸ σφύριγμα μὲ τὸ ὁποῖο ζητάει νὰ τοῦ ἀνοίξουν δρόμο νὰ περάση. Φυσικὰ ὁ σωφὲρ τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου διευθύνει τὸ δικό του δεξιά, ἀφίνοντας ἐλεύθερη διάβασι στὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖο τὸ προσπερνάει ὁλοταχῶς. Ὅταν προσπεράση μερικὰ μέτρα τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο λιγοστεύει τὴν ταχύτητά του καὶ στὸ πισινὸ μέρος του ἀνάβει μιὰ φωτεινὴ πινακίδα ποὺ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς προσπέρασε εἶνε αὐτοκίνητο τῆς τάδε μάρκας, δυνάμεων τόσων ἵππων».

Καὶ ἀφοῦ συμβαδίση ἔτσι κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας προπορευόμενο, τὸ αὐτοκίνητο — ρεκλάμα —ἀναπτύσσει πάλι ὅλην τὴν ταχύτητά του καὶ φεύγει γιὰ χρησιμοποιήση καὶ ἀλλοῦ τὸ ἴδιο διαφημιστικὸ κόλπο.

— Νέον Γκλοζέλ.

Νέα πάλι φασαρία προμηνύεται, ὅμοια μ' ἐκείνην ποὺ προκάλεσαν πέρυσι τὰ δῆθεν ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τοῦ Γκλοζέλ.

Ὁ κόμης ντὲ Μπεγκουέν, ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ δραστηρίους γάλλους ἀρχαιολόγους ὑπέβαλε στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν μιὰ ἔκθεσι γιὰ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἐνήργησε στὰ σπήλαια τοῦ Μοντεσκιὲ στὴν ἐπαρχία τῆς Ζιρὸντ στὴν Γαλλία.

Σὲ ἕνα σπήλαιο, λέγει ὁ κόμης, ἀνεκάλυψε ἕνα κόκκαλο προϊστορικοῦ βονάσσου ἐπάνω στὸ ὁποῖο εἶνε χαραγμένο τὸ σχεδίασμα μιᾶς ἀκρίδας καὶ γύρω του σχεδιάσματα τεσσάρων πουλιῶν.

Ἀλλὰ στὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ δὲν ὑπῆρχαν ἀκρίδες, ἢ τοὐλάχιστον δὲν βρίσκονται ζωγραφισμένες σὲ κανένα ἀπ' τὰ εὑρήματα προϊστορικῆς ἐποχῆς. Καὶ τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα.

Τὸ κόκκαλο ποὺ βρῆκε ὁ κόμης ντὲ Μπεγκουὲν καὶ πρὸ πάντων τὰ σκαλίσματα ποὺ ἔχει ἐπάνω του, εἶνε ἄραγε προϊστορικῆς ἐποχῆς; Ὅπου νἆνε θ' ἀρχίσουν ἡ σχετικὲς συζητήσεις μεταξὺ τῶν παλαιοντολόγων.

ΙΝΔΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Στὰ παράλια τοῦ Ἰνδοστὰν καὶ προπάντων στὸ νησὶ τῆς Κεϋλάνης, κυκλοφορεῖ μιὰ ὡραία παράδοσις γιὰ τὴν γέννησι τῶν μαργαριταριῶν. Κάποτε μιὰ νεράϊδα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ταξείδευε ἀπάνω σὲ μιὰ μεγάλη ἀχυβάδα γύρω ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Κεϋλάνης. Ἡ ἀσύγκριτη ὠμορφιά της προκαλοῦσε τὸν θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι τὴν ἔβλεπαν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὴν εἶδε κ' ἕνα νέο βασιλόπουλο ποὺ κολυμποῦσε στὰ κρυστάλλινα ἐκεῖνα νερὰ καὶ τὴν ἀγάπησε μὲ πάθος. Ἡ νεράϊδα ἀνταπεκρίθηκε στὸ αἴσθημα τοῦ βασιλόπουλου καὶ ἔτσι μιὰ ἡμέρα οἱ δυὸ νέοι—ἀφοῦ δὲν μπόρεσε ὁ ὠκεανὸς νὰ σβύση τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς τους—ἀγκαλιασμένοι ἔδιναν ἀμέτρητα φιλιὰ στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, ὅπου εἶχε τραβήξει ἡ Νεράϊδα τὸν φίλο της. Μὰ μέσα στὴ μέθη τοῦ ἔρωτά του, ὁ νέος ξέχασε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μείνη πολὺ μέσ' τὰ νερὰ χωρὶς νὰ πάθη ἀπὸ ἀσφυξία. Καὶ πράγματι σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του σταγόνες αἵματος ποὺ ἀνήγγελαν στὸ νέο τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε. Ὁ ἐρωτευμένος νέος τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἀφήση τὴν πολυαγαπημένη του καὶ νὰ ξαναγυρίση στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ὅταν ἡ Νεράϊδα ἔμεινε μόνη, ἔψαξε νὰ βρῆ τὶς σταγόνες τοῦ αἵματος ἡ ὁποῖες εἶχαν στάξει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καλοῦ της ἀπάνω στὴν ἀχυβάδα.

Καὶ τότε εἶδε στὴ θέση ποὺ εἶχαν πέσει οἱ σταγόνες μερικὰ στρογγυλὰ πετράδια ποὺ ἔλαμπαν μαγευτικά. Ἦσαν μαργαριτάρια!

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ἡ Κυρία. — Ξέρεις; θὰ ἤθελα ἕνα μικρὸ σκυλλάκι ὁποιασδήποτε ράτσας, ἕνα μικρὸ καὶ νόστιμο... Θὰ μοῦ τὸ ἀγοράσης;

Ὁ Κύριος. — Ὄχι. Ἀρνοῦμαι κατηγορηματικῶς.

Ἡ Κυρία. — Τί ἄνθρωπος εἶσαι. Τί Καλλιγούλας! Τί Νέρων! Δὲν ἔχεις καρδιὰ καθόλου, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾶς τὰ ζῶα.

Ὁ Κύριος. — Ἴσα ἴσα ἔχω καρδιὰ καὶ ἀγαπῶ τὰ ζῶα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω νὰ σοῦ πάρω σκυλλί.

Ἡ Κυρία. — Γιατί;

Ὁ Κύριος. — Γιατὶ σὲ ξέρω καλά, πρῶτον ὅτι ὅταν θὰ θυμώνης καὶ δὲν θὰ μπορῆς νὰ ξεθυμάνης σὲ μένα θὰ ξεσπᾶς ἐπάνω του τὸν θυμό σου.

Ἡ Κυρία. — Καὶ δεύτερον;

Ὁ Κύριος. — Καὶ δεύτερον θὰ μὲ βάζης νὰ τὸ βγάζω περίπατο κάθε ἀπόγευμα καὶ τότε θὰ ξεθυμαίνω ἐγὼ ἐπάνω του.

Η ΠΟΡΦΥΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΩΝ

Ὁ Ρούζβελτ καὶ ἡ ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία. Τὰ «ἐπαγγελματικὰ ἀτυχήματα». Ἡ δολοφονία τοῦ Λίνκολν. Δυὸ ἄλλοι πρόεδροι ποὺ δολοφονοῦνται. Ὅπου ἐμφανίζονται οἱ ἀναρχικοί. Ἡ δολοφονία τοῦ Καρνώ. Μιὰ τρομερὴ βασιλοκτονία, κλπ.

Ὁ ἄλλοτε Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ρούζβελτ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀσφαλίσει τὴ ζωή του ἀντὶ 85.000 δολλαρίων, βρῆκε ἕνα πρωΐ, μέσα στὴν ἀλληλογραφία του, ἕνα μεγάλο φάκελλο, ὁ ὁποῖος στὴν ἐπάνω ἀριστερὴ γωνία του εἶχε τὸν τίτλο καὶ τὸ σῆμα τῆς Ἑταιρίας στὴν ὁποίαν ἦταν ἀσφαλισμένος.

Ἔσχισε τὸ φάκελλο, ἐδιάβασε τὸ περιεχόμενό του καὶ κατόπιν ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Τί συνέβαινε ; Ἡ ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία ζωῆς ἔκανε γνωστὸ στὸ Ρούζβελτ ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους διέτρεχε ἡ ζωή του, λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους, ἔπρεπε νὰ διπλασιασθοῦν οἱ ἐτήσιες δόσεις τῶν ἀσφαλίστρων του. Ἀλλοιῶς ἡ Ἑταιρία θ' ἀκύρωνε τὴ συμφωνία τῆς ἀσφαλείας.

Πράγματι ἡ ζωὴ τῶν βασιλέων καὶ τῶν προέδρων τῶν Δημοκρατιῶν διατρέχει ἀνέκαθεν κινδύνους ἐξαιρετικοὺς καὶ ἀπροόπτους. Τοὺς κινδύνους αὐτοὺς τῶν βασιλέων οἱ δημοκρατικοὶ τοὺς χαρακτηρίζουν συγκαταβατικώτατα ὡς «ἁπλᾶ ἀτυχήματα τῆς ἐργασίας των». Μὰ καὶ μερικοὶ μονάρχαι, ὅπως ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος τῆς Ἰταλίας, στὸν ὁποῖον ἦταν γραφτὸ νὰ δολοφονηθῆ κατόπιν, ἔλεγε φιλοσοφῶντας:

«Τὰ ἀτυχήματα αὐτά, εἶνε οἱ κίνδυνοι τοῦ ἐπαγγέλματός μας».

Ὁ κατάλογος τῶν δολοφονιῶν ἐπισήμων προσώπων — μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ἐρρίκου 4ου τὸ 1610 ἀπὸ τὸν Ραβαγιὰκ—εἶνε μακρότατος καὶ ἡ ἀνάγνωσίς του δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ σᾶς κάνει νὰ σκεφθῆτε, ὅτι ὅλοι οἱ δολοφονηθέντες εἴτε βασιλεῖς, εἴτε πρόεδροι, εἴτε πρωθυπουργοὶ ἢ ὑπουργοὶ ἦσαν, ἐβαρύνοντο ἀπὸ κάποιο τραγικὸ πεπρωμένο.

Ἡ δολοφονία τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Λίνκολν, ἐβύθισε ὁλόκληρο τὸν κόσμο σὲ πραγματικὸ πένθος, ἀλλὰ συγχρόνως προκάλεσε καὶ μεγάλη ἔκπληξι. Γιατί, γιὰ πρώτη φορά, ἕνας δολοφόνος διηύθυνε τὴ σφαῖρα του ἐναντίον ἑνὸς πολίτου, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει ἀρχηγὸς Κράτους (πρόεδρος) ὕστερα ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴ ἐκλογὴ ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔθνους. Ὁ δολοφόνος λοιπὸν δὲν χτυποῦσε πειὰ τὴ «δυναστεία» ἀλλὰ τὴ «δημοκρατία». Ἡ δολοφονία τοῦ Λίνκολν ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν 11 Ἀπριλίου τοῦ 1865 καὶ ἐξετελέσθη μὲ μοναδικὴ μαεστρία, ἂν ἐπιτρέπεται αὐτὴ ἡ ἔκφρασις.

Ὁ Λίνκολν συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, τὸ στρατηγὸ Χάτμπουρν καὶ τὴ δεσποινίδα Χάρρυ, πῆγε στὸ θέατρο καὶ κάθησε στὸ θεωρεῖο του ποὺ βρισκότανε στὴ δευτέρα σειρὰ τῆς σκηνῆς. Στὴ μέση τῆς παραστάσεως ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Ὁ στρατηγὸς βλέποντας τὸν Λίνκολν νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτη κάτω, θέλησε νὰ τὸν βοηθήση, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε ἕναν ἄγνωστο ποὺ στεκότανε σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων ἀπὸ τὸν Πρόεδρο. Ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὸν συλλάβη, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐφώναζε : «Ζήτω ἡ ἐλευθερία». Ἀμέσως ὅμως τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸν ἐκτύπησε μὲ μιὰ σιδερένια γροθιὰ στὴν πλάτη. Παρὰ τὸ χτύπημα αὐτό, ὁ ἀξιωματικὸς θέλησε νὰ τὸν ξαναπιάση, ἀλλὰ ὁ δολοφόνος δίνοντας ἕνα μεγάλο πήδημα, βρέθηκε κάτω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου καὶ ἐπωφελούμενος τῆς γενικῆς συγχύσεως, ἐξαφανίσθηκε. Ὅταν ὁ στρατηγὸς κατώρθωσε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ θεωρείου, τὴν ὁποία ὁ δολοφόνος εἶχε κλείσει ἀπ' ἔξω, ὁ Λίνκολν ἦταν πειὰ νεκρός. Ὁ Μπούτ, ἔτσι λεγότανε ὁ δολοφόνος, δὲν θὰ πιανότανε ἂν δὲν τοῦ συνέβαινε κάποιο ἀτύχημα. Μετὰ τὸ ἔγκλημα τὸ ἔσκασε μ' ἕνα ἄλογο ποὺ τὸν περίμενε στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου. Στὴ φυγὴ αὐτὴ τὸν συνώδευε καὶ ἕνας συνεργός του μὲ τὸ ὄνομα Χάρολδ. Στὸ δρόμο ὅμως ὁ Μποὺτ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ζητήση ἄσυλο σὲ κάποιο ἀγρόκτημα ἑνὸς Κοῦρετ, ὅπου σὲ λίγο τὸν βρῆκαν καὶ τὸν συνέλαβαν οἱ στρατιῶτες τοῦ λοχαγοῦ Μπαῖκερ οἱ ὁποῖοι τὸν ἀναζητοῦσαν. Ἕως τὴν ἐκτέλεσι τῆς θανατικῆς ποινῆς του ἔδειξε μεγάλη ψυχραιμία.

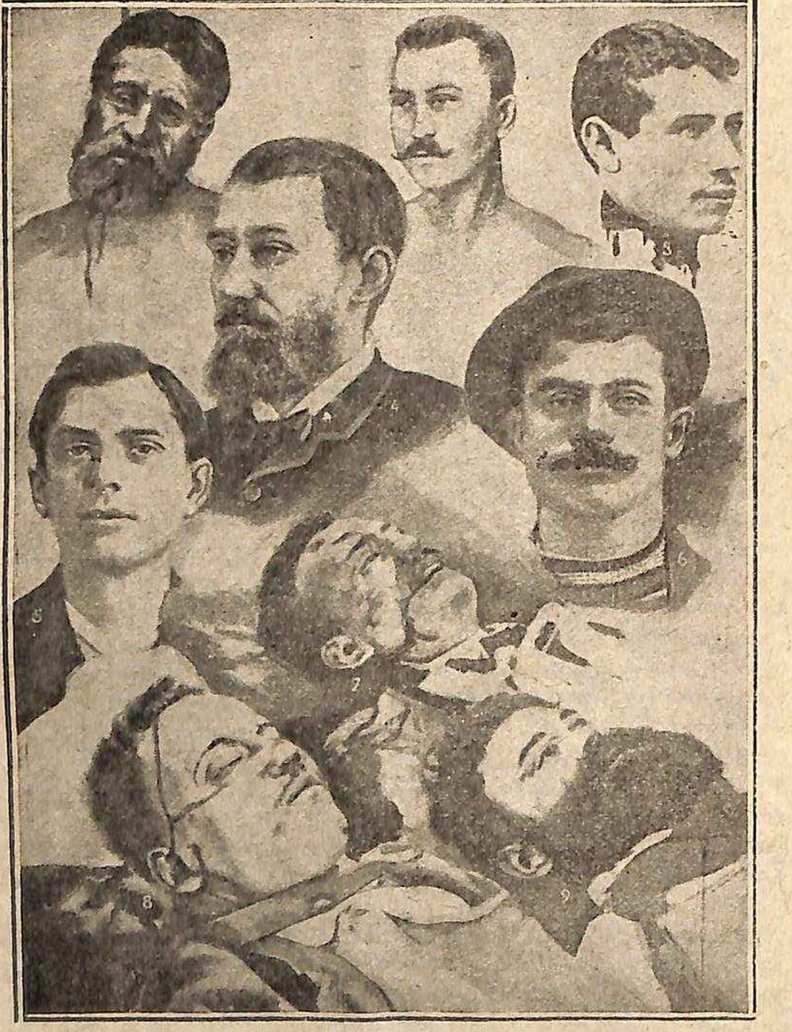

ΟΙ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΟΙ

1) Ὁ Μολλὰχ Ρεζάχ, δολοφόνος τοῦ Σάχη. 2) Ὁ Μπρέσσι, δολοφόνος τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου. 3) Ὁ Καζέριο, δολοφόνος τοῦ Καρνώ. 4) Γκιττώ, δολοφόνος τοῦ Γκάρφιλντ 5) Γκολζός, δολοφόνος τοῦ Μὰκ-Κίνλεϋ. 6) Δουτσέννι, δολοφόνος τῆς Ἐλισσάβετ. 7, 8, 9) οἱ δολοφόνοι τοῦ Δὸν Κάρλου.

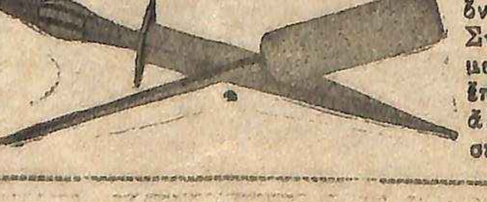

Μετὰ τὸν Λίνκολν ἔγιναν στὴ σειρὰ δύο ἄλλες δολοφονίες προέδρων στὴν Ἀμερική : τοῦ Καῖρφιελντ καὶ τοῦ Μὰκ-Κίνλεϋ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Γκάρφιλντ ὡς πολιτικοῦ ἦταν ἐξαιρετική. Ἦταν ὁ θεμελιωτὴς τῶν πρώτων εὐεργετικῶν ἐργατικῶν νόμων.

Ὁ Γκάρφιλντ βρισκότανε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Σπρίνκφιλντ τὴν δευτέρα Ἰουλίου τοῦ 1881 ὅταν ἕνας ἄγνωστος τὸν ἐπυροβόλησε δυὸ φορὲς ἀπὸ πολὺ κοντά, μὲ ρεβόλβερ. Ὁ Πρόεδρος ἔζησε τρεῖς μῆνες καὶ κατόπιν ὑπέκυψε στὰς πληγάς του. Ὁ Γκιτὼ—ἔτσι λεγόταν ὁ δολοφόνος—ἦταν ἕνας τύπος παράφρονος, ὁ ὁποῖος μάλιστα χαρακτήριζε τὴν ἀπόπειρά του ὡς σωτήρια γιὰ τὸ Ἀμερικανικὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ὁ Γκάρφιλντ εἶχε καταπατήσει.

Προχωροῦμε δεκατρία χρόνια ἀργότερα καὶ ἐρχόμαστε στὴ δολοφονία τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Καρνώ.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως ἡ δολοφονίες ἄρχισαν νὰ συστηματοποιοῦνται ἀπὸ τὸν ἀναρχισμό. Ἡ πρώτη ὅμως ἀπὸ τὶς συστηματοποιημένες αὐτὲς δολοφονίες ἦταν τοῦ Καρνώ, ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ Κοζέρτο. Ὁ δολοφόνος ὅταν τὸν ἔπιασαν εἶπε ὅτι ὁ Καρνὼ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴν ἄρνησί του νὰ δώση χάρη σὲ κάποιον Βεγιὰν καταδικασμένο σὲ θάνατο. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ καταδίκη του εἶπε :

— Προτιμῶ νὰ μοῦ κόψουν τὸ λαιμὸ μὲ μαχαῖρι παρὰ νὰ μὲ κτυπήσουν μὲ τὶς σφαῖρες στὸ στῆθος.

Οἱ δολοφόνοι ἀναρχικοὶ κατώρθωναν πραγματικά, μὲ ὅλα τὰ μέτρα ποὺ λάβαινε ἡ ἀστυνομία, νὰ φθάνουν ἕως τὰ θύματά τους κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικό.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Μολλὰχ Ρεζάχ, ὁ ὁποῖος ἐδολοφόνησε τὸν Σάχη τῆς Περσίας Νάσρ-ἐ-Ντὶν στὰ 1896. Ὁ Νάσρ-ἐ-Ντὶν ποὺ γνώριζε τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεχε, εἶχε λάβει ἐξαιρετικὲς προφυλάξεις. Ὁ Μολλὰχ ὅμως κατώρθωσε νὰ τὸν πλησιάση ἐνῷ πήγαινε νὰ παραθερίση σὲ κάποιαν ἐξοχικὴ ἔλί του καὶ νὰ τὸν χτυπήση μὲ τὸ πιστόλι του. Ἔρριξε τέσσερες σφαῖρες ἀλλὰ μιὰ μονάχα τὸν πέτυχε καὶ αὐτὴ τὸν ἐτραυμάτισε ἐλαφρότατα. Ὁ κύριος ἔνοχος Μολλὰχ μαζὺ μὲ δύο συνενόχους ἐκρεμάσθησαν δύο ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπόπειρά του.

Δύο χρόνια ἀργότερα, μιὰ ἄλλη δολοφονία κατετάραξε τὴν Εὐρώπη. Αὐτὴ ποὺ ἦταν πολὺ φρικωδεστέρα ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, ἔπληξε μιὰ γυναῖκα τῆς ὁποίας ὁλόκληρη ἡ ζωὴ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα διαρκὲς μαρτύριο. Πρόκειται γιὰ τὴν αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισσάβετ. Βρισκότανε στὴ Γενεύη καὶ γύριζε ἀπὸ ἕνα περίπατο, ὅταν ἕνα ἄτομο ὀνομαζόμενο Δουτσέννι, ρίχθηκε κατεπάνω της καὶ τὴν χτύπησε δυνατὰ μὲ μιὰ φαλτσέτα. Ἡ Ἐλισσάβετ μετὰ τὸ χτύπημα ζήτησε νὰ στηριχθῆ κάπου, νομίζοντας ὅτι τὴν χτύπησαν μὲ γροθιά. Κατώρθωσε νὰ σηκωθῆ, ἐσυνέχισε τὸ δρόμο της ἐπὶ διακόσια μέτρα καὶ ὕστερα σωριάσθηκε κάτω. Ὁ Δουτσέννι, δὲν ἀπεπειράθη νὰ φύγη. Στάθηκε ἐκεῖ κοντὰ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ ἔδειξε ἕνα ἀφάνταστο κυνισμό. Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ποὺ τὸν ὡδήγησαν δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τραγουδάη καὶ νὰ γελάη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποπείρας του.

Τὴν φαλτσέτα μὲ τὴν ὁποία κτύπησε τὴν αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ τὴν εἶχε ἀγοράση στὴ Λωζάννη. Κατὰ τὴν προφυλάκισί του ἔδειχνε μεγάλη ξεγνοιασιά, ἴσως γιατὶ ἤξερε, ὅτι στὴν Ἐλβετία εἶχε καταργηθῆ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου.

Μετὰ τοὺς Ἰταλοὺς δολοφόνους Καζέριο καὶ Δουτσέννι, ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ ἐπίσης Ἰταλοῦ Μπρέσσι, γιὰ νὰ γίνη καὶ αὐτὸς διάσημος.

Στὶς 30 Ἰουλίου τοῦ 1900 ἐδολοφόνησε τὸν Βασιλέα Οὐμβέρτο τῆς Ἰταλίας, χτυπῶντας τον μὲ πιστόλι.

Μετὰ τὴ δολοφονία του, ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτα ἔλεγε γιὰ τὸν ἄνδρα της :

«Ἡ δολοφονία αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη ἀδικία τοῦ αἰῶνος. Ὁ Οὐμβέρτος ἦταν καλὸς καὶ λογικός. Κανένας δὲν ἀγάπησε τὸν λαό του ὅσον αὐτός. Καὶ κανεὶς δὲν εἶχε παράπονον ἐναντίον του !...»

Τὸ 1903 ἐδολοφονήθηκαν ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος τῆς Σερβίας καὶ ἡ βασίλισσα Δράγα. Ἀλλὰ ἡ δολοφονία αὐτὴ εἶχε καθαρῶς πολιτικὸ χαρακτῆρα.

Ἡ δολοφονία τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Μὰκ Κίνλεϋ, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλήσαμε στὴν ἀρχή, ἔγινε ἀπὸ κάποιον παράφρονα ἀναρχικὸ Δζόλντ χάριν τῶν... ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος !

Τέλος φθάνουμε στὴ δολοφονία τοῦ διαδόχου του ἡ ὁποία ἦταν ἀποτέλεσμα γενικῆς ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως.

Ἐπίσης στὴ Ρωσσία τὸ 1905 ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος ΙΙ ἐδολοφονήθη ἀπὸ τοὺς «νιχιλιστάς».

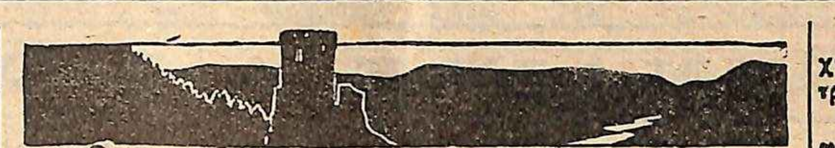

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ἡ ἰδεώδης καλλονὴ

Ὁ τύπος τῆς ἰδεώδους καλλονῆς τῆς γυναίκας δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ σὲ κανένα λαό. Ἂν θέλετε νὰ σχηματίσετε ἕναν τέτοιο ἰδεώδη τύπο γυναικὸς πρέπει νὰ πάρετε τὰ μαλλιὰ τῶν Ἰνδῶν γυναικῶν ποὺ κατοικοῦν στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη, τὴ μύτη τῶν Ἑλληνίδων, τὸ στόμα τῶν Ἀγγλίδων, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῶν Γερμανίδων, τὸ ἀνάστημα τῶν Γεωργιανῶν, τὰ πόδια τῶν Κινέζων, τὰ χέρια τῶν Φλαμανδῶν, τὰς κνήμας τῶν Ἰταλίδων, τὰ μάτια τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνδαλουσίας, καὶ τὴν κομψότητα καὶ τὴ χάρη τῶν Παρισινῶν !

— Τὰ παράξενα τῆς καλλονῆς

Ὅπως στὴν Εὐρώπη ἔτσι κι' ἐδῶ θαυμάζουμε τὰ μεγάλα καὶ κανονικὰ μάτια. Οἱ Κινέζοι ὅμως προτιμοῦν τὰ στρογγυλὰ καὶ τὰ τριγωνικά. Στὸν Εὐρωπαῖο ἀρέσει τὸ μικρὸ στόμα. Ὁ Ἄραψ ὅμως λατρεύει τὸ μεγάλο. Ὡραῖα αὐτιὰ γιὰ μᾶς εἶνε τὰ μικρὰ καὶ διαφανῆ. Στοὺς Αἰγυπτίους ὅμως ἀρέσουν ὅσα ἔχουν μάκρος τρία τουλάχιστον δάκτυλα. Οἱ Περουβιανοὶ κρεμᾶνε ἀπὸ τὴ μύτη τους τόσο βαρεῖς καὶ μεγάλους κρίκους, ὥστε εἶνε περίεργο πῶς δὲν σπάζουν μὲ τόσο βάρος οἱ χόνδροι τῶν ρωθώνων τους. Στὴν Ἰνδοκίνα ἡ γυναῖκες φοροῦν σκουλαρίκια τόσο μεγάλα ὥστε ἀγγίζουν τοὺς ὤμους των. Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες τῆς Περσίας ἡ γρυπὴ μύτη θεωρεῖται ὡς ἡ μύτη τοῦ ὄχλου, ἐνῷ στὴν Εὐρώπη θεωρεῖται ὡς μύτη τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀριστοκράται μάλιστα Πέρσαι φροντίζουν νὰ σπάζουν τὶς μύτες τῶν παιδιῶν τους, ὅσο αὐτὰ εἶνε ἀκόμη νήπια. Ἡ Ἰαπωνίδες ἐπιχρυσώνουν τὰ δόντια τους. Ἡ Ἰνδὲς βάφουν τὰ δόντια τους κόκκινα καὶ ἡ γυναῖκες τῆς Γουυράτης μαῦρα. Ἡ Κινέζες δὲν τρῶνε γιὰ ν' ἀδυνατίσουν, ἡ Ὀθωμανίδες πάλι τρῶνε ὑπερβολικὰ γιὰ νὰ παχύνουν !

Ὅλες δὲ αὐτὲς ἡ παραδοξότητες, ἡ τρέλλες, ἡ τερατωδίες, γίνονται πρὸς χάριν τῆς καλλονῆς !

— Τὰ μετὰ θάνατον ταξείδια τοῦ Κολόμβου

Ὅλοι ξέρουν ὅτι ὁ μέγας θαλασσοπόρος Χριστόφορος Κολόμβος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ πολὺ λίγοι ξέρουν ὅτι ὁ ἔνδοξος θαλασσοπόρος ἔκαμε πολλὰ περισσότερα ταξείδια...μετὰ τὸ θάνατό του ἀπ' ὅσα ἔκανε στὴ ζωή του.

Ὁ Κολόμβος πέθανε στὴν Ἱσπανία καὶ θάφτηκε τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως τὸ 1506 στὴν πόλη Βαλλιαδπλίδ.

Μετὰ μερικοὺς μῆνας ὅμως τὸν ἐξέθαψαν καὶ μετέφεραν τὰ λείψανά του στὴ Σεβίλλη, ὅπου καὶ τὰ ἔθαψαν στὸ μοναστήριον Λὰς Κουέβας.

Ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια πάλι τὸν ξέθαψαν, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ μέγας ταξειδιώτης ἔπρεπε νὰ ταφῆ στὴ χώρα τὴν ὁποία εἶχε ἀνακαλύψει. Καὶ τὸν μετέφεραν καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δομίγκου.

Ἐκεῖ ἔμεινε ἥσυχος ἐπὶ 255 χρόνια. Τὸ 1741 ὅμως ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ Ἁγίου Δομίγκου, στὸ ὁποῖο συμπεριλαμβανόταν καὶ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ Κολόμβου, παρεχωρήθη διὰ συνθήκης ἀπὸ τὴν Ἱσπανία στὴ Γαλλία. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἱσπανοὶ ἀπὸ ἐθνικὴ φιλοτιμία δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὴν ἰδέα ὅτι ὁ νεκρὸς τοῦ μεγάλου συμπατριώτου των θαλασσοπόρου, βρισκόταν θαμμένος σὲ ξένη χώρα, ἐνήργησαν καὶ μετέφεραν τὰ ὀστᾶ του στὴν Κούβα, καὶ τὸν ἔθαψαν στὴν μητρόπολιν τοῦ Σικάγου.

Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγον, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἡ Κούβα παρεχωρήθη ἀπὸ τὴν Ἱσπανία στὴν Ἀμερικήν, τὰ λείψανα τοῦ Κολόμβου ἐξαναπέρασαν τὸν ὠκεανὸν καὶ στὸ τέλος εὗρήκαν ἡσυχία, ὕστερ' ἀπὸ τόσες περιπέτειες στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς Σιβίλλης.

— Ὁ δωδεκάλογος τοῦ φαγητοῦ.

Ἕνας διάσημος ἄγγλος στομαχολόγος γιατρὸς ἐδημοσίευσε τελευταῖα σ' ἕνα περιοδικὸ τοῦ Λονδίνου τὸν ἑξῆς «Δωδεκάλογο τοῦ φαγητοῦ», μὲ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὰ στομάχια τους γερά :

1) Νὰ εἶσθε ὅσο τὸ δυνατὸ τακτικοὶ στὸ φαγητόν σας καὶ νὰ τρῶτε σὲ ὡρισμένες ὧρες.

2) Ἂν εἶστε ἀσθενικῆς κράσεως καὶ ἡ ὄρεξή σας εἶνε ὀλίγη, τρώγετε μονάχα ὅταν πεινᾶτε, πολλὲς φορὲς καὶ ἀπὸ λίγο κάθε φορά

3) Τρώγετε ἀργά, καὶ μασσᾶτε καλὰ τὶς τροφές.

4) Μὴ πίνετε πολὺ ψυχρὰ ποτά, ὅταν τρῶτε ζεστὸ φαγητό.

5) Τὰ γεύματά σας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ διαδέχεται γρήγορα τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Χρειάζονται τρεῖς ὡς τέσσαρες ὧρες γιὰ νὰ γίνη ἡ χώνευσις ἑνὸς ἁπλοῦ γεύματος.

6) Καλὸ εἶνε νὰ τελειώνετε τὸ γεῦμα σας τρώγοντας ὀλίγη πέτσα ψωμιοῦ, ἡ ὁποία ὑποβοηθεῖ τὴ χώνευσι καὶ καθαρίζει τὰ δόντια πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὶς ὀδοντογλυφίδες.

7) Μὴ κάθεστε στὸ τραπέζι ὅταν εἶστε στενοχωρημένοι ἢ ὅταν εἶστε ζεστοὶ ἀπὸ δρόμο.

8) Μὴ διαβάζετε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ μὴν ἀπασχολῆσθε διανοητικῶς.

9) Συντρώγετε, ἂν εἶνε δυνατό, μὲ συντρόφους φαιδροὺς καὶ χαριτολόγους, καὶ λέγετε πάντα στὸ φαΐ σας κουβέντες εὐχάριστες: «Μπουκιὲς ποὺ συνοδεύονται μὲ ὡραῖες φλυαρίες χωνεύονται καλά» λέει μιὰ γαλλικὴ παροιμία.

10) Ὅταν σηκώνεστε ἀπὸ τὸ τραπέζι μὴ κάνετε ποτὲ ζωηρὲς σωματικὲς ἀσκήσεις.

— Μὴν τρῶτε μέχρι κόρου καὶ μὴν τρῶτε ποτὲ πράγματα ποὺ σᾶς ἀηδιάζουν.

12) Ἀποφεύγετε κάθε φιλονεικία, πρό, κατὰ ἢ μετὰ τὸ φαγητό: Οἱ καυγάδες στὸ φαΐ εἶνε γιὰ τὸ στομάχι τὸ ἴδιο σὰν νὰ καταπίνη κανεὶς καρφίτσες.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἕνας καθηγητὴς ἀνέπτυσσε μιὰ μέρα τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου.

— Δὲν μοῦ λέτε σεῖς ; ρώτησε κάποια στιγμὴ ἕναν φοιτητή. Ἡ τρέλλα εἶνε αἰτία διαζυγίου ;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησι ὁ φοιτητής.

— Πῶς ὄχι ; ξαναρώτησε ξαφνιασμένος ὁ καθηγητής.

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, ἐπέμεινε ὁ φοιτητής. Ἡ τρέλλα εἶνε αἰτία τοῦ γάμου καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε αἰτία καὶ τοῦ διαζυγίου.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας Δέκα 7.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Σιγὰ σιγά, ἡ ἐν γένει ἐμφάνισίς μας, τὸ ντύσιμό μας, τὸ χτένισμά μας, καὶ τὰ καπέλλα μας γίνονται πιὸ πολύπλοκα, πιὸ στολισμένα, πιὸ «γυναικεῖα» θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς χαρακτηριστικά.

Οἱ φοῦστες γίνονται πιὸ μακρυές, πιὸ πολυσύνθετες, μὲ βολάν, πάν, γκοντέ, κλπ, τὰ κορσάζα γαρνίρονται κατὰ διαφόρους τρόπους, ἡ μέση ἀνεβαίνει, ἐνῶ ἐξ ἄλλου τὰ μαλλιὰ δὲν κόβονται πειὰ τόσο κοντά. Πράγματι τὰ τελευταῖα χτενίσματα εἶνε πιὸ «γυναικεῖα» μὲ τὶς μικρὲς μποῦκλες τους καὶ μὲ τὶς διάφορες ὀντυλασιόν.

Τὰ ἀλὰ-γκαρσὸν κομμένα μαλλιά, τὰ ἐντελῶς ἴσια καὶ πολὺ κοντὰ φορέματα, καθὼς καὶ τὰ πολὺ ἁπλᾶ καὶ ἀγαρνίριστα καπέλλα ἀνήκουν πειὰ στὸ παρελθόν.

Τὸ μικρὸ καπελλάκι ἀπὸ φέτρ, τὸ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε γαρνιτούρα, ἐνῶ πέρυσι ἀκόμη ἦταν τόσο πολὺ τῆς μόδας, ἐφέτος θεωρεῖται ντεμοντέ. Ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι ἤδη ἀρχίσαμε νὰ φοροῦμε καπέλλα πιὸ «γυναικεῖα», πιὸ γαρνιρισμένα, μὲ μεγάλα μπὸρ ποὺ πλαισιώνουν μὲ χάρι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ προστατεύουν ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐνῶ ἀντιθέτως, τὸ προηγούμενο καλοκαῖρι ἦσαν πολὺ ἀν-βόγκ τὰ μικρὰ φέτρ, τὰ ἴδια ποὺ φορούσαμε καὶ τὸν χειμῶνα.

Τὸν χειμῶνα βέβαια δὲν μποροῦμε νὰ φορέσωμε μεγάλα καπέλλα, γιατὶ δὲν εἶνε καθόλου βολικὰ μὲ τοὺς μεγάλους γούνινους γιακάδες τῶν ἐπανωφοριῶν μας. Θὰ φορέσωμε λοιπὸν ἐφέτος καπέλλα μικρά, γαρνιρισμένα ὅμως διαφόρων σχεδίων, καὶ ἀπὸ διάφορα ὑλικά. Θὰ ἰδοῦμε καπέλλα ἀπὸ φέτρ ντεκουπέ, ἐργασμένο μὲ πάν, καπέλλα ἀπὸ σατέν, καὶ ἀπὸ βελοῦδο. Μία ἀπὸ τὶς κυριώτερες γαρνιτοῦρες θὰ εἶνε καὶ τὰ φτερά, ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα τὰ ἔχουμε σχεδὸν ἐντελῶς ἐγκαταλείψει. Θὰ εἶνε ὅμως βαλμένα κατὰ ἐντελῶς καινούργιο τρόπο, δὲν θὰ στέκουν ὑψηλὰ ὅπως ἄλλοτε, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐθεωρεῖτο γελοῖο στὴν ἐποχή μας οὔτε θὰ πέφτουν στὰ πλάγια ἀλλὰ θὰ προσαρμόζωνται στὸ καπέλλο ἴσια καὶ τσιτωμένα. Θὰ περιβάλουν δὲ σὰν κορδέλλα γύρω τὴν καλόττα ἢ θὰ χρησιμεύουν ὡς ντουμπλὺρ γύρω στὸ μπόρ, ἢ θὰ σχηματίζουν διάφορα μοτὶφ καὶ ἄνθη φανταστικά, ἀλλὰ πάντοτε θὰ εἶνε ἴσια καὶ ὄχι δηλαδὴ φουσκωτὰ καὶ ἐξέχοντα ὅπως ἄλλοτε.

Καθὼς σᾶς εἶπα παρ' ὅλες τὶς ἰδιορρυθμίες τους, τὰ ἐφετεινὰ καπέλλα θὰ εἶνε τὰ περισσότερα μικρά. Μὰ ἀπογευματινὰ ὅμως φορέματα λοῦσσου θὰ φορεθοῦν καὶ ἀρκετὰ μεγάλες καπελὶν ἀπὸ φέτρ. Ἡ καλόττα των θὰ εἶνε ἀρκετὰ χαμηλὴ καὶ προσαρμοσμένη σφιχτὰ στὸ κεφάλι, τὸ μπὸρ θὰ εἶνε πολὺ στενὸ πίσω, καὶ φαρδύτερο στὰ πλάγια. Δὲν θὰ ἔχῃ ὅμως τὸ ἴδιο φάρδος, κι' ἀπὸ τὰ δυὸ πλάγια. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ θὰ εἶνε πιὸ πλατὺ ὥστε νὰ κρύπτῃ ἐντελῶς τὸ προφίλ. Ἡ ἀσυμμετρία αὐτὴ ἔχει πολλὴ χάρι καὶ ἰδιορρυθμία.

Τὰ μπερὲ ἀπὸ φέτρ καὶ ἀπὸ βελοῦδο περιβάλλουν σφιχτὰ τοὺς κροτάφους καὶ σχηματίζουν ἐπάνω καλόττα πιὸ φαρδειά, ἐλαφρῶς ντραπέ.

Πολλὰ χειμωνιάτικα καπέλλα θὰ εἶνε καμωμένα μονάχα ἀπὸ πάν, πολὺ χνουδωτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Τὰ περσινά μας καπέλλα ἐσκίαζαν τὰ μάτια μας τόσο πολὺ κάποτε, ὥστε τὰ ἔκρυβαν σχεδὸν ἐντελῶς. Ἐφέτος ἀντιθέτως, τὰ καπέλλα ἀφήνουν ἀσκίαστα ὅλως διόλου τὰ μάτια γιατὶ φοριοῦνται μᾶλλον πρὸς τὰ πίσω, σκεπάζουν ἀρκετὰ τὸ σβέρκο, καὶ ἔτσι ἀποκαλύπτουν τὰ φρύδια καὶ πολλὲς φορὲς τὸ μέτωπο, ὅπως τὰ ἀνοιξιάτικα καὶ καλοκαιρινὰ τυρμπὰν τὰ ὁποῖα δὲν φορέθηκαν ἀκόμη καὶ τόσο πολὺ ὥστε νὰ τὰ βαρεθοῦμε. Ἐπίσης θὰ φορεθοῦν ἐφέτος τὸν χειμῶνα καὶ τὰ καπέλλα «ντὲ—πιές», τὰ ὁποῖα ἐλάνσαρε τὴν ἄνοιξι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους Παρισινοὺς Οἴκους μόδας. Π. χ. ἐπάνω σὲ μιὰ πολὺ στενὰ ἐφαρμοσμένη στὸ κεφάλι καλόττα ἀπὸ σκοῦρο σατὲν τοποθετεῖται μία μπάντα ἀπὸ πὰν τοῦ αὐτοῦ χρώματος, μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἀφήνῃ νὰ φαίνεται ἡ καλόττα σὰν μιὰ στενὴ λωρίδα γύρω στὸ μέτωπο.

Ἐπίσης θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος καὶ τόκες σκεπασμένες μὲ λουλούδια ὁλόκληρες σχεδόν, ἢ μὲ φύλλα ἀπὸ βελοῦδο. Μολονότι θὰ φοριοῦνται μὲ χειμωνιάτικα φορέματα, αἱ τόκες αὐτὲς θὰ ἔχουν ἀνοιχτὰ ἀνοιξιάτικα χρώματα, θὰ στολίζωνται μὲ λουλούδια ἀπὸ βελοῦδο βυσσινὶ μώβ, ἢ ρόζ.

Π. χ. ἕνα τυρμπὰν ἀπὸ γκρίζο φέτρ σκεπάζεται ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμες βιολέττες, ἐνῶ ἕνα μοτὶφ ἀπὸ βιολέττες πιὸ σκοῦρες, τοποθετεῖται δεξιὰ καὶ πέφτει ἐπάνω στὸ αὐτί.

Οἱ ἀνοιχτόχρωμες βιολέττες σκεπάζουν ὅλο σχεδὸν τὸ τυρμπάν, ἀφήνοντας μόνο ἀσκέπαστη μιὰ μικρὴ λουρίδα γύρω στὸ μέτωπο.

Τὸ καπελλάκι αὐτὸ εἶνε πολὺ-πολὺ χαριτωμένο, πηγαίνει δὲ πολὺ σὲ νέα καὶ δροσερὰ πρόσωπα καὶ φαιδρύνει καὶ τὴν πιὸ βαρειὰ χειμωνιάτικη τουαλέττα.

Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ πολὺ σὶκ καπελλάκια ἀποτελούμενα ἀπὸ κορδέλλα γκρὸ-γκραὶν δύο διαφορετικῶν χρωματισμῶν.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἰδιόρρυθμα τελευταῖα Παρισινὰ μοντέλα εἶνε καὶ μία καπελὶν μὲ μπὸρ ἀπὸ χονδρὴ δαντέλλα, καὶ καλόττα ἀπὸ γοῦνα!

Ἐννοεῖται πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἀσυνείθιστα καὶ ἰδιόρρυθμα καπέλλα ἀπαιτοῦν καὶ τουαλέττα ἀσορτί, δηλαδὴ πολυτελῆ καὶ ἀσυνείθιστη.

Θὰ ἰδοῦμε καὶ καπέλλα μὲ μικρὰ μπόρ, τὰ ὁποῖα θὰ φοριοῦνται κατὰ διαφόρους τρόπους κατεβασμένα πίσω ἔτσι ποὺ νὰ σκεπάζουν τὸν σβέρκο ἢ ἀνεβασμένα ἐμπρὸς ἢ μόνο στὸ ἕνα πλάγι ἢ ἀντιθέτως μὲ μπὸρ χαμηλωμένο ἐμπρός, ἀλλὰ ποὺ ἀφήνει πάντοτε ἀσκίαστα τὰ μάτια.

Θὰ ἰδοῦμε καὶ μποννὲ ντραπαρισμένα κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ γαρνιρισμένα μὲ διάφορα μοτὶφ ἀπὸ μέταλλο ἢ ἀπὸ στράς.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ χρώματα τῶν ἐφετεινῶν καπέλλων, ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν περισσότερον εἶνε τὸ μπλὲ—σκοῦρο, τὸ μπορντώ, τὸ πράσινο—νίλ, τὸ σκοῦρο καφέ, τὸ βγιὲ—ρόζ. Ὅλ' αὐτὰ πηγαίνουν τόσο ὡραῖα στὰ νεανικὰ πρόσωπα. Ἐπίσης συνειθίζεται πολὺ καὶ τὸ μπὲζ—ροζὲ ποὺ καὶ αὐτὸ κολακεύει τὴν φυσιογνωμία

Ἡ Μονταὶν

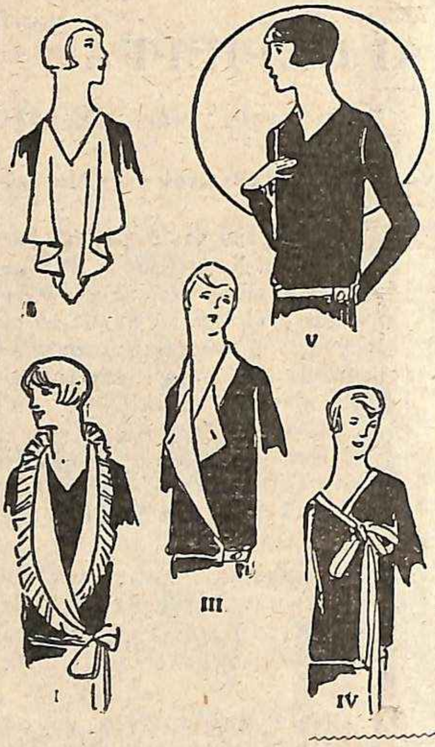

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Ἡ παραπλεύρως εἰκόνες σᾶς δείχνουν πῶς μπορεῖτε νὰ μεταβάλετε μὲ μιὰ μόνο γαρνιτοῦρα σὲ κομψὴ καὶ μοντέρνα μπλοῦζα, ἕνα ἁπλὸ περσυνό σας κορσάζο.

Πρῶτα-πρῶτα, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε σ' αὐτὸ ἕνα φαρδὺ κυματιστὸ ζαμπό, ἀπὸ μαλακὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, μουσελίνα ἢ κρεπόν. Ἢ καθὼς βλέπετε στὴ δεύτερη εἰκόνα, γαρνίρετε ἂν θέλετε τὸ κορσάζο σας μὲ ἕνα μεγάλο γιακᾶ-φισοῦ, μὲ πλισσὲ μπορντοῦρα ἀπὸ μεταξωτὸ ἐπίσης μαλακό ρόζ, ἂν τὸ κορσάζο εἶνε μαῦρο. Ὁ γιακᾶς αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ἂν προτιμᾶτε πιὸ ἁπλός, καθὼς δείχνει ἡ τρίτη εἰκόνα καὶ τότε γίνεται ἀπὸ ὕφασμα λιγώτερο μαλακό, ἀπὸ ὀτομὰν ἢ ἀπὸ σατέν. Καὶ τέλος ἡ τετάρτη εἰκόνα σᾶς δίνει νὰ καταλάβετε τί ὡραία γαρνιτοῦρα μπορεῖτε νὰ προσθέσετε στὸ κορσάζο σας, μόνο μὲ λίγους πήχεις κορδέλλα δεμένη μὲ ἕνα τρόπο πολὺ χαριτωμένο.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

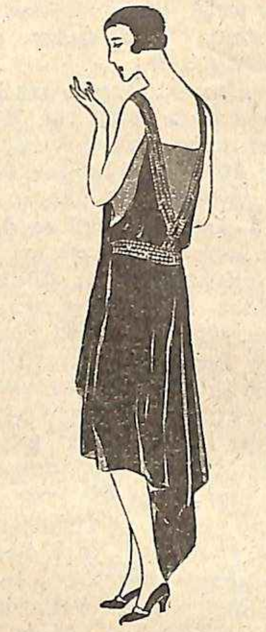

Φόρεμα ἀπὸ σατὲν μαῦρο γαρνιρισμένο με γκαλὸν ἀπὸ στράς. Φοριέται ἐπάνω ἀπὸ κορσάζο ρόζ.

ΓΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

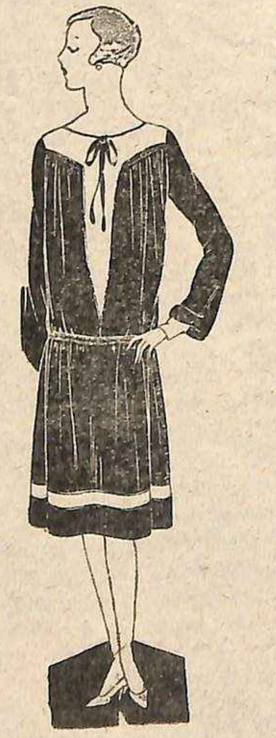

Φόρεμα γιὰ νέο κορίτσι ἀπὸ βελοῦδο, γαρνιρισμένο μὲ ἀμπιεσμὰν καὶ ζιλὲ ἀπὸ χρωματιστὸ μεταξωτό. Μία μπάντα ἀπὸ τὸ ἴδιο μεταξωτὸ γαρνίρει κάτω καὶ τὴ φοῦστα.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΚΑΙ ΑΠΛΟ ΦΟΡΕΜΑ

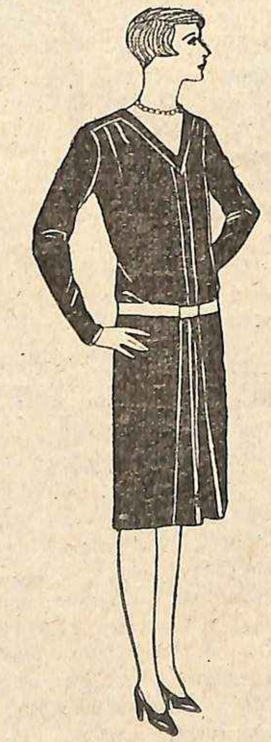

Ἕνα χαριτωμένο γιὰ τὴν κομψότητά του καὶ τὴν ἁπλότητά του φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο. Ἡ φοῦστα φαρδαίνει ἐμπρός μὲ πιέτες. Ἡ ζώνη εἶνε ἀπὸ δέρμα χρυσό.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

ΣΑΣ ΕΧΕΙ ΕΞΑΝΤΛΗΣΕΙ Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ;
ΣΑΣ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ, ΧΛΩΡΩΣΙΣ, ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ; ΣΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΝΕΕΣ ΑΠΑΙΣΙΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ;
Γιὰ νὰ σωθῆτε, γιὰ νὰ συνέλθετε, γιὰ νὰ δυναμώσετε, προμηθευθῆτε τὸ περίφημο, τὸ θαυματουργό, τὸ εὔγευστο ἐκχύλισμα

CITON

Θὰ τὸ βρῆτε στὰ Φαρμακεῖα.

Προμηθευταί: Σ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ Μ. ΠΑΛΑΙΟΓΕΝΙΔΗΣ Σωκράτους 58α Ἀθῆναι

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Τὰ καλύτερα κασμήρια τὰ ὁποῖα ἔφθασαν μέχρι σήμερον στὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν εἶνε τῆς μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΞ

κατασκευάζονται μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἀγγλικῆς μηχανικῆς τέχνης
ΥΠΕΡΟΧΑ ΕΙΣ ΑΦΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
Ὁδὸς Βύσσης (ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

:: ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ::

ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ 1929

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΩΝ

Γιὰ νὰ πεισθῆτε περὶ αὐτοῦ, σᾶς πληροφοροῦμεν μόνον, ὅτι τὸ ἐφετεινὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶνε μόνον ἀνώτερον ὅλων τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἡμερολογίων ποὺ ἐξεδόθησάν ποτε εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἐκδοτικὸν θρίαμβον.

Συνεργάζονται οἱ διαπρεπέστεροι τῶν Ἑλλήνων λογίων, μὲ ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα κομμάτια. Μεταφράσεις ἐκλεκταί, τῶν ὡραιοτέρων λογοτεχνημάτων τῶν ξένων κρατῶν. Πλοῦτος ὡραίων εἰκόνων. Χάρτης πολυτελείας Γκλασέ. Ἐκτύπωσις καλλιτεχνική. Ἐξώφυλλον πολύχρωμον, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1929

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ